

Szalagos írományfedél A/4
Szür A/4, MSZ 5615

Mándy Gábor

PÓTKÖTET

Könyvkötő és Dobozkészítő Kesz
Dabrecen

Készült a 4SIDECOPY nyomdában

Spirál füzetek 16.

ISBN 978-615-81480-8-5

Előszó

Ezeket az írásokat eddig egyik kötetembe sem válogattam be, de úgy gondoltam, hogy ha majd pár évszázad múlva felfedezik a tehetségemet, teljesebb legyen az életmű (az *oeuvre*). Jól visszaadják egy izgága, kisebbségi komplexusoktól szenvedő fiatalember gondolkodásmódját, és azt, hogy megvénülve sem változott meg, megőrizte eredendő naivitását és kíváncsiságát. Majd biztosan akadnak, akik a túlfűtött szexualitásomat és perverz izlésemet kárhoztatják, de hát a számomra a szex is csak egy téma (a halál és a történelem mellett), miért ne támadnának azzal kapcsolatban is észrevételeim, ötleteim? A gondolat sokkal szabadabb, mint a viselkedés. És ott még nem tartunk, hogy valakit a gondolataiért is be lehessen börtönözni.

Mivel olyan írások vannak itt, amelyek minden más válogatásomból kimaradtak, helyet kellett szorítanom néhány színpadi jelenetnek, sőt, a szakirodalmi paródiáimnak is. Nekem már nincs több dobásom, hogy javítsam és jobb minőségben kiadjam őket.

Mondanom sem kell, hogy mindez nyersanyag. Aki lát bennük fantáziát, és jobb tolla vagy nagyobb szerencséje van, az bármit átírhat, készíthet belőle egy saját változatot. Nem hiszek a szerzői jogvédelemben. John Gaynek semmi kára nem származott abból, hogy a Koldusoperája Brecht átdolgozásában vált világsikerré, ahogy tudomásom szerint a XVI. századi Ilosvai Selymes Péter sem tett kifogást az Arany János által feldolgozott Toldi miatt. Lopni szabad ha ettől a mű jobb lesz, mint az eredeti.

Felnőttmesék

Mese az emberről, aki nem tudott hazudni

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Bertrandnak hívták (amiből gondolhatjuk, hogy nem is igazi magyar ember volt, csak afféle jöttment, talán afrikai bevándorló). Elég az hozzá, hogy egyszer ez a Bertrand meglátott egy fényes lámpást a szomszédja ablakában. Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt (ahogy az úri népek mondják). Amikor a szomszéd nem volt otthon, beosont, elhozta a lámpást, aztán elrejtette a disznóól sarkában. Igen ám, de valaki meglátta, hogy ott járt, és amikor a szomszéd keresni kezdte a lámpását, szólt neki. Bertrandért eljöttek a csendőrök, vitték kihallgatni. Bertrand mindent tagadott, még azt sem ismerte be, hogy látta azt a lámpást. A csendőrök kimentek, házkutatást tartottak, Bertrand izgult is nagyon, de nem találtak semmit. „Úgy látszik, mégsem hazudott ez a jóember” mondta a főcsendőr a szomszédnak, „a maga lámpását nem ő lopta el. Ha egyáltalán ellopta valaki.”

Mikor elmentek, Bertrand is ellenőrizte a rejtekhelyet, de ő sem lelte a rablott holmit. Nem tudta mire vélni a dolgot. Másnap este aztán földbe gyökerezett a lába. A szomszéd ablakában ott világított ugyanaz a lámpás, talán még fényesebben, mint azelőtt.

Telt-múlt az idő, és Bertrandot a rossz vére megint gonosztetre sarkalta. Ezúttal egy csirkét

lopott a piacon. Sietett vele haza, hogy majd megsüti. Odakötözte az asztal lábához, de előbb még elment a kocsmába borért. A kocsmában összeszólalkozott valakivel, aki látni vélte, ahogy viszi a csirkét. No, ebből is nagy vita lett. Hiába esküdözött az öreganyja életére, hogy nem lopott semmit, az emberek nem hittek neki, ragaszkodtak hozzá, hogy megnézzék, nincs-e Bertrandnál a csirke. Bertrand nagyon félt, mert ha megtalálják nála az ellopott csirkét, nagy bajba kerül. A nép berontott a házba, egyenesen a konyhába. És mi volt a konyhaasztal lábához kötve? Semmi. A csirke úgy eltűnt, mintha sose lett volna ott. A haragos emberek kénytelen, kelletlen bocsánatot kértek Bertrandtól, hogy lopással és hazugsággal vádolták, és békén hagyták. Közben a csirke is meglett, ugyanott káralt egy ládában, mint azelőtt. Mindenki örült, csak Bertrand nem. „Hát hányszor kell ellopnom valamit, hogy az enyém maradjon?” – kérdezte magában bosszúsan.

De a legnagyobb baj még csak ezután történt. A piactéren az emberek arról vitatkoztak, hogy Liliomnak vagy Kankalinnak hívnak egy bizonyos utcát a falu szélén. Bertrandot kérték fel döntőbírónak. Mind a két csoport fenyegetően lépett föl, úgyhogy Bertrand félt bármelyiküknek igazat adni. Végül azzal mentette ki magát, hogy azt mondta: „Én ezt nem tudhatom. Nem vagyok ide valósi.” Erre elengedték. Ment haza, megkönnyebbülve. De mikor be akart menni a házba, látta, hogy a kapu belülről be van zárva. Aztán kijött egy sánta öregasszony, akit még sose látott.

– Hát maga hogy kerül ide? kérdezte Bertrand.

– Hogy kerülök, hogy kerülök, hát én itten lakom – mondta az öregasszony.

- Hogy lakna itt, amikor ez az én házam? - kiáltott fel mérgesen Bertrand.

- Ez sose volt a maga háza - mondta az asszony. - Mink lakunk itten, már vagy harminc éve.

Bertrand bekopogtatott a szomszédhoz is. Ahhoz, akitől annak idején ellopta a lámpást. De az is azt mondta, hogy itt bizony ő nem lakik, mert az asszony és az ura lakik itt, Bertrandot pedig nem is ismeri.

Bertrand egy ideig úgy állt a kapuban, mint akit villám csapott meg. A sánta öregasszonynak megesejt rajta a szíve, behívta egy pohár borra. És valóban, a ház még csak nem is hasonlított az övére, minden másutt volt, mint ahogy emlékezett. „Na, most vagy én bolondultam meg, vagy a világ” - gondolta magában Bertrand, és egy pillanatra még az is felvetődött benne, hogy a jövőben nem tesz rosszat, és így nem kényszerül majd olyan hazugságokra, amelyek furcsa módon igazgá válnak, ahogy kimondja őket.

De ahogy ment az országúton, megint bűnbe esett. Egy arra haladó szekérről leszólt neki a kocsis: „Ej, bácsika, olyan peckesen megy, mintha a magáé lenne ez az egész uradalom!” És röhögött a saját tréfáján. Mert nem ment Bertrand peckesen, dehogyan ment, majdnem a földig lógott az orra a bánatában. De erre a mondásra kihúzta magát, és azt mondta: „Az enyim is! Ez az egész.”

És akkor megint csoda történt. A kocsisnak egyszeriben megváltozott a ruházata, Bertrand is szép pitykés ancúgban találta magát. „Jaj, csak most ismerem meg Borbánczy méltóságos urat. Tényleg kegyelmedé ez az egész föld. Mit csinál itt az úton? Egészségügyi séta? Na, jöjjön, ha már kísértálta magát, szálljon föl, elviszem haza az uraságot.”

És Bertrand körül forogni kezdett a világ. „Úgy látszik, nem a hazugsággal volt a baj, hanem azzal, hogy nem jól hazudtam” mondta magában.

Eddig tart a mese. Mert hogy Bertrand ezután hogy viselkedik, azt még én sem tudom előre. Lehet, hogy legfelsőbb ügyész lesz, lehet, hogy államelnök, vagy akár a római pápa. Minden rajta múlik. Csak remélem, hogy nem él vissza nagyon a tudományával. A világot titokzatos erők mozgatják, és aki eddig segített bennünket, az könnyen ellenünk fordulhat.

Az aranyhal

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény halász. Egyedül élt a falu szélén, egy vityillóban. Már napok óta hiába ment ki a tengerpartra, semmit sem fogott. Tisztára úgy, mint az Öreg halász a tengeren.

De az egyik napon csoda történt. Egy szép nagy, aranypikkelyes hal akadt a hálójába. Már a látványa is beindította a szegény ember gyomornedveit. A hal még a levegőben volt, de a halász már azon töprengett, hogy mi legyen belőle: paprikás vagy halászlé. De még a hal alig pottyant bele a vödörbe, mikor újabb csoda történt: emberi nyelven (valószínűleg oroszul, de lehet, hogy magyarul, ebbe nem érdemes belemenni) megszólalt, és azt mondta a halásznak: „Ejh-uhnyem, halász koma, téged nagy szerencse ért. Nehogy megpróbálj megenni, mert bennem sokkal több örömed telik majd, mint egy sima vacsorában.”

A halász pislogott, mert még nem találkozott olyan hallal, amelyik nemcsak beszélni tudott, de még a szándékait is olyan alaposan megérezte.

– Mi-mi-miért, te ki vagy? – kérdezte dadogva, és ezt megbocsáthatjuk neki.

– Azért galambocskám – folytatta a hal –, mert én nem egy egyszerű hal vagyok. Látod, a pikkelyeim is aranyból vannak. Én vagyok a lenti halak között a főnök, ugyanis különleges képességeim vannak.

A hal elhallgatott egy pillanatra, várva a hatást. de mivel a halász csak bamba szemekkel bámult rá, hozzáfűzte: „Gyorsan kívánj hármat, és én teljesítem. Csak dobj vissza a tóba, mert ez a koszos vödör nem illik hozzám.”

A halász agyában fény gyúlt, és azt mondta. „Na hát ha ilyen csudákat tudsz csinálni, akkor változtasd át az otromba taligát egy Toyota terepjáróvá!”

Alig mondta ki, a terepjáró már ott is volt, a taliga pedig eltűnt. „Hű, ennek a fele se tréfa” – gondolta a halász, és nagyon törte a fejét, mit kérjen még a haltól. Majd ezt mondta: „A második kívánságom: legyen itt egy gyönyörű szép nő!”

A halász csak pislantott egyet, és a terepjáróban már ott ült egy lenge öltözetű fiatal hölgy, és feléje integetett: „Hello, darling, how are you!”

És ekkor a halászban belül megpattant valami. Már csak egy kívánsága maradt. Mit kívánjon még? A hölgyikének biztosan nem halra van szüksége, hanem szép ruhákra, pénzre, külföldi utakra, empire stílusú szobabútorra. Ezeket bizony nem könnyű biztosítani egy szegény halásznak.

Addig törte a fejét, mire eszébe jutott a megoldás. Így szólt az aranypikkelyes halhoz: „Szeretném, ha ezentúl minden kívánságot teljesíteni tudnék, egy pillanat alatt. Úgy, mint te.”

Na, így is lett. Az aranyhal kiugrott a partra, és átváltozott szegény halásszá, beugrott a Toyota terepjáróba, átölelte a gyönyörű szép nőt, és elhajtott. A halász pedig egyszeriben a tengerben találta magát, átalakult aranyhallá, és ismerkedett a nedves környezettel. A közönséges halak ajnározták, felnéztek rá, körbeúszták, hozzádörgölöztek, és egy aranyos pici hal azonnal elkezdett ikrákat lerakni a számára.

És ez így telt hetekig, hónapokig. Hősünk újra és újra megpróbált visszaváltozni, de kiderült, hogy csak mások kívánságait képes teljesíteni, ezzel pedig semmire sem ment.

Időnként ki-kiugrott a vízből, de nem látott halászokat. Úszkált, úszkált, és kijutott a nagy óceánra is, de sehol senki. Aztán egy nap a szemébe ötlött egy luxushajó, amelynek fedélzetén jól öltözött hölgyek és urak sétálgattak. Közelebb úszott, és egyszer csak meglátta régi önmagát, ugyanazzal a csinos hölgyikével a karján, aki az ő második kívánsága volt. Ettől úgy elkeseredett, hogy többé nem jött fel a felszínre, és annyira depressziós lett, hogy nemsokára felfalta egy cápa.

A tanulság: sohasem szabad túl nagyot kívánni, mert nem biztos, hogy úgy teljesül, ahogy elképzelted.

Kajamese

Kitört egy közért kirakata, ebből származott az egész kalamajka.

Kiment a sovány tehéntúró az utcára, műanyag csomagolásban. Annyira sovány volt, hogy kilátszottak a bordái.

Utána ment egy flakon olivaolaj. A túró bizalmaskodni akart vele, de az olaj büszkén megrázta a kupakját, és rámutatott a címkéjére: „én extra szűz vagyok”.

A túró elkedvetlenedett, de amikor látta, hogy a fenekét riszálva jön egy terebélyes Liga margarin, felélénkült. Messziről látszott, hogy hidrogénezett. De amikor a túró ajánlatot tett, a margarin gögösen ráripakodott:

– Mit akar? Már rég lejárt a szavatossága!

– Akkor legyen az enyém akciósan! – vágta ki magát a slamasztikából a túró, de azért látszott, hogy meg van savanyodva.

Jött a barackbefőtt. A túró rajta töltötte ki a haragját: „Te sem vagy egy újkrumpli. Téged már eltettek télire!”

A szilvának meg azt mondta: „Hallottam, hogy magtalan vagy. Micsoda szégyen!” Mire a szilva elvörösödött: „Nem is magtalan vagyok, csak magvaváló!” De már nem volt kedve csatlakozni a társasághoz.

Jött a félbarna kenyér, akit a háta mögött mulattanak csúfoltak. Vonszolta magát, mert fel volt már szeletelve.

Jött néhány sütemény is. A tehéntúró először rokonát, a túrósbatyut kereste, de utána szembe találkozott a szerelmeslevéllel, és nem tudott neki ellenállni.

Közeledett a kevély császárszalonna, előtte hajbókoltak a cigánymeggyek.

Aztán feltűnt a vékonyka cserkészkolbász. Egy időben úttörő is volt, de kilépett. Ő örömmel csatlakozott, mert mindig olyan magányos.

Jött egy alkoholos állapotban lévő sör, meg egy alkoholmentes. Az előbbi ment tovább, mert nem

volt képes megállni a lábán, de az alkoholmentes sör józanul felmérte a helyzetet, és maradt.

És egy így ment egy darabig. Az ételek és italok jöttek, mentek.

Többek között feltűnt a nyári szalámi, de el kellett mennie, mert közeledett az ősz. A turista szalámi pedig azért nem maradhatott velük, mert benevezett egy teljesítménytúrára, és még csak az út elején tartott. A székelykáposzta-konzerv úgy találta, ez nem neki való társaság, és elgurult Romániába, miközben fülsértő módon énekelte a székely himnuszt.

Maradt tehát, aki maradt, mindnyájan ott az út szélén, a fűben.

És akkor kiugrott a bokorból Kaya Ibrahim (tudjátok, gyerekek, az a hajléktalan bácsi, aki egy forintért vett meg egy csődbe juttatott céget, és azóta bujdosik szegyenében). Szóval ez a Kaya Ibrahim éhes volt, megkajálta az egész kompániát, aztán újra kereket oldott. A *168 Óra* című hetilap még mindig keresi, de a legfőbb ügyész már rég lezárta a nyomozást.

Aki nem hiszi, járjon utána. De ilyen ügyekben nem árt egy kis elővigyázatosság.

A Farkas üzlete Piroskával

Délelőtt volt, ragyogóan sütött a nap. A sűrű erdő közepén viszont sötét volt, hiszen a lombok mindent beárnyékolnak. És ebben az árnyékos sűrűben ment Piroska egy kosárral. (Azért hívták Piroskának, mert egy piros kapucnis kabátka volt a kedvence, amitől nem volt hajlandó megválni. Az igazi neve egyébként Lieberhaft Etelka volt, de ezt a nevet nagyon utálta, ezért ráhagyták a Piroskát.)

Szóval ment, mendegélt, azon az úton, amelyiken már tegnap is meg tegnapelőtt is ment. Hogy miért ment azon az úton? Hát azért, mert volt egy nagymamája, aki az erdő másik felén lakott. Piroska az erdőnek ezen a felén lakott a mamájával és a papájával, akik folyton veszekedtek. Piroska jobban szerette a Nagymamát, aki mindig kedves volt hozzá, szép meséket és dalokat ismert. Ezért hát szívesen vállalta a feladatot, ezt az ebédszállítást.

A papa és a mama rendesen megpakolta a kosarat, részben azért, hogy a vén szipirttyó (ők röviden így nevezték a Nagymamát) ne akarjon mindenáron hozzájuk költözni, hiszen kevés volt a hely, az egész falat beborító 3D tévé, a zeneszekrény, a koloniálgarnitúra és a kondibicikli meg az evezős gép mellett már nem maradt hely egy idős néninek. Azt is el kell mondanunk, hogy a Nagymama régebben nem egyedül lakott az erdő másik végén, hanem a Nagypapával, de az agyvérzést kapott, és nem tudtak hozzá orvost hívni. Mire a hegyi mentősök felfogták, hogy hol van a házikó, addigra a Nagypapa meghalt. A Nagymama már csak az ő emléke miatt is szívesen maradt ott.

Igen ám, de a bevásárló központok nagyon messze voltak, a városban, ahonnan még a kiszállítást sem vállalta egyik áruház sem. Így hát maradt a külön élés. Még szerencse, hogy a gyerekek (a Nagymama saját lánya és annak az erdész férje) ellátták ennivalóval.

Szóval ment, mendegélt Piroska, a kosárral, a megszokott úton. Egyszer csak megtorpant. Elébe toppant a Farkas. (Régi vita volt, hogy az erdő a Farkasé-e vagy az erdőgazdaságé-e, de a kérdés úgy oldódott meg, hogy a Farkas hajlandó volt átjárást biztosítani az ingatlanon.)

– Hova, hova, Piroska? – kérdezte a Farkas barátságosan. (Az ő nagypapája még vérszomjas fenevad volt, de az apja már liberális elveket vallott: „élni és élni hagyni”, ő pedig teljes mértékben szocializálódott. Nem akart semmi rosszat, de meg kellett küzdenie az előítéletekkel.)

Szóval társalogni kezdtek. Piroska egy kicsit félt a Farkastól, de egy könyvből karate-leckéket vett, úgyhogy nem volt teljesen védtelen.

– Megyek a Nagymamához, viszem neki a mai ebédet – mondta Piroska.

A Farkas megszemlélte a kosár tartalmát.

– Ó, ez nagyon sok egy idős hölgynek – mondta. Ennyi kalóriára biztosan nincs szüksége.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Azt, hogy éhes vagyok. Már három napja nem ettem.

– Ez szomorú – mondta Piroska. – De miért nem vadászol? Tele van az erdő nyúllal, pocokkal.

– Már nem bírja a gyomrom a nyers húst. Ezek az emberi ételek sokkal egészségesebbek.

– De ha ezt elveszed tőlem, akkor mit viszek a Nagymamának?

– Fogok a Nagymamának nyulat, ő biztosan nagyon jól főz, elkészíti, még neked is jut belőle. Nekem pedig most adsz ebből a sok finomságból.

– Nem tudom kivárni, amíg te megfogod a nyulat – ellenkezett Piroska.

– Véletlenül most is van nálam egy – mondta a Farkas, és a tarisznyájából előhúzott egy mezei nyulat. – Egészen friss, még meleg.

– Nem bánom, belemegyek a cserébe, de mi lesz ebből a hasznom? – kérdezte Piroska, mert volt közgazdaságtani érzéke.

– Hogyhogy mi? Hogy nem eszlek meg se téged, se a Nagymamát. Szerinted ez nem egy fair üzlet?

– Fairnek fair, úgy gondolom – szedte össze a gondolatait Piroska –, de mi lesz, ha a Vadász jó és lelő?

– Nézd, kis galambom, a Vadásznak nincs jogcíme arra, hogy engem lelőjön, hiszen senkinek sem vétettem. De ha makacskodik, akkor legfeljebb őt is bevesszük az üzletbe. Neki is fogok nyulat, még a puskáját sem kell elsütnie, a nedves bokorban sem kell guggolnia.

Hát így történt. A Farkas odaadta a nyulat, és válogatott a kosárban lévő sok finomságból. (Szerénységből csak keveset vett ki, hiszen a hosszú távú jövedelmező üzletet nem tehette tönkre a mohóságával.)

Piroska elköszönt a Farkastól, és ment tovább.

A Nagymama nagyon megörült a friss nyúlhús-nak, és rögtön neki is állt, hogy megsüsse. Ezeket a készételeket már ő is unta egy kicsit. A Vadász meg tényleg belement az üzletbe, mert már egy kicsit nehezőre esett a sok járkálás meg rejtőzködés. A mese minden szereplője boldogan élt, nap nap után, pedig ezt a mesét mindig el lehessen mesélni.

Csipkerózsika felébred

Ez a mese egy olyan korban kezdődik, amikor a nők még maguk szőtték és varrták a ruháikat, nem pedig a kínai üzletekben és a turkálókban vették meg. Ez történt hősnőnkkel is, akit még nem is Csipkerózsikának hívtak, hanem Stiebermaier Rosalindának. Udvarlója nem volt, pedig már elmúlt tizenöt éves.

Hogy gyorsabban teljék az idő, hímezni kezdte a csipkés menyasszonyi ruháját, hogy ha majd felbukkan egy alkalmas kérő, már minden készen álljon a lagzira.

Aki ismeri az eredeti mesét, azt figyelmeztetjük, hogy a mi Rosalindánk nem királylány volt, hanem egy dúsgazdag kereskedő egyetlen lánya. Anyja és apja abban reménykedtek, hogy egy királyfi vagy legalább örgróf azt is megadja majd nekik, amit eddig nem tudtak megszerezni: az előkelő rangot. Mert a dalmáciai tengerparti nyaraló, a vitorlášhajó és a kacsalábon forgó palota mellé nagyon hiányzott egy főúri rang. Erről főleg a mama álmodozott, aki nagyon szeretett volna már bekerülni a magasabb körökbe.

Így hát Rosalindának éjjel-nappal hímeznie kellett. Legfeljebb csak a habos torta elfogyasztására állt meg, de akkor sem ehetett a tortából, csak a habból, hogy el ne veszítse karcsú alakját. És így történt a baleset. Egyik alkalommal, amikor már kilenc órája dolgozott, nagy fáradtságában nem vette észre, hogy a tű az ujjába szalad. A szerencsétlen leány elájult, és úgy elaludt, hogy fel sem tudták ébreszteni. Elaludt az anyja és az apja is. Csak a szolgálok nem aludtak el, mert nekik addigra már letelt a munkaidejük, és hazamentek. Ezért rájuk már nem hatott a varázslat.

(Stübermaieréknek gőzük sem volt róla, de én megtudtam, hogy egy olyan boszorkány varázslata teljesedett be rajtuk, akinek Stiebelmaier papa korábban házasságot ígért, mégsem őt vette feleségül. Bizony, a harag egy csapásra boszorkánnyá tudja változtatni a legszelídebb asszonyt is. Ezért ha kisfiú vagy, akinek ezt a mesét olvassák, jó lesz vigyázni!)

Elég az hozzá, hogy a csipkés ruhával kapcsolatos baleset következtében Rosalinda azon nyomban átváltozott Csipkerózsikává. Aludt az egész család.

Közben hatalmasat változott a világ. A tengereken megjelent a gőzhajó, a sineken a gőzmozdony, feltalálták az automobilt, a léghajót, a repülőgépet, emeletes házak épültek, gyorslifttel. Stiebermaierék házához nem mertek hozzányúlni, mert az Unesco Világörökség-listájára is felkerült. Múzeumot nyitottak, és „Csipkerózsika álompalotája” néven vonzotta a gazdag turistákat. Az édesdeden alvó Csipkerózsika szobája majdnem olyan volt, mint Moszkvában a Lenin-mauzóleum, csak sokkal szebb és elegánsabb.

A fejlődés nem állt meg. Már úrhajósok jártak a közelünkben keringő égitesteken: a Holdon, a bolygókon és a bolygók holdjain is, beszélő robotemberek sétáltak az utcán, gépkutyáikkal, amelyek a műfüre pisiltek. A két- és háromszáz emeletes felhőkarcolók között már eltörpült az eredeti palota.

És akkor, pontosan ezer évvel az után, hogy Csipkerózsika álomba szenderült, a palotát egy telekspekuláns és építési vállalkozó, név szerint Herczeg Kázmér is kinézte magának.

Az Unesco-védelmet még ki tudta volna játszani azzal, hogy az általa építendő 500 emeletes épület belső udvarában meghagyja az eredeti palotát, ez az épület tetejére tervezett ürrepülőtér kialakítását sem zavarta volna. A gond az volt, hogy ehhez mindenképpen meg kellett szerezni az eredeti tulajdonosok hozzájárulását. Ezért behatolt az ingatlanba, azzal a céllal, hogy tárgyaljon velük.

Sikerült is bejutnia (a biztonsági őr éppen a műfoci-világbajnokság döntőjét nézte), megtalálta az alvó szépséget is, de ügyetlen volt, és megbotlott az

ágy szélében, méghozzá úgy, hogy a szája éppen a lány ajkait érintette.

És mi történt? Ez a véletlen puszi megszüntette a varázslatot! Csipkerózsika kinyitotta a szemeit, nagyot nyújtózkodott, és azt mondta: „Jaj de jól aludtam!”

Meglátta az ügyetlen férfit, és megkérdezte:

– Hát te ki vagy? És miért öltöztél ilyen maskarába? Talán valamilyen bál van a palotánkban?

Kázmér bemutatkozott.

– Herczeg vagyok. Herczeg Kázmér.

– Herceg? Nagyszerű. Akkor lehet, hogy éppen rád vártam. Engem Stiebermaier Rosalindának hívnak.

– Tudom. De itt mindenki úgy ismer, hogy Csipkerózsika. Már ezer esztendeje aludtál. Nagy szerencse, hogy most felébredtél. De ezért elnézést is kérek. Nem akartam megzavarni az álmodat.

– Hát, ebből egy szót sem értek. De mondd, mi lett a szakácsunkkal! Már nagyon éhes vagyok.

– A szakáccsal? Hát, az bizony régóta halott. És ami azt illeti, már senki sincs életben az akkori lakók közül. Kivéve téged, valamint a kedves papát és mamát. Kelj fel, fogd meg a kezemet, és menjünk, keressük meg a szüleidet!

Csipkerózsika feltápáskodott, de nehezeire esett a járás. Ezer évnyi mozdulatlanság után ez nem is csoda.

Hát, nem sok szerencsájük volt. A mamát megtalálták, de a papa már meghalt. Az történt ugyanis, hogy ő is felébredt, és elindult, hogy megkeresse a szolgákat, eközben kikeveredett az utcára, és a nagy forgalomban elgázolta egy önvezető autó.

Kázmér részvétét fejezte ki a papa tragikus elhunytja alkalmából. Megpróbálta rövidesen vázolni a helyzetet, de ebből szinte semmit sem értettek.

– Hova kerültünk? – kérdezte a mama. Még nem tért teljesen magához.

– Ugyanott tetszenek lenni, mint annak idején, és ugyanolyanok is maradtak. Csak a világ változott hatalmasat.

– Mi ez rajtad? – kérdezte Csipkerózsika, a ruhára mutatva. – Olyan, mint a kígyóbőr.

– Ez egy műanyagruha. És a fűtés belül van, automatikusan igazodik a külső hőmérséklethez.

– Mi az, hogy műanyag?

– Egy vegyipari termék.

– Mi az, hogy vegyipar?

– Ez egy olyan iparág, amelyik átalakítja az anyagokat. Olyanná, amelyet szeretnénk. És van benne egy különleges jeladó, amit a külvilág is észlelni tud. És a papa azért halt meg, mert nem ilyen ruhát viselt. Az autót automatá vezeti, és nem érzékelte a jeladót, amit mi a ruhánkban viselünk.

– Mi az, hogy autó? kérdezte Csipkerózsika.

– Olyan, mint a kocsi, csak ló nélkül.

– És hol a kocsis?

– Nincs kocsis. Azt helyettesíti az automata.

– Mi az, hogy automata?

– Egy önvezérlő.

– Ebből egy szót sem értek.

Így hát a további társalgás megfeneklett. Az étterembe mentek. Az utcán mindenki megbámulta a lányt.

– Nézzétek! – mondta az egyikük. – Nem a Csipkerózsika megy ott, a járdán?

– Hülye vagy. Csipkerózsika alszik. Ez biztosan egy imperszonátor. Már találkoztam Dzsingisz kán-

nal és Elvis Presleyvel is. Mindig kell valami, hogy az emberek odafigyeljenek.

Az étteremben Kázmér készségesen segített az étlap átnézésében. Csipkerózsika szép volt, olyan szép, mintha csak egy mesekönyvből vágták volna ki, de olvasni nem tudott. Abban a korban, amelyikben született, bizony nem volt ez fontos a kislányok számára. És a kedves mama sem volt barátja a betűknek.

Így hát Kázmér választott. De a vendégei nehezen tudták beanalizálni a sok fura eledelt, az ízesített fehérjemasszát, a kőolaj alapú édességet és a vitaminokkal dúsított hernyószörpöt. A mama nem volt hajlandó ilyesmiket enni. A pincér nagy rábeszélésre kihozott egy alkalmi „nosztalgia-menüt”, azaz perecet és sört. Ezt a mama megette, de nem ízlett neki.

Kázmér röviden vázolta az ingatlanal kapcsolatos tervét, és Csipkerózsika nem szólt, csak udvariasan bólogatott. Részben mert fogalma sem volt róla, hogy miről van szó, részben pedig mert rokonszenvesnek találta Kázmért. Ez nem is csoda. Már ezer éve nem látott férfit. Úgy bízott benne, mint egy gyerek az apjában, aki segít eligazodni az átláthatatlan külvilágban.

– Most elmegyünk egy irodába, aláírtok egy papírt, és folytathatjátok azt az életet, ami ezer éve megszakadt – mondta Kázmér.

Itt be kell szűrnünk, hogy Kázmérnak nagy tervei voltak, de pénze szinte semmi. Abban reménykedett, hogy ha sikerül nyélbe ütnie ezt az 500 emeletes projektet, akkor arra majd nagy összegű kölcsönt vehet fel. Mert annyira lemerültek a tartalékai, hogy már a vacsoraszámláit is csak banki kölcsönrel tudta kiegyenlíteni. Minden reménye ez a magasház

volt. De vajon aláírják-e Csipkerózsikáék a szerződést?

Sietnie kellett, mert a hirtelen felébredéstől még mind a ketten meglehetősen kótyagosak voltak, és nem lehet tudni, nem lépnek-e vissza, ha teljesen kijózanodnak.

Ebéd után Kázmér elvitte a vendégeit egy ügyvédhez, aki már többször kisegítette a slamasztikából, és az ilyen kétes ügyek specialistájának számított.

Mivel sem Csipkerózsika, sem az édesanyja nem tudott írni, jobb híján az ujjlenyomatukkal szentesítették a megállapodást.

– Mi volt ez az egész, fiam? – kérdezte utána a mama.

– Á, semmi különös – felelte Kázmér. – Csak elvettem a lányát feleségül, és mivel én jobban el tudok igazodni a modern világban, a vagyonnal kapcsolatos minden döntést is rám tetszettek ruházni.

A mamának sok időbe telt, míg felfogta a dolgot, de azzal nyugtatta meg magát, hogy lám, Csipkerózsikát végül is sikerült egy herceghez férjhez adni.

– Mikor lesz az esküvő? – kérdezte az asszony.

– Ó, az esküvő már nem divat – mondta Kázmér.
– Egy egyszerű igennel elintéztük.

– És a lakodalom?

– Azt mindenki úgy csinálja, ahogy akarja. Én nem vagyok híve a nagy felhajtásnak.

– De hát a muzsika! A tánc!

– Jól van – mondta Kázmér, odament egy készülékhez, megnyomott rajta egy gombot, és felcsendült valami kéjes nyöszörgés. – Tessék, a muzsika.

A mama elszőrnyedt. Nem volt valami kifinomult a zenei ízlése, de ez mindenen túlment.

Ráadásul Kázmér elkezdett táncolni. Ez mai szemmel legjobban egy állva végzett közösülésre emlékeztetett, persze ruhában. Ekkor ájult el a mama, és Csipkerózsika is elbizonytalanodott.

Kázmér elvitte őket a saját lakására. Ott éltek, éldegéltek, hárman.

Ameddig kiutalták a felhőkarcolóhoz szükséges pénzt, addig is meg kellett élniük valamiből. Kázmér felvette a kapcsolatot egy gyógyszergyárral, és attól kezdve a tévében Csipkerózsika ajánlotta a cég altatóját.

A fiatal férj és az ezeréves neje boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Ezt szerettem volna a mese végére írni, de sajnos ez sem olyan egyszerű. A mama nedves kézzel véletlenül hozzányúlt a konnektorhoz, és agyoncsapta az áram (akkoriban már 1000 voltos áramot használtak), Csipkerózsika pedig olyan házsártos lett, hogy azt nemcsak egy Herczeg, de egy még egy Király sem tudta volna elviselni. Ezért Kázmér visszavitte a nejét ugyanabba a helyiségbe, ahol annak idején megszúrta az ujját és ahol ezer évet töltött el alvó állapotban. És orvosokat hozatott. És hibernáltatta. Mint a távoli csillagrendszerekbe utazó űrhajósokat volt szokás abban az időben.

Az 500 emeletes felhőkarcoló felépült, és a belsejében továbbra is mindenki megcsodálhatta Csipkerózsikát, aki rövid ébrenlét után folytatta legendás álmát, a gazdag turisták és a mesekedvelő gyerekek öröme. A világ tovább változott, egyre gyorsabb ütemben, Csipkerózsika pedig aludt. Újabb ezer évig.

Elindult Jancsi, ment, ment, mint a gyergyói vicinális, és már másnap reggel meg is érkezett a hétfejű sárkány portájára. A sárkány nem volt otthon, de a szegény világszép Bodroghfalvi Klára kinn dolgozott a tornácon, és a sárkány köntösét mosta egy teknőben. De irtózatosan nagy ruha volt ám az, legalább hét XL-es méretű. Mire Klára a végét kimosta, addigra az eleje már újra bepiszkolódott.

Odaugrott Jancsi.

– Érted jöttem, világszép Bodroghfalvi Klára! Ütött a szabadulásod órája, nem kell már tovább raboskodnod. Én megvívok a sárkánnyal is, de mégis csak jobb lenne gyorsan megszökni. Csomagolj, és menjünk!

– Nem megyek – mondta Bodroghfalvi Klára, és még toppantott is a lábával hozzá.

– Nem-é? Ne félj, én megvédelek, szabad leszel, mint a madár, a végén még el is veszek feleségül.

– Nem kellesz te nekem – mondta Bodroghfalvi Klára, és Jancsi elbizonytalanodott.

– Hát ha én nem kellek, majd feleségül vesz más. Kérnek majd királyok, hercegek, grófok, naplopók és burzsoák. Csak menjünk innen minél hamarabb, választani ráérsz.

– Nem megyek vissza, nekem tök jó itt – kötötte az ebet a karóhoz Klára.

– Tök jó?! Ezzel a gusztustalan, bűzös leheletű, pikkelyes bestiával?! Hát ki fogja ezt nekem elhinni a faluban? Azt fogják gondolni, hogy meghibbantam. De te hibbantál meg. Vagy legalábbis teljesen elromlottak a preferenciáid.

– De gustibus non est disputandum – mondta Bodroghfalvi Klára, mert humán gimnáziumba járt. Ettől Jancsi még jobban elbizonytalanodott. Ő inkább az angol nyelvet bírta.

- Well, well – jegyezte meg félénken.

- But of course! – vágott vissza a lány, jelezve, hogy az angolban is otthon van.

Ekkor nagy robajjal egy buzogány csapódott be a kert végébe.

- Na, mindjárt hazajön az uram. Menekülj, ha kedves az életed! A falubelieknek meg mondd meg, hogy mást már ne is küldjenek. Én itt maradok.

- De ha kérdik, hogy magyarázzam meg? könyörgött Jancsi.

- Hát nézd. A sárkány erős. Határozott. Tüzes. Nem jár kocsmába, nem udvarol más lányoknak. Ideális férj-anyag.

- De hát az ágyban? Nem undorodsz tőle?!

Bodroghalvi Klára erre lesütötte a szemét, és csak ennyit mondott: „Mit gondolsz, csak fejből van neki hét?”

Hihetetlen történetek

Mócsingos hús

– És ez még mind semmi – mondta özvegy Krigli Lajosné, született Kisteleki Valéria. – A hentesnél nem volt friss áru! Hát hogy főzzek az uramnak brassói aprópecsenyét, amit annyira szeret? A húsok drágák, és ráadásul tele vannak mócsinggal. Ki akar ilyet enni? Ki akar ilyet venni? Mócsing! Már megbocsásson a világ.

– Én ugyanígy jártam a gyümölcsökkel – jegyezte meg Adélka, akinek hajdanában egy fogorvos udvarolt, és kissé fenn hordta az orrát. – Az alma fonnyadt volt – mondta –, a körte olyan puha, hogy szinte szétfolyt a kezemen, a szőlő pedig, hát arról jobb nem is beszélni. Apró szemű, pici, kemény, tele magokkal.

– Hát a dinnyék? – kérdezte a szemüveges Ilonka, aki egy irodalomprofesszort hagyott ott. Szerette a dinnyét.

– A dinnyéket már meg se néztem – mondta Adélka, és megvetően húzta össze a száját. – Szeptemberben már nincs igazán jó dinnye.

– Bizony, Lőrinc belepisil a dinnyébe – mondta Krigliné. Mindannyian vigyorogtak. Megpróbálták maguk elé képzelni Lőrincet, ahogy éppen pisil.

– Már semmi se olyan, mint régen mondta Adélka. A többiek bólogattak.

Manci néni, aki sokat gürcölt életében, nem értett egyet velük.

– Na és? Azért az a mócsingos hús is hús – mondta. – Mit nem adnék most azért, hogy beleharaphassak! (Miközben ezt mondta, különösen kezdett csillogni a szeme.)

A többiek is elgondolkodtak ezen. Innen nézve a mócsingos hús tényleg nem látszott már olyan rettenetesnek. És a fonnyadt alma is jobb volt, mint a semmi. Az apró szőlőszemekről nem is beszélve. Hát mi van abban, ha az embernek ki kell köpködni a magokat? A szőlőszemben még mindig marad egy kis lé. Egy kis édes lé. És az is elég, hogy megédesítse az életet.

Az ám, az élet. Most érzi csak az ember, milyen gyönyörű dolog élni. Nem mintha itt fent nem lenne jó. Itt csönd van és nyugalom, kellemes a társaság is. És ha unatkoznak, felelevenítik az emlékeiket, maguk elé idézik a várost, az utcákat, a piacot, a családot. Egy kicsit unalmas ez, igen, de el lehet viselni. Itt nincs veszekedés, kiabálás, nincs éhség és nincs fáradtság. És innen nézve mit számít, hogy akkor, régen, mócsingos volt a hús és fonnyadt az alma. De őszintén!

Antidepresszáns

– Igen, igen – mondta a pszichiáter. – Ez bizony depresszió.

– Súlyos? – kérdezte a hölgy.

– Nem. De felírok magának egy antidepresszánt.

– Ez miféle gyógyszer? – lepődött meg a hölgy, amikor átvette a cetlit. – Ezen csak számok vannak.

– Igen. Ez egy humán antidepresszáns telefon-száma. Ezt ő tudja a legjobban kezelni. És eddig még mindenki meg volt vele elégedve.

– Most akkor átküld egy másik orvoshoz?

– Nem orvos. Profi kedélyjavító. Bizzon benne! Már több páciensemét visszahozta a normális életbe.

A hölgy egy napig hezitált, de a második napon felhívta a számot.

Barátságos férfihang válaszolt. Megbeszélték a találkozást. Furcsa volt, hogy egy gyorsétteremben volt a randevű, de hát a pszichiátria útjai kifürkészhetetlenek.

– A nevem Steinhofmeister Márton – mondta a férfi. – De maga csak hívjon Mártonnak.

– Jó. Akkor én is bemutatkozom. Ujfehértói Matild. Röviden: Matild.

Mind a ketten elmosolyodtak.

– Kedves Matild, mondja el, mit érez. Már amennyire lehetséges ezt elmesélni egy vadidegennek.

– Hát, élheterlen az életem – kezdte a hölgy. – Pont olyan, mint amit Tisza Kata írt az egyik könyvében.

– Tisza Kata? A celeb?

– Úgy is lehet mondani. Az író. Nagyon jó. A könyv címe: *Doktor Kleopátra*. Érdeemes elolvasni.

– Rendben. Megígérem, hogy elolvasom. És majd a könyvet is megbeszélhetjük. De most mondja el a saját érzéseit!

– Nem tudok aludni, de ébren se könnyebb. Nem tudok enni, minden ok nélkül fulladok, hányingerem van, fáj a fejem, állandóan szorongok. Nincs kedvem semmihez, már a krimik sem érdekelnek a tévében. Pedig a Columbo hadnagy volt a kedvencem.

- Hm. Azt hiszem, valamiféle örömforrást kellene találnia.

- De doktor úr...!

- Márton – helyesbített a férfi.

- Kedves Márton, milyen örömforrásom lenne nekem?

- A napsütés, a friss levegő, a víz. Ha esik, tegye ki az arcát az esőnek. Élvezze, ahogy a bőrén legördülnek az esőcseppek! Éljen a jelenben! Az adott pillanatban.

- És ha ez sem segít?

- Meg kell próbálni. Előbb-utóbb elkezd majd észrevenni a jó dolgokat. Hol dolgozik?

- Egy könyvelői irodában.

- Nincs konfliktusa a főnökével?

- Nincs különösebb.

- Nem dolgozik túl sokat?

- Hát, van, amikor nagyon sok a munka. De bírom.

- Nem volt valamilyen nagy veszekedése mostanában valakivel? Nem csalódott a barátjában vagy a barátnőjében?

- Barátnőim nincsenek. De van egy pasim. Illetve hol van, hol nincs. Misinek hívják. Egy időben azt gondoltam, hogy az élettársam, de nem. Akkor jön, amikor szüksége van rám, de amikor nekem kellene, akkor nem ér rá. Művész. És nagyra hivatott. Legalább is szerinte. Igen, gyakran veszekszünk. Pontosabban ő kiabál velem, néha kezét is emel rám. De nem tudom kidobni. Hozzászoktam. Amikor hajlandó szeretni, akkor nagyon szeret. De erre hetekig, néha hónapokig kell várnom.

- Jó az ágyban? – kérdezte a férfi.

- Igen. De nem csak ezért szeretem. Valahogy elbűvölt. Legalábbis az elején. Fügővé váltam.

- Azt hiszem, lazítania kellene ezen a függőségen.
- Csaljam meg?
- Márton elmosolyodott. – Nem feltétlenül. De elköltözhetne valahová, valakihez. Mondjuk, vidékre.
- De ott is csak rá gondolnék.
- Na persze. Az elején. De a lelki eltávolodáshoz még mindig a fizikai eltávolodás a legjobb út. Költözön el, és ne mondja meg neki, hogy hova megy!
- Akkor vérig sértődne. És talán az egész lakást szétverné.
- Ne engedje be a lakásba!
- Van hozzá kulcsa.
- Cserélje le a zárat!
- Fellármázná az egész házat.
- Na és? Legalább mindenki megtudná, hogy már nem jöhet oda. De a kérdés az, hogy magának nagyon hiányozna-e.
- Testileg biztos. De elsősorban attól félek, hogy valami kárt tesz magában.
- Nyugodjon meg, az ilyenek nem bolondok kárt tenni önmagukban. Mi lenne, ha összehozna vele?
- Ez lehetetlen – mondta Matild. Biztosan nem egyezne bele.
- Nem is úgy gondoltam. Beszéljen meg vele randevút egy nyilvános helyen! És én is ott lennék a közelben. Csak szemügyre szeretném venni. Ha ez betegség, akkor a kórokozót is látnom kell.
- Hát... ez elég nehéz dolog. És mi van, ha rájön? Hogy ezért hívtam oda?
- Próbálja meg! Legfeljebb nem sikerül. Mit veszítünk vele?
- Matild megígérte, hogy elgondolkozik ezen.
- Rendben mondta a férfi. Akkor meg is volnánk.
- Vége is? – lepődött meg a hölgy. – És mennyit fizetek?

- Kifizetheti a kávémat – mondta a férfi.
- Ennyi?
- Igen. Ebben a szakmában én vagyok a legolcsóbb.
- És mikor jöjök legközelebb?
- Amikor tud. Én egyszerre egy pácienset kezelek. Most csak magát.
- A jövő héten jó lesz?
- Persze. De akár holnap is jöhet. Gondolom, naponta egy kávé nem vágja földhöz.
- Ez hihetetlen – mondta a hölgy. – Hogy ilyen is van.
- A világ sokkal változatosabb, mint ahogy gondoljuk – mondta a férfi.
- Eltelt egy nap, és a hölgy újra jelentkezett. Megbeszélték az újabb találkozást. Most is ugyanott. De ezúttal a kávé után felmentek a férfi rendelőjébe.
- Hát, az nem nagyon nézett ki rendelőnek. Volt benne egy dívány, és egy kanapé, kényelmes háttámlákkal. Mielőtt Matildot helyyel kínálta volna, Márton odahívta magához.
- Most egy öleléssel kezdjük. Lazuljon el, képzelje el, hogy kislány, és az anyja vagy az apja öleli meg. Érezze meg a maga felé áramló szeretet-energiát!
- Matild ezt furcsának találta, de engedett a felszólításnak. Amennyire tudta, átadta magát ennek az érzésnek. Tíz-tizenöt másodpercig álltak így, akkor Márton leültette Matildot a kanapéra. Ő maga egy karosszékből foglalt helyet.
- Milyen érzés volt? Nem volt nagyon fura? – kérdezte.
- Matild egy pillanatig töprengött a válaszon.
- Az első pillanatban egy kicsit megijedtem. Ilyet nem szoktak csinálni az orvosok. Misi meg egyáltalán nem ölel, őt csak a nyers szex érdekli.

– Mindenki másképp csinálja – jegyezte meg a férfi. – És aztán?

– Aztán már minden rendben volt.

– Remek. Tudja, kedves Matild, az érintésben nagyon sok potenciál van. Ha szeretettel csinálják. Csak az emberek nem mernek élni vele. Vagy visszaélnék. És mi van Misivel? Lehet szó a közös találkozásról?

– Misit azóta nem láttam. Most csatangol. Ki tudja, mikor bukkan fel megint.

– És nagyon hiányzik?

– Néha. Az ágyban.

– De azt mondta, néha sokáig nem is ér magához.

– Így van. De aztán egyre jobban kellene.

– A szex?

– Az is. De a szaga is. Teljesen betölti az orromat, és ilyenkor is érzem. Ha nem is a szagát, de a szagának a hiányát.

– Megértem – mondta Márton. – De ezt ki kell bírnia. Érintsen meg másokat. Nemcsak engem, hanem kutyákat is a téren. A fák leveleit, a sima köveket a folyóparton. Éljen intenzívebben!

Matild bölintott. – Igen, értem, csak még nem nagyon sikerül.

Még egy ideig beszélgettek, aztán Márton ölelésre tárta ki a karját. Matild megölelte. Most egy percig így maradtak.

– Tudja, abban a regényben is van egy pszichiáter vagy mi, aki érintéssel kezeli a betegeit – mondta Matild. – De a hősnő azt gusztustalannak találta. A maga ölelése egyáltalán nem gusztustalan.

– Ez is az embertől függ. És a szándéktól. Én segíteni akarok magán.

Ez így ment még jó néhány „kezelésen” keresztül. Matild mesélt, és előtte meg utána következett az

ölelés. Egyre hosszabb ideig. De Márton vigyázott, hogy az érintést ne lehessen félreérteni.

Aztán egyszer Matild azt mondta a telefonban: – Megbeszéltem Misivel, hogy találkozunk. Ugyanott, ahol mi szoktunk. Holnap. Hat óra körül. Ráér?

– Persze. Nálam a páciens az első.

Kíváncsi volt erre a lelki-testi bántalmazóra. A nő elbeszélései alapján biztos volt benne, hogy pszichopata. De neki ehhez is megvoltak a módszerei.

Negyedórával előbb érkezett, mint ők. Matild egy szomszédos asztalt választott, oda ültek le. Márton egy könyvet olvasott, és egy alkoholmentes italt hörpölgetett, kortyonként, hogy tovább tartson.

Misi nem sokáig türtőztette magát, eléggé indulatosan beszélt Matilddal, néha fel-felcsattant. Egy idő után Márton összecsukta a könyvét, fizetett a pincérnek, és megállt az asztaluk mellett.

– Jó napot, uram – mondta udvariasan.

– Maga meg mit akar? – förmedt rá Misi.

– Úgy látom, nem értenek egyet a hölgygel. Van szerencsém felajánlani a szolgáltatásomat.

Misi meghökkent. – Mi maga? Válóperes ügyvéd?

– Nem. Mediátor vagyok.

– Az mi?

– Az egy szakma. Kibékítjük azokat, akik nem értenek egyet.

– Menjen a francba, nekünk nincs szükségünk meditátorra.

– Mediátor. Közvetítő – igazította ki Márton. – És ne haragudjon, de úgy látom, hogy nem ártana, ha az önök közötti nézeteltérést itt most rögtön rendbe tennénk.

– Nekem maga ne tegyen rendbe semmit!

– De szívem – vágott közbe Matild. – Hallgassuk meg az urat! Hátha tényleg tud nekünk segíteni.

– Menjen a pokolba! Igen, maga. Hagyjon bennünket békén, hülye buzi!

– Ezt beszéljük meg! – mondta Márton szelíden, és egyben le is ült hozzájuk harmadiknak. – Mi alapján feltételezi, hogy homoszexuális vagyok? Ön az?

Misi szinte felrobbant. A szája tajtékzott, nem tudott uralkodni magán. Márton szomorúan nézte, majd átadta neki a pszichiáter névjegykártyáját. – Azt hiszem, ön segítségre szorul. Ha már megnyugodott, feltétlenül hívja fel ezt a telefonszámot! Életet menthet.

Misi visszarogyott a székébe, és csak tátogott. Félni lehetett, hogy rögtön megüti a guta.

– Hölgyem, magának pedig azt ajánlom, hogy menjen haza. De előbb írja fel a nevét és címét erre a lapra! Én itt maradok egy kis utókezelésre.

Misi nem tudott magához térni. Matild elsietett, és csak remélni tudta, hogy az esetnek nem lesz szomorú vége. Mindkét férfit féltette.

– Tudja, barátom, ez az állapot idővel súlyosbodik. Maga is jobban jár, ha kezelheti. Higgyen nekem, én már több krízisben lévő beteget mentettem meg. Én tudom, hogy maga nem akar rosszat, de ebben az állapotában nem tudja megítélni, mi a jó és mi a rossz. Ezen könnyen lehet segíteni. Azt még hozzáteszem, hogy a hölgyet ezentúl a rendőrség is figyelni fogja, és ha maga csak a közelébe megy, találnak rá okot, hogy magát lecsukják. És, tudja, van esély rá, hogy éppen homoszexuálisokkal kerül össze a zárkában. Ígérje meg, hogy most egy darabig kerülni fogja a hölgyet! A gyógyulás érdekében.

Misi egy ideig üveges szemekkel bámult maga elé, aztán fáradtan bólintott. Márton meglapogatta a vállát, és távozott.

Matild a következő alkalommal tudta meg, hogy mi történt. És aggódott, hogy mi lesz Misivel.

– Nyugodjon meg, most egy ideig nem fogja zavarni magát. És nem lesz betegebb. Pont fordítva. Talán megérti, hogy a tetteinek következményei vannak, jogi következményei is, és hogy van egy határ, amit nem léphet át.

Aztán folytatták a szokásos kezelést, a beszélgetést és az ölelést. Matild egy alkalommal a férfi vállára hajtotta a fejét, és sírva fakadt, sokáig nem tudta abbahagyni, rázta a zokogás.

– Jól van, jól van, egyszer jó alaposan ki kell sírnia magát – biztatta Márton, és közben szeretettel simogatta a nő feje búbját.

– Túlságosan elengedtem magam – szabadkozott a nő. – Rettenetesen sajnálom.

– Minden rendben – nyugtatta a férfi. – Csak sírjon nyugodtan. Azért vagyok. Ez is része a gyógy módnak.

– Nagyon kedves, igazán mondta Matild. – Nem fél, hogy magába fogok habarodni?

– Ne aggódjon! – mondta Márton. – Hamarosan helyreáll az egyensúly. Test és lélek, gyógyító és beteg között. Csak engedje el magát!

Az együttléteiknek azonban egyre intimebb légkörre lett. Matild őszintén közeledett a férfihoz, ő pedig éreztette vele a szeretetét, de azt is, hogy nem akar visszaélni a helyzettel.

Egyszer Matild kifakadt: – Mit csináljak a szexuális vágyaimmal? Megőrülök, ha nem tudok senkivel szeretkezni!

– Nyugodjon meg, ennek is megvan a módja. Biztosan sokan szeretnék ágyba vinni. Válasszon ki egyet, és menjen fel vele!

– A pasik vagy bunkók, vagy nyálasak – mondta Matild.

– Hát, senki sem tökéletes.

– És ha az ugyanolyan lesz, mint a Misi?

– Csak magán múlik, kedvesem. Gondoljon arra, hogy maga választ, a maga igényei szerint, és először csak egy alkalomra.

– De bele fogok szeretni – aggodalmaskodott a nő.

– Nézze, Misi után már több tapasztalattal rendelkezik. Ne hagyja, hogy elbűvölje a pasas. Ő felajánlja a szolgálatait, maga pedig elfogadja, mert magának is tetszik a dolog. Már ha tetszik. Legyen válogatós!

– És nem fogok belezúgni, mint Misibe?

– Nem. Ha vigyáz.

– És magába?

– Belém sem. Arról nem is beszélve, hogy köztünk nem lehetséges szexuális kapcsolat.

– Miért nem?

– Nem lenne etikus. És én nem vagyok szerelmes természetű.

– Pedig annak látszik. Nagyon megértő velem.

– Én csak a munkámat végzem.

– De nem gondolja, hogy ha lefeküdnénk, az közelebb vinne engem a gyógyuláshoz?

– Ellenkezőleg. Maga teljesen kitárulkozott előttem. Nem élhetek vissza a bizalmával.

– És ezért az intenzív gyógyításhoz elég a napi egy kávé?

Márton elmosolyodott. – A magával való foglalkozás nekem is sokat ad. Feltöltődöm.

– Feltöltődik? Amikor magára zúdítom ezt a sok nyomorúságot?

– Igen. Tudja, az is interakció. Amikor szeretet-energiát adok át, magam is kapok. Talán még többet is.

– Nincs felesége?

– Nincs.

– Nem is volt?

– Volt, de ő túlságosan anyagias és követelődző volt. Nem illettünk egymáshoz.

Búcsúzásakor megint összeölelkeztek. És most Matild sokkal tovább maradt Márton karjai között, a fejét is a férfi vállán tartotta.

A következő alkalommal Márton azt mondta a nőnek: – Na, átlapoztam a regényt, a Doktor Kleopátrát.

– És? Tetszett?

– Hát, remélem, a maga esete könnyebb. A hősnővel, Emmával az a baj, hogy habzsolni akarja az élvezeteket...

– De csak azért, hogy újra talpra álljon.

– Na persze. De túlságosan sokat akar. És ez nem sikerülhet. A pokoljárása folytatódik, tovább és tovább, sosem lehet igazán megnyugvása.

– A végén talál egy pornósztárszt – mondta Matild.

– Valahogy be kellett fejezni a regényt. Egyébként én is ezt ajánlottam.

– És amit a pszichiáterekről ír? Meg a kuruzslókról?

– Széles a skála. A legrosszabbtól a legjobbig. Megtaláltam az érintéses terapeutát is. De a szerző nem árulja el, miért tartja gusztustalannak a módszert. Maga gusztustalannak tartja, kedves Matild?

– Dehogy! Ezt múltkor mondtam is. Maga nagyon kedves. Nem taszít, hanem vonz. Ezért is vallottam szerelmet a múltkor. Remélem, megbocsátja.

Márton elmosolyodott. – Semmi baj, gyermekem. Ez is normális.

Matild megkérdezte: – Ellentmondana az orvos-páciens viszonynak, ha mostantól kezdve tegeznénk egymást?

– Nem – mosolygott Márton. – Tegezzen nyugodtan. Tegezz nyugodtan!

Matild hirtelen odasimult a férfihoz. Márton átkarolta, de utána folytatódott a kezelés.

– Mi van a fiúkkal? Találtál már valakit? Megtaláltad a magad pornósztárját?

– Az Interneten nézegettem. Egyikhez sincs gusztusom.

– És az utcán? Nem szólítottak le?

– Megnéznek. De semmi.

– Ki kell várni. De a szexen kívül is van sok szép az életben.

És Márton múzeumba, színházba vitte. Elmentek az állatkertbe is, és sokat ácsorogtak a majmok előtt. Ilyenkor Márton is egészen felszabadultan viselkedett.

Amikor táncolni voltak, Matild azt mondta: – Misinek hiába könyörögtem, hogy menjünk táncolni, sose ért rá. Mindig valami nagyszabású projekten dolgozott.

– Nem baj. Az a múlt volt. Élünk a jelenben! emlékeztette Márton.

Egyszer Márton azzal állt elő, hogy menjenek kirándulni.

– Hova? – kérdezte Matild.

– A Pílisbe. A HÉV-vel Pomázig, onnan busszal egy-két megállót, aztán gyalog.

– Csak te meg én?

– Igen. De sok turistacsoport is megy minden hétvégén. Hozzájuk is csatlakozhatunk.

Megbeszélték, és egy szombaton kirándultak. A Dobogókőn tettek egy sétát. Leültek egy sziklára, és nézték a hegyeket.

– Képzeld el, hogy olyan kicsik vagyunk, mint a hangyák, és ez a hegy előttünk a Himalája. Minden a viszonyítási alapon múlik.

– Én azt hiszem, végül mégis csak belédszerettem – mondta Matild, és a fejét a férfi vállára hajtotta. Ez baj?

– Nem veszélyes. De nincs rá szükség. Tudod, nem beleszeretni kell a másikba, hanem megszeretni. Érdek nélkül. Ez a boldogság titka.

– Valaki azt mondta, hogy le kell szakítani minden órának a virágát.

– Horatius mondta, és sokan idézték. De ez csak félig igaz. Azt a virágot nem leszakítani kell, hanem gyönyörködni benne. Hogy másnap is megmaradjon. Hogy másnak is megmaradjon.

Karácsonyi történet

Történetem Amerikában játszódik, ahol, mint tudjuk, igen sok a magányos ember. Ilyen magányos ember volt Fred, az ábrándos lelkű közhivatalnok, akit a gazdasági válság miatt negyvenévesen kitétek az állásából. Kedvező munkaszerződésének köszönhetően szép végkielégítést kapott, amiből jó ideig élédegelhetett a szüleitől örökölt lakásában, persze szerény körülmények között.

Többször is próbálkozott, de nem volt szerencséje a nőekkel. Talán túlságosan álmodozónak tartották, nem elégé férfiasnak, akivel aligha lehet családot alapítani.

Egyedül lakott, Pennsylvania államban, egy Bethlehem nevű városkában, amit nem szabad összetéveszteni az igazi Betlehemmel.

Egy novemberi napon a belvárosban járt, és egy divatüzlet kirakatában rátalált a nőideáljára, egy bájos arcú, jóságos tekintetű kirakatbaba személyében. Nagyot dobbant a szíve, bement a boltba, és megérdeklődte, milyen cégtől szerezték be a modellt. Megkapta a címet, és másnap fel is kereste a boltot. Minden huzavona nélkül el is adtak neki egy ugyanolyan babát, megmutatták, hogyan kell összeszerelni, hogyan lehet forgatni a karjait, lábait, a derekát és a fejét. Fred berakta a dobozt a csomagtartóba, és boldogan hajtott haza a zsákmányával. Otthon összeszerelte a babát, nyomban befektette az ágyába, maga mellé. Hosszú idő után (vagy talán életében először) úgy aludt el, hogy a karjával egy nőt ölelt.

Másnap, borotválkozás közben, eszébe jutott, hogy a baba nem fekket egész nap meztelenül az ágyban, a nappaliban is maga előtt akarta látni. Méretet vett róla, és visszament abba az üzletbe, ahol először találkozott ezzel a bájos arccal. Megvette ugyanazt a ruhát, amit a kirakatban látott, és vásárolt hozzá melltartót, bugyit, harisnyát és egy pár csinos cipőt is.

Otthon illendően felöltöztette a babát, odaültette a nappaliba a kandalló elé, ő is leült vele szembe, és mesélni kezdett neki az életéről, a munkájáról, a kudarcba fulladt kalandjairól. Néha dicsérte a szépségét, és egy picit el is pirult, amikor azon kapta magát, hogy flörtöl a babával. A baba szótlanul és kedves arckifejezéssel hallgatta.

Ez így ment hetekig. Egyszer Fred egy nyaklánccal lepte meg a babáját, és örömmel

konstatálta, hogy milyen jól áll neki. Esténként továbbra is gondosan levetkőztette, és együtt aludtak.

Egy idő után Fred kezdte kényelmetlenül érezni magát. Úgy vélte, a baba számára ő nem jelent igazi társaságot. Nemi töprengés után visszament a kellékes boltba, és megvett egy férfi kirakatbábút is. („Látom, bővül az üzlet” – jegyezte meg az eladó, aki még emlékezett a minapi vásárlóra.)

Otthon a férfit is összeszerelte, felöltöztette a saját ruháiba (a cipő kissé szorított), majd mindkét bábút odaültette a kandalló elé.

Aznap éjszaka ismét egyedül aludt, mert nem akarta megzavarni a két bábu összhangját.

Leesett az első hó, és megkezdődött az az évszak, amely Pennsylvániában nem különösebben kellemes. Fred elhatározta, hogy a hideget Floridában vészeli át, ahol télen-nyáron jó idő van. Összepakolta a legszükségesebb holmikat, berakta a csomagtartóba, bezárta az ajtót. Kívülről benézett az ablakon. Egy jól öltözött úr és egy bájos hölgy társalgott a nappaliban, a kihűlt kandalló előtt, arcukra barátságos fényt vetett az állólámpa fénye. Fred úgy érezte, a világ rendje helyreállt, minden így tökéletes. Beszállt az autóba, és elindult távoli úti célja felé.

Orlandóba érve keresett egy alkalmas motelt, és kivett egy szobát. A várost járva elvetődött a munkaközvetítő irodába. Ott közölték vele, hogy szerencséje van, a város főterére tervezett betlehemes élőképhez még hiányzik egy pásztor, oda fel tudják venni. Fred vállalta. Tisztviselőként benne volt a vérében, hogy a közt szolgálja, és magányos lévén az élőképet ideálisnak találta arra, hogy átélje az ünnepet, magában, mégis egy csoport tagjaként. Jelentkezett a megadott időpontban, kapott jelmezt,

és kioktatták, mi lesz a tennivalója. Elkezdődött az élőkép, mindenki beállt a megadott helyre, és felvette az előírt testtartást.

Fred Szűz Máriát nézte rajongó tekintettel. Mária arca megdöbbenően hasonlított a kirakatbaba kedves és jóságos arcára. Fredet teljesen elbűvölte ez a hasonlóság, úgy érezte, hogy a nőideálja végre meglevenedett.

Mária a kis Jézust (valójában egy műanyagbabát) tartotta a kezében, tekintete a kisdeden nyugodott. A tér lassan megtelt báméskodókkal, gyönyörködtek az élőképben, és időnként megjegyzéseket tettek az alakokra. Olyan is volt, aki provokálta a szereplőket, de ők csak álltak, rendületlenül.

Mária időnként felpillantott, észrevette Fred kiertartó tekintetét, és egyszer titokban rámosolygott. Fred arca fellobbant, és Mária is enyhén elpirult.

Így telt el a nap. Amikor vége lett az élőképnek, Fred Mária mellé sodródott. Beszélgetni kezdtek. A lány elmondta, hogy ő is munkanélküli, és négy társával együtt lakik egy olcsó szálláson. Fred úgy érezte, meg kell hívnia a lányt vacsorára. Mária elfogadta a meghívást.

Fred hazafelé vásárolt némi félkész ételt, és gyorsan összeütött egy vacsorát. Mária éhes volt, rávetette magát az ennivalóra. Utána Fred hazakísérte, de kérte, hogy másnapra döntse el, nem akarna-e átköltözni hozzá, a motelbe.

Másnap reggel Mária egy nagy táskával jelent meg, benne volt minden motyója. Ezek után egész nap egymást bámulták, de ügyelve arra, hogy ne essenek ki nagyon a szerepükből. Máriát a szerencsen király is kinézte magának, de belenyugodott, hogy az adott helyzetben egy pásztor megelőzze.

Mária este átköltözött Fredhez, és ettől kezdve együtt laktak, olyan harmóniában, mintha ők lennének a Szent Család.

Amikor elmúlt a karácsony, Fred elvitte Máriát Bethlehembe. Ott mégis több a munkalehetőség, ingyen van a lakás, és kettőjüknek együtt több szerencséje lehet. Út közben mesélt neki a kirakatbábukról. Mária nem lepődött meg, neki is voltak már extrém tapasztalatai az életben.

Amikor megérkeztek, a házat hó és latyak vette körül. Kiszálltak az autóból. Az ablakon át látták, hogy a két kirakatbaba az állólámpa fényében még mindig csendesen társalog.

Miután behurcolkodtak, Fred begyűjtött a kandallóba, Mária pedig a férfi hűtőszekrényében talált ételekből készített vacsorát. A két bábút is odaültették az asztalhoz, de utána Mária lefektette őket a vendégszoba kihúzható kanapéjára.

Fred és Mária odaültek a kandalló elé, a bábuk helyére. Szótlanul nézték egymást, a kezük egymásba kulcsolódott, a szemükben könny csillant. Fred úgy érezte, a világ rendje helyreállt, minden így tökéletes, és ebben a pillanatban akár meg is állhatna az idő.

A hullarabló

Egy embert nem feltétlenül kell megölni ahhoz, hogy hullává váljék. Van, amikor már kész hullaként hullik az ölünkbe. Pontosan ez történt Podmaniczki Richárddal. Elmesélem.

Történetünk hőse a Bakonyban kirándult, és éppen egy országúti kanyar közelében járt, amikor

egy nagy csattanást hallott. Közelebb ment, és látta, hogy egy autó csapódhatott neki az út menti korlátnak, de olyan szerencsétlenül, hogy teljesen szétzúzódott, egyes alkatrészei kitörték és lehullottak a szakadékba. A sofőr élettelenül feküdt a kocsiban, amelynek az ajtaja is félig kinyílt az ütközéstől. Podmaniczki megpróbálta újraéleszteni, de – ahogy az elsősegély nyújtó könyvek fogalmazznak – a testen az élettel össze nem egyeztethető sérülések voltak.

Az ülésen ott hevert egy táska, és Podmaniczki arra gondolt, hogy talál benne olyan adatokat, amelyek segítségével értesíteni tudja a hozzátartozóit. Meg is találta az áldozat mobilját, és az ismerősei között az I.C.E. (in case of emergency) személyt is, akit vészhelyzetben fel lehet hívni. Tárcsázott, de nem vették fel. Ezért szöveges üzenetet, SMS-t küldött: a mobil tulajdonosa itt és itt autóbalesetben elhunyt.

Aztán tovább vizsgálta a táska tartalmát. És megdöbönt. 250 ezer forintot talált készpénzben, és néhány ezer dollárt is! Ez nem egy egyszerű eset. Lehet, hogy az illető, név szerint Bogdanovics Lázár, nem tisztességes úton jutott a pénzhez? Akkor még az sem zárható ki, hogy egy banda fogja keresni. Ilyenkor jobb, ha minél gyorsabban eltűnik az ember.

Igen ám, de a táskából előkerült két nemzetközi bankkártya is. Ezeket mindenképpen jó lesz elvinni, hátha szükség lesz rájuk. És azért is, hogy a következő megtaláló ne használhassa fel bűnös célra. Nagy szerencse volt, hogy egy noteszba fel volt írva több jelszónak tűnő kódsor. Ezeket majd ki kell próbálnia.

Richárd tehát eltette a hátizsákjába a pénzt, a bankkártyákat, valamint – némi hezitálás után – a mobilt is. A mobilt azért, hogy ő maga később is jelentkezhesen az I.C.E. személynél, és azért hezitált, mert ettől kezdve maga is valamilyen bűnügyi játszma szereplőjévé vált. Bepakolt a hátizsákba, és folytatta az útját.

De közben is azon járt az agya, hogy mit tegyen, mit tehetne a pénzzel, amihez a sors akaratából hozzájutott. Mivel nem volt bűnöző alkat, az fel sem merült, hogy a pénzt magára költse, elszórakozza. Valami olyat kellene tennie, ami erkölcsileg kiegyenlíti a rablást. Ami, mint láttuk, hullarablásként is értelmezhető.

A tervezett hosszabb túrát megrövidítve visszakanyarodott, majd egy vasútállomásra egyenesen hazautazott a fővárosba. De közben is cikáztak a gondolatai, majd szétfeszítették az agyát. Arra gondolt, hogy az áldozat valószínűleg nem tisztességes úton jutott a pénzhez, és neki, a becsületes, vagy inkább eleddig vértlen megtalálónak módja lesz egy kicsit törleszteni, a feltételezhetően lopott pénzt jótékony célra fordítani.

Hazament, gondosan elrejtette a zsákmányát, és tervet készített. Tele van a város hajléktalanokkal, betegekkel, akikre a kerületi önkormányzatok nem költenek (esetleg azért, mert nincs is miből). Ezeket nem ártana felkarolni. Aztán hány olyan tehetséges roma diák van, aki a család rossz anyagi helyzete miatt nem tud egyenesbe jönni! Hányan nem jutnak meleg ételhez, meleg takaróhoz, tisztasági szerekhez! Ezeket most ő tudna segíteni. Ha nem is mindegyiken, de legalább néhányukon. A terv persze nem tartalmazott egy nagyszabású akciót, nem akarta, hogy híre menjen a dolognak, mert akkor gyorsan le

is lepleződhetne. Csupán arról volt szó, hogy minden nap tenni akart valamilyen apró dolgot, egy-egy lépést a jó irányba.

És azt is tudni akarta, hogy mennyi pénz van a bankkártyákon, azaz mekkora összeg felett rendelkezik. De ez nem volt egyszerű. Konspirációs okokból olyan automatákat választott ki, amelyek Budapeستől jó nagy távolságra vannak, nehogy a banki tranzakciók nyomra vezessék a hatóságokat – és pláne a feltételezett bűnbandát. Ezért elutazott Siófokra, először egy ottani automatából vett ki 60 ezer forintot. Sikerült. Másnap Fonyódon vett ki 50 ezret. Harmadnap Tihanyban 75 ezret. (Kicsit dobozott a szíve, hiszen a pénzkivétek így is meglehetősen gyanúsnak tűnhettek egy banki nyomozó számára.) A megtalált kód eddig kiválóan működött, de a Visa-kártyához más jelsorozatra volt szükség, és az elsőre nem jött be. Ez Keszthelyen derült ki. Ettől kezdve fokozottan ügyelnie kellett a lépéseire. Amikor az automata elfogadta a kártyát, gyorsan kivett róla 500 dollárt, majd a másíkról (az eddig nem használt kód segítségével) még 800-at akart volna kivenni, de annyi pénz nem volt a számlán. Másodikra 600-at írt be, de az automata azt sem adta ki. Végül 400 dollárral távozott. És sietve, hiszen ettől már nyilván szagot kaphattak a banki nyomozók.

A felhasznált kártyákat megsemmisítette és különböző szemétyűjtőkbe dobta. Visszautazott Budapestre, és újra átgondolta a tervét. Ha most azonnal elkezdi a jótékonykodást, akkor gyorsan lelepleződik. Felismerik, kikérdezik, és fény derül a kétes üzelmekre. Szerencsére az a személy, aki vészhelyzetekre meg volt jelölve, nem hívta vissza, csak egy üzenetet küldött: „Ki maga, és honnan tud Lázár

haláláról?” Erre nem válaszolt, és a mobilt is szétszerelte, annak a részeit is kukákba szórta.

Először egy hajléktalan nőnek adott kávé és süteményt. A nő megköszönte, de Richárd gyorsan elfordította az arcát, és eltűnt. Utána egy vak muzsikusnak adott ötezer forintot, fém pénzekben, hogy ne tűnjön fel, mert félt, hogy a papírpénzt valaki elemelné. Utána az elhunyt személy nevével egy jelentős összeget juttatott egy roma tehetségeket támogató alaphoz. Egy tüntetésen egy demokratikus szervezet pénzgyűjtését támogatta. Adományával hozzájárult a Budapest Pride rendezvényéhez, az Élet menetéhez, a szabad sajtó alapítványhoz és egyéb demokratikus szervezetekhez és mozgalmakhoz is. Ingyenes korrepetálást vállalt a szülő nélkül kallódó menekült gyerekek számára. Egy ízben rövid ideig le is tartóztatták, mert arab családoknak segített szálláshoz és munkához jutni. Ezt megúsza, de nem sokkal később bántalmazott anyákat karolt fel, és akkor is felmerült, hogy ezzel a hivatalos állami politika ellen lép fel. Valaki ott járt a nyomában, és összeszámolta, hogy hány szervezetet támogatott és mennyi pénzzel, és úgy gondolták, hogy valamilyen pénzmosásba keveredett bele.

Szorult körülötte a hurok. De ez semmi sem volt ahhoz képest, hogy egyszer csak feltűntek Bogdanovics haverjai. Persze nem tudták, hogy hozzá került a pénz, de gyanút keltett a szemükben ez a sok jótékonykodás.

Ezen a ponton könnyű lenne egy üldözéssel gengsztertörténet felé elkanyarodni, de nem szeretem az ilyen szenzációhajhász fordulatokat. Állapodjunk meg abban, hogy Richárdnak sikerült kereket oldania, és egy ideig visszasüllyedni a névtelenség homályába. A munkahelyén feltűnt, mennyire elfog-

lalt lett az utóbbi hónapokban, de a kollégáinak nem árult el semmit. Lujzika, mindenki kedvenc titkárnője is hiába próbálkozott, neki sem sikerült felderítenie Richárd titkos életét. Érezték, hogy valami rejtélyről van szó, de minden tudakolásuk megtört a férfi udvarias hallgatásán. Hogy a meggazdagodását elrejtse, semmivel sem költött több pénzt magára, mint korábban, sikerült megőriznie a sóher agglegény látszatát. (Ez nem is volt pusztán látszat, hiszen a megszerzett pénzből még egy új inget vagy nadrágot sem vett, az öltözködési igényeit továbbra is a turkálókban elégítette ki.)

Így is maradt volna minden az idők végezetéig, ha az egyik ismerőse nem kerül nagy bajba. A lakásmaffia áldozata lett, egyszeriben kicsúszott a lába alól a talaj, és ha Richárd nem segít, az utcára kerül. Nem volt vele különösebben jó viszonyban, de most úgy érezte, hogy segítenie kell. Az túlságosan feltűnő lett volna, ha lakást vesz a bajba jutottnak, de azt megkockáztatta, hogy a saját pénzén bérel egy kis albérletet az illetőnek. De ez is túlságosan látványos gesztus volt. Az illető, nevezzük Karcsinak, másoknak is eldicsekedett Richárd nagyvonalúságával, és ez megint ráirányította az emberek figyelmét.

Akkor bukkant fel másodszor a maffia. Igaz, a hullarablásból származó pénznek már alig harmada maradt, de Richárd azt sem akarta elveszíteni. Egy nap hazáig követték, aztán betörték hozzá, megtalálták a maradékot, a dollárokat is, és ebből világossá vált, hogy honnan származik a titkos pénz. Richárdnak menekülnie kellett, mert tudta, hogy ha egyszer megtalálták, akkor a jövőben is bármikor lecsaphatnak rá. Végül úgy döntött, hogy feladja magát a rendőrségen.

A történetét először nem nagyon hitték el, de amikor részletezte, hogy a pénz honnan származik, mikor és hol történt a baleset, akkor már nem tudta levakarni magáról a gyanút. Arra gyanakodtak, hogy az autószerencsétlenséget ő tervezte meg, és persze világos volt, hogy jogtalanul jutott hozzá a pénzhez. A helyzetet bonyolította, hogy a rendőrségben a maffiának is volt egy beépített embere, ők pedig alig várták, hogy leszámoljanak Richárddal. Sokat persze nem remélhettek már tőle, hiszen a pénz két harmadát Richárd gyaníthatóan elköltötte, abból már semmit sem kaphatnak vissza. De a maffiózó is ember, neki is van büszkesége, nem hagyhatja, hogy lóvá tegyék. Ezért Richárd kifejezetten kérte, hogy a nyomozó hatóság tartóztassa le, és bujtassa el valahol, ahol a rosszfiúk nem találhatják meg,.

Szerencsi százados hajlott is rá, de a felettesei nem nézték volna jó szemmel, ha a kormány ellenes mozgalmak anyagi támogatóját védi. Így hát a tárgyalásig kiengedték, ő pedig folytatta a bujkálást. Már csak annyit tehetett, hogy a saját lakását felajánlja egy üldözötteket támogató egyesületnek, azzal a feltétellel, hogy a haláláig ő is használhassa. (Hát a megsegített ismerőssel mi történt? Odavett maga mellé egy erdélyi menekült asszonyt, aki néhány hónapon belül kitérta. De akkor már Richárd sem segíthetett rajta.)

Az élet így kanyarog, tele fordulatokkal és meglepetésekkel, váratlan halálesetekkel, bűnös cselekedetekkel. Egy hullarablóból könnyen lehet Teréz anya, utána meg menekült, akit hol a rendőrség, hol a maffia keres. Soha sincs végső megnyugvás. Ha csak a temetőben nem. De akkor már késő.

Szuperfilm

Hurrá! Végre megszületett a minden hatáselemet magában foglaló szuperfilm. Megpróbálom röviden összefoglalni a szerteágazó történetet. Egy iskola alagsorában játszódik, ahol egy vallási csoport a Karácsony megünneplésére készül. Az udvaron egy okos kiskutya kinyomoz egy rejtélyes bűnesetet, a háztetőn kommandósok veszik célba a bankrablót, aki a menekülése közben felidézi magában az afganisztáni háborús szolgálatát, túsumentéssel, lángoló teherautókkal, kisgyerekek megmentésével és a helyi törzsfőnök lánya iránt fellobbanó szerelmével.

A szemközi ház ablakából egy démoni erővel rendelkező macskanő a szeméből sugárzó fénynyalábbal a felrobbanása előtt 1 másodperccel hatástalanítja az oroszok által becsempészett gonosz atombombát, majd a kommandósok sikeresen megküzdnek egy sárkánnyá változott ufóval.

Az emeletről lehallatszik, ahogy a Waryak együttes a soron következő koncertjére készül. A próba egyik szünetében az énekesnő elveszíti a szüzességét. A jelenetet a hangokból és az árnyékból következtethetjük ki. A film végén megjelenik a lány apja, és lekaratézza a dobost. De kiderül, hogy nem ő lopta el a múzeumból a gyémántot, mindez félreértés, így hát a hős és hősnő végre egymáséi lehetnek. A közönség tapsol és éljenez.

Szóval minden van, amire csak egy mai filmrajongó vágyhat. A filmet különösen a Waryak együttes növekvő rajongótáborának ajánlhatjuk. Még a nyelvtanulóknak is hasznos lehet, hiszen a jórészt nyögéseket, hörgéseket és fegyverropogást tartalmazó film hanganyagát nem kevesebb, mint 77 nyelven feliratozták. Igazi csemege minden korosztálynak!

Civilizációk

Ültek az emberek a villogó képernyők előtt, parancsokat adtak és hajtottak végre. Időnként megcsörrent a telefon, a számítógépek halkán duruzsolva örölték a sok milliárdnyi adatot, amelyek a tervezéshez, illetve a megfelelő utasítások végrehajtásához, az intézkedések megtételéhez voltak szükségesek. A helyzet pillanatonként változott, de ők is azonnal reagáltak a változásokra. Eközben némelyek amiatt aggódtak, hogy a házastársuk vagy a szeretőjük éppen valaki mással bújik ágyba, a gyereküknek baja eshet a nyári táborban, és hogy sikerül-e jó áron megszerezni azt a vízforgatós házi medencét, ami a szomszédnak van, és amit már ők is kinéztek maguknak. Az egyik fiatalember titokban a barátnőjével levelezett, egy hölgy pedig a csapatból éppen egy hét végi kaland részleteit tervezte egy házassal emberrel. Egyszóval minden ment a maga útján, és a sok-sok egyéni ambíció eredőjeként alakult a jövő.

Eközben a brazíliai őserdőben a törzs tagjai végezték az évszázadok óta változatlan, tökélyre csiszolt mozzanatokot, a férfiak vadásztak és hazahozták az elejtett vadat, az asszonyok főztek, szoptattak, és rendben tartották a környezetüket. A gyerekek játszottak, azt játszották, hogy felnőtt vadászok vagy kecses táncosnők, akik majd táncukkal megigézik a vadászokat. A törzs varázslója elvégezte a tőle elvárt szertartásokat. Szívta a pipáját, transzba került, és szellemekkel társalgott. Minden ugyanúgy történt, ahogy eddig, ahogy most is várható volt, és ez biztonságot adott. A törzs tagjai ezen a spirituális szinten szinte egybe forrtak.

A delfinek is folytatták mindennapi tevékenységeiket a tengerben. A hímek a nőstényekre vadásztak, kergetőztek, kiugrottak a vízből, szórakoztatták magukat, ugyanúgy, mint a delfináriumokban az embereket. Közben titkos üzeneteket küldtek egymásnak a saját hullámhosszikon, csak úgy passzióból. Amikor épp nem volt alkalmuk szexelni, akkor közel mentek a hajókhoz, és egy-két hal reményében produkálták magukat. De ha nem kaptak halat, akkor is önfeledten ugrándoztak, hiszen ez a vérükben volt.

A hangyaboly élete is tervszerűen folyt: a dolgozók cipelték a sok morzsát, magot, emészthető falatokat, a katonák védelmezték őket és a királynőt, a királynő pedig falt és gyarapodott, készült egy új hangyanemzedék szárnyra bocsájtására. Ez az egész bonyolult rendszer óramű pontossággal és célirányosan működött. Ha valami megváltozott, a boly azonnal hatékony változtatásokat eszközölt.

A geológiai mozgások ugyan sokkal lassabban mentek végbe, de azoknak is megvolt az észszerű és kiszámítható irányuk. A hegyek gyűrődtek, felpúposodtak, a feszültség időnként heves vulkánkitöréseket vagy földrengéseket okozott, de minden folyt tovább, egy láthatatlan terv szerint.

*

És akkor hirtelen felbolydult a parancsnoki álláspont. Az arcok rémülten tekintettek a képernyőre és egymásra, a férfiak szája remegett, a nők sírásban törtek ki. A monitorokról azt lehetett leolvasni, hogy az ellenség egyszerre sok rakétát lőtt ki, és erre azonnal válaszolniuk kellett. Megszólaltak a szirénák, a műszakvezető tiszt közvetlen vonalon értesítette az országos parancsnokságot, a hír perceken

belül eljutott a főparancsnokhoz, akinek még értesítenie kellett az elnököt is. Még körülbelül 12 perc volt hátra a becsapódásig, nem várhattak sokáig. Az elnök aludt, felkeltették, de mire észhez tért, addigra már a rakéták becsapódásaig legfeljebb két perc maradt. A főparancsnok nem várt tovább, kiadta a parancsot az azonnali válaszcsapásra. Az ország különböző pontjain működésbe léptek a rakétasilók gépezetei, és az élesített rakéták elhagyták a kilövőhelyet. Még látni lehetett a felszálló rakéták füstjét, amikor már becsapódtak az első ellenséges rakéták. A világvége elkezdődött.

Az esőerdő lakói is érezték a föld rengéseit és a robbanások nyomán keletkező óriási viharokat, de úgy fogták fel, hogy ez az istenek büntetése. A varázsló gyorsan nekilátott az égiek megbékítését szolgáló szertartásoknak, és a lakosok remélték, hogy ezzel előbb-utóbb helyreáll a rend. Sokáig tartottak a rémségek: a mérgezett esőtől lehámlott az emberek bőre, egy lábbal, hat ujjal születtek csecsemők, kitört egy régóta szunnyadó vulkán, és a magasból a fejükre esett egy izzó fémtárgy, amiből mindenféle csövek és szárnyak lógtak ki. Ahova ez lezuhant, azt a területet körbekerítették, és senkinek sem volt szabad oda mennie. Sok évig alig volt mit enniük, és az elejtett állatok is olyan furák, torzak voltak, hogy nem nagyon volt kedvük enni belőlük. Az élet normális menete csak évtizedek múltán állt helyre, ha egyáltalán normálisnak tekinthető, hogy a törzs barlangokba és a dombok oldalába vájt üregekbe kényszerült költözni, mert aki nem így tett, az hamarosan szörnyű halált halt.

A delfinek folytatták mindennapi tevékenységeiket a tengerben. A hímek a nőstényekre vadásztak, kergetőztek, kiugrottak a vízből, szórakoztatták ma-

gukat, ugyanúgy, mint egykor a delfináriumokban az embereket. Közben titkos üzeneteket küldtek egymásnak a saját hullámhosszukon, csak úgy passzióból. Amikor épp nem volt alkalmuk szexelni, akkor hajókat kerestek, hogy szórakoztassák az embereket. De nem voltak hajók, nem voltak emberek. És ha találtak is egy-egy hajót, azon vagy nem volt senki, vagy mindenki aludt. De ezzel nem foglalkoztak sokat. Önfeledten ugrándoztak tovább, hiszen ez a vérükben volt.

A hangyaboly élete is ugyanúgy folyt, mint korábban: a dolgozók cipelték a sok magot, emészthető falatokat (csak morzsát nem találtak egy idő után), a katonák védelmezték őket és a királynőt, a királynő pedig falt és gyarapodott, készült egy új hangyanemzedék szárnyra bocsájtására. Ez az egész bonyolult rendszer óramű pontossággal és célirányosan működött. Ha valami megváltozott, a boly azonnal hatékony változtatásokat eszközölt. A legnagyobb ilyen változtatás az volt, amikor kimasíroztak a városokból, vissza az erdőbe. A városok ugyanis elnéptelenedtek, az utcákon heverő hullákat a nagyobb állatok fogyasztották el, azokat a keselyűk, azokat különböző mikrobák, és a hangyáknak semmi hasznos táplálék nem jutott.

Csak a geológiai mozgásokon nem látszott meg, hogy bármi történt volna. A hegyek tovább gyűrődtek és púposodtak, a vulkánok kitörtek, időnként megrengett a föld. Minden folyt tovább, ahogy eddig. Ha történt is valami, az bizonyára nem volt fontos.

Gondolatkísérletek

Tükör előtt

Ez a történet a nyolcvanas években játszódik, amikor még nem volt sem Internet, sem mobiltelefon.

Levelet hozott a postás. Bánrévi apuka a nagyobbik fiát, Andrist küldte ki, hogy hozza be a küldeményt. A kisebbik, Béni, harmadikos általános iskolás, éppen egy gyerektáborban nyaralt. Nem volt könnyű elintézni, hiszen korlátozott volt a férőhely, de amikor az apa megtudta, hogy a tábor éppen abban a faluban lesz, amelyikben ő maga is nyaralt negyven évvel ezelőtt, elhatározta, hogy ha törik, ha szakad, a kicsit is eljuttatja oda. És már előre örült a fiúcska nyaralásának, kellemes élményeinek.

– Béni írt! – jelentette be Andris, és futtában beleolvasott. Boríték nélkül jött, egyszerű postai levelezőlapon. – Azt írja, hogy minden rendben!

Az anyuka is kijött a konyhából. Kíváncsi volt, mit írt a gyerek. Még csak három napja kezdődött a két hétre tervezett táborozás.

– Olvasd fel, fiam! – mondta az apuka, és Andris lassan, tagolva elkezdte a felolvasást.

– Kedves szüleim és Andris bátyám! – olvasta a gyerek, és elvigyorodott. – Engem is megszólított!

– No, csak olvasd tovább! – biztatta az apa.

– Ezt a levelet tükör előtt kell elolvasni, hogy kétszer is lássátok – silabizálta ki Andris. – De miért tükör előtt? Ennek semmi értelme, papa!

– Akkor is csak olvasd!

– Szerencsésen megérkeztünk, és máris úgy érzem, hogy mindig itt szeretnék lakni.

- Nocsak – jegyezte meg az apa.
- Mindenki nagyon kedves hozzám, a nagyobb fiúk megölelnek, ha elesek, akkor azonnal felségítenek. Az enivaló olyan finom, mintha a Rozi néni főzte volna...
- A Rozi néni? De hiszen Béni anyyira utálja a főztjét, hogy ha nem látják, kiönti a vécébe! – szólt közbe a mama.
- Olvasd csak tovább! – mondta a papa.
- Sátorokban helyeztek el bennünket, és az első nap egész éjszaka kinn bámulhattam a csillagokat, annyira szépek voltak!
- Egész éjszaka? – dörmögött a papa.
- Ez van ide írva – bizonygatta Andris. – De ezt tényleg nem értem.
- Olvasd!
- A táborparancsnoknak én vagyok a kedvence – folytatta Andris –, annyira szeret, mint Tivadar bácsi.
- De hát Tivadar már többször megverte Bénikét, sírva szaladt be hozzám – mondta a mama. – Ezt nem értem.
- Én már kezdem érteni – mondta a papa.
- Mit értesz belőle?
- Azt írta az elején, hogy ezt a levelet tükör előtt kell elolvasni, igaz?
- Igaz – mondta a mama.
- Na, a tükör mindent fordítva mutat. Ami a jobb oldalon van, azt a bal oldalon mutatja. Mindennek az ellenkezője igaz. Olvasd csak újra, fiam, az elejétől! Majd én lefordítom nektek.
- Szerencsésen megérkeztünk, és máris úgy érzem, hogy mindig itt szeretnék lakni.
- Ez azt jelenti, hogy szeretne azonnal hazajönni – mondta az apa.

- Mindenki nagyon kedves hozzám...
  - Mindenki rosszul bánik velem.
  - A nagyobb fiúk megölelnek, ha elesek, akkor azonnal felségítenek.
  - A nagyobb fiúk verekednek, ha feláll, újra a földre lökik.
  - Az ennivaló olyan finom, mintha a Rozi néni főzte volna...
  - Erre már rájöttünk. Az ennivaló ehetetlen.
  - Sátorokban helyeztek el bennünket, és az első nap egész éjszaka kinn bámulhattam a csillagokat, annyira szépek voltak!
  - Az első nap éjszaka sem engedték aludni, végig kinn kellett állnia a sátor mellett.
  - A táborparancsnoknak én vagyok a kedvence, annyira szeret, mint Tivadar bácsi. Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy pikkel rá, sőt meg is verte – mondta Andris, és büszke volt, hogy milyen okosan kitalálta.
  - Így van – mondta apa, és felállt. – Azonnal indulunk, és elhozzuk arról a rettenetes helyről.
  - De hát már befizettük a pénzt. És hátha túloz a gyerek – mondta a felesége.
  - Nem. Akinek eszébe jut, hogy ilyen rejtjelesen üzenjen, az nem viccel. Azon azonnal segíteni kell – mondta az apa.
  - Jól van, igazad lehet. Mindjárt csomagolok valamit tízóraira, és máris indulhattok.
- Így is történt. Ment az autó Béniért, és amikor megérkeztek, Bánrévi apuka gyorsan elérte, hogy a gyerek eljöhessen. Nem volt könnyű, mert a táborparancsnok vele is ordítózott, sőt, a gyereket akkor is éppen taszigálták a nagyobbak. A papának nagy erőfeszítésébe telt, hogy ne osszon szét néhány méreteres pofont közöttük. De nem akart semmilyen bonyodalmat, csak a fiát akarta kimenekíteni.

Az autóban Béni odabújt az apjához.

– Nagyon jó, hogy el tudtatok jönni – mondta.

– Megértettük az üzenetedet – mondta az apa. – De mondd, hogy jutott eszedbe ez a tükör-dolog?

– Minden levelet elolvas a táborparancsnok. Ha megírom az igazat, egyből felpofoz. Gondolkoztam rajta, hogy milyen szöveg menne át, és ezt a tükröt találtam ki.

– Nagyon okos vagy, édes fiam – mondta az apa, megsimogatta a fejét, és indított.

Az utolsó férfi

Kezdetben vala a sötétség. Aztán lassan kivilágosodott. Martin körülnézett. A helyiségben különböző tárgyak heverték, nagy összevisszaságban. Jobbra fordította a fejét. A lábánál egy nőt pillantott meg. Mozdulatlanul hevert a padlón. Vagy aludt, vagy meghalt. De az is lehet, hogy csak eszméletét veszítette.

A nő megmozdult, és kinyitotta a szemét. – Mi történt? – kérdezte. Bizalmatlanul nézett a férfira. A lábait ösztönösen felhúzta a melléhez.

– Pontosan nem tudom, de attól tartok, hogy vége lett a világnak – felelt a férfi.

– Mi? Mi van?!

– Buliztunk, és egyszer csak volt egy nagy bumm. Valaki azt mondta, hogy kitört az atomháború.

– Ez komoly? – kérdezte a nő, és felült.

– Komolynak komoly, de remélem, hogy nem valóságos. Nem lehet valóságos.

Egy darabig hallgattak. Aztán a férfi odaguggolt a nő mellé.

– Emlékszik rám?

A nő hunyorított a szemével.

– Kellene?

– Beszélgettünk.

– És?

– Én megpróbáltam udvarolni, de maga...

– De én ...?

– Maga azt mondta, hogy akkor sem kellenék magának, ha én lennék az utolsó férfi a Földön.

– És?

– És könnyen lehet, hogy most már én vagyok az utolsó férfi. Maga pedig az utolsó nő. Még mindig nem kellek magának?

– Ne hülyéskedjen! – mondta a nő, de látszott rajta, hogy megrendült.

Egy darabig semmi sem történt. Aztán felálltak, és megpróbálták kijutni a teremből. Az ajtó annyira elferdült, hogy alig tudták kinyitni. Végül átjutottak a szomszédos terembe. Ott is a pusztulás nyomait fedezték fel. Az ablakon ki lehetett nézni. Mindenütt felfordult gépkocsik és halottak heverték.

Az étterem konyhájában találtak némi élelmet. A hűtőszekrényt elkezdték kipakolni, hogy áram híján nehogy minden megromoljon.

– Engem egyébként Martinnak hívnak – nyújtotta a kezét a férfi.

– Aliz vagyok. Örvendek – mondta Aliz.

– Örvend? Ez most nagyon viccesnek hangzik – jegyezte meg a férfi. – De én is örülök.

Aliz egy darabig maga elé bámult. Aztán Martin felé fordult.

– Tényleg te vagy az utolsó férfi?

Martin bólintott.

– Hát, nincs nagy választék.

Aliz hirtelen átölelte a férfi nyakát.

– Ó, én annyira félek!

– Ha te félsz, akkor nekem nem szabad félnem – mondta Martin. – Elvégre én vagyok a férfi. Ha az utolsó is.

Aliz egész testével Martinhoz bújtt. Érezni lehetett, mennyire reszket.

Megint hallgattak. Aztán Martin megsimogatta a nő feje búbját, majd szelíden eltolta magától.

– Készítsek valami vacsorát? – kérdezte.

– Egy falat se menne le a torkomon. Úgy dobog a szívem!

Martin odanyúlt. Aliz ösztönösen összerezsent, de aztán hagyta. A férfi azonban nem erőltette a dolgot. Ő is félt.

Ekkor a távolból hallani lehetett, hogy egy épület nagy robajjal összeomlik. Eddig kitartott. A tárgyak is változnak, csak néha nagyon lassan, szinte észrevehetetlenül.

Aliz aggódva pillantott Martinra. A férfi magához ölelte, aztán azt mondta: – Úgy tűnik, együtt kell töltenünk az éjszakát. Készítsünk egy fészket magunknak!

A nő keresett néhány kabátot és munkaköpenyt, Martin ágycsészéket össze néhány székből és fotelból. Ki is próbálta, és helyet csinált maga mellett a nőnek.

– Miután nincs jobb választásod...

Aliz néhány pillanatig vacillált, aztán odafeküdt. Hozzábújtt Martinhoz, és elgondolkodva megjegyezte:

– Ezt néhány órával ezelőtt még nem gondoltam volna.

– Hja, ami az egyiknek büntetés, az a másiknak ajándék.

Aliz néhány pillanatig figyelmesen nézte a férfit, elgondolta, milyen lehet. Aztán gyorsan, hogy meg ne bánja, odahajolt, és adott az arcára egy puszit. Martin elmosolyodott.

– Köszönöm, hogy megbízik bennem. Nagyon aranyos vagy. De ezt ne érezd kényszernek!

Ez után az érzelmes közjáték után Martin átment az étterembe, és hozott Aliznak ennivalót. A körülményekhez képest még meg is találta.

– Gyertya nincs? – kérdezte Aliz, de ő is mosolygott a kérdés abszurditásán.

– Gyertya, az nincs. De az ablakon keresztül nézhetjük, ahogy égnek a házak.

Ették. Utána Martin visszavitte az edényeket, és felderítette az étterem hátsó helyiségeit. Talált egy kézmosó folyadékot, egy fazekat, mosogatószer és konyharuhát.

– Fürdő nincs, de magunkat el tudjuk mosogatni – mondta, és letette a fazekat a földre. – Először te fürödj meg! – ajánlotta fel. – Még tiszta a víz, nekem pedig a te koszos vized is elég tiszta lesz.

Ezen nevettek.

Aliz odament, szemügyre vette ezeket az eszközöket, aztán levetette a blúzát.

– Fordulj el, kérlek!

– Elfordulhatnék, de minek? Gyakorlatilag már férj-feleség vagyunk.

Aliz zavartan levetkőzött, a fazék fölé guggolt, és miközben megmosta magát, igyekezett nem a férfira nézni. Aztán konyharuhával megtörölközött, és úgy, meztelenül bebújt az ideiglenes ágyba. Elfordult, hogy ne lássa a férfit, aki tettetett lelkesedéssel pocskolta magát.

Aztán Martin a nő mellé feküdt. Átölelte. A testük természetes szaga (keveredve a mosogatószer citrusillatával) arra készítette őket, hogy átöleljék egymást.

Martin teste reagált a nő közelségére, erekciója lett, ami Alizban is válaszra talált. Martin gyengéden

behatolt, de nem mozgott. Tiszteletlenségnek gondolta volna.

– Ó, te utolsó férfi, te! – súgta a fülébe a nő. De ez volt az utolsó mondat, ami közöttük elhangzott.

Összekapaszkodtak, nem annyira a testi vágy, mint inkább az egymásrautaltság által hajtva. Mindketten tudták, hogy ez nem szexuális aktus, hanem az egyetlen lehetséges viszony közöttük, olyan kapocs, amely őket a tegnap még normálisnak tűnő világhoz köti.

Összefonódtak az ölelésben. A külvilág megszűnt, csak a két test létezett, a szívük dobogása, a szuszogásuk, és ez a sok milliárd halott fölé emelte őket még élő képviselőit egy fajnak, amely épp most pusztul ki.

Most eltávolodunk tőlük, olyan messzire, ahonnan már egy embernek látszanak. Ahogy kezdődött. Az Úr megteremtette az embert, a saját képmására, férfivá és nővé...

Esetem a zsarolóval

Istenemre, nem akartam megölni. Fatális véletlen volt. A Halászbástyán sétáltam, gondolataimba merülve, amikor hirtelen előttem termett, belém kötött, és lökdösni kezdett. Talán ki is akart rabolni, nem tudom, mert amikor meglepődve felpillantottam, nem láttam világosan az arcát. Sötét volt, fújt a szél, és ahogy váratlanul rám kiáltott, nagyon megijedtem. Ösztönösen ellöktem magamtól, de a félelemtől olyan erővel, hogy hátratántorodott, és át-bucskázott az oldalfalon. Hevesen dobogott a szívem, le kellett ülnöm a mellvédre. A támadóm odalent

feküdt, kinyúlva, mozdulatlanul. Egy pillanatra felrémlett bennem, hogy lemegyek és segítek neki talpra állni, de aztán arra gondoltam, hogy hiába is tenném, biztosan meghalt, fölösleges kihívni a mentőket, egy ilyen zuhanást aligha élhet valaki túl. Segíteni már nem tudok rajta, én viszont nagy bajba kerülhetek. Nincs tanú, aki bizonyítaná, hogy az áldozat támadott meg. Ha emberölésért elítélnék, akkor nekem befellegzett. A munkahelyemen épp most léptettek elő, jóval többet keresek majd, és végre vásárolhatok egy saját lakást. Ha lecsuknak, mindebből semmi sem lesz, kirúgnak, és kezdhettek előlről mindent. Ráadásul büntetett előélettel. Jobbnak láttam hát eliszkolni a helyszínről, és úgy tenni, mintha semmi közöm nem lenne a szerencsétlen flótás halálához. Mintha ott sem lettem volna.

De hát ott voltam. És ahogy másnap kiderült, nem is egyedül. Tanúja is volt az esetnek. Ez pedig úgy derült ki, hogy bekopogott a ház egyik lakója. Meglehetősen körmönfontan fogalmazott, de az volt a lényege a mondanivalójának, hogy mindent látott. Látta, hogy hol történt az eset, az áldozat meghalt, és hogy segélynyújtás nélkül hagytam el a helyszínt. Ő egy közeli padon ücsörgött, és amikor én sietve távoztam, ő még a pasashoz is lement, és látta, hogy az meghalt.

Először arra gondoltam, hogy ha mindent látott és hallott, akkor talán azt is bizonyítani tudja, hogy a fiatalember kötött belém, de lehűtötte a reményeimet: – Nekem úgy tűnt, hogy maga kiabált a szegény fickóval.

Micsoda csapdahelyzet! A ravaszkodásából kiderült, hogy tartaná a száját, ha egy kis pénzt adnék neki. Akkor mind a ketten jól járnánk. Én megúsznám a börtönt, a kihallgatásokat, az egész tortúrát,

ő pedig végre megvehetné azt a Yamaha motorkerék-párt, amire régóta fáj a foga.

Elgondolkoztam a dolgon. Ebből a kelepceből nehezen mászhatnék ki. Nem volt mit tenni, bele kellett mennem ebbe a tisztességtelen alkuba.

– Nézze, szomszéd úr, elfogadom az ajánlatát. De nekem sincs pénzem, csak úgy tudnék fizetni, ha banki kölcsönt veszek fel.

– Semmi akadálya, kedves uram. Vegye csak fel azt a kölcsönt – mondta, és vigyorgott.

– Egyáltalán, mekkora összegre gondolt?

A szemembe nézett, és lassan mondta ki a számot: „Négyszázezer. Kápében.”

Ettől kicsit megszédültem. Mikorra fogom tudni ezt visszafizetni? És mekkora lesz a kamat? De végül is beláttam, hogy ez az összeg reális. És voltaképpen örülhetek, ha ezzel megúszom. Úgy is tekinthetem, mint egy bírósági pénzbüntetést. Ami nem jár semmiféle priusszal.

– Jól van, megpróbálom megszerezni. De várnia kell, míg kifizetik.

– Hogyne, hogyne – mondta készségesen, de valamiféle mesterkélty vigyorral az arcán. – Várom. De nem sokáig. Tudja, egy gyilkosság tanúja nem várhat túl sokáig, különben maga is bűnrészessé válik.

Kezet fogtunk, a szomszéd elbúcsúzott, én pedig elgondolkodtam ezen a bűnrészességen. És arra gondoltam, hogy a zsarolásban nem is maga a pénz kifizetése a legrosszabb, hanem a fenyegetettség. Hogy az illető a jövőben bármikor újra követelhet. Arról nem is beszélve, hogy ha már megkapta a pénzt, attól még nyugodtan fel is jelenthet. Ezt a lehetőséget mindenképpen meg kell akadályoznom.

Másnap elmentem a bankba, a tőlük kapott papírokat aláírtam a munkahely gazdasági igazgató-

jával. Kezest szerencsére nem kértek, megelégedtek a fizetésemmel, azt is elfogadták fedezetnek.

– Gazdagodunk, gyarapodunk? – kedélyeskedett a főnököm. – Lám, akivel egyszer elszalad a ló... És mondd, mit veszel rajta? Autót?

– Autót? Legfeljebb egy biciklit – próbáltam viccelődni. Még csak az kellene, hogy ők is gyanakodni kezdjenek!

Mielőtt visszamentem volna a bankba, leültem a számítógépem elé, és megfogalmaztam egy nyilatkozatot.

Aztán, amikor már nálam volt a pénz, a húsz darab húszezres, bekopogtam a szomszédhoz. Vidáman ugrott fel.

– Na, sikerült? Megkapta a banki kölcsönt?

– Igen – feleltem. – De mielőtt odaadnám, még van egy kis tennivalónk.

– Mi lenne az? – kérdezte gyanakodva.

Elővettem a nyilatkozatot, és odaadtam neki.

– Mi a csuda ez? – kérdezte, és egyre jobban elvörösödött.

– Az üzlet az üzlet – feleltem. – Maga pénzt akar, én pedig biztonságot. Hogy nem zsarol tovább, később sem jelent fel.

Az arckifejezését nem tudom leírni. Felváltva tükröződött rajta a meglepődés, a gyanakvás, a félelem, a bosszúság és az ellenszenv. Nyilván ő is csapdától félt, attól, hogy bele akarom rángatni valamibe, amit nem akart. És ebben tulajdonképpen igaza is volt.

– Na, csak olvassa el figyelmesen! – biztattam.

A nyilatkozat azt tartalmazta, hogy ő, alulírott ez és ez, ekkor és ekkor tanúja volt egy dulakodásnak, ami egy ember halálához vezetett, de ő, jelen nyilatkozat aláírója, üzletet ajánlott a tettesnek: anyagi haszon fejében nem jelenti fel. És ezennel elismeri,

hogy a kért összeget hiánytalanul meg is kapta. Dátum, aláírás.

– De hát ezzel magam is bűnössé válnék! – kiáltott fel.

– Így igaz. Én megöltem valakit, bár nem szándékosan, maga pedig anyagi haszon fejében összejátszik velem. Ez bűnrészesség.

– Nem erről volt szó – mondta, már egy kicsit halkabban, inkább mogorván, mint hisztérikusan.

– Tudom. De értse meg az én helyzetemet is. Nem akarok bajba kerülni. Nekem még nagy terveim vannak az életben. Ha ezt aláírja, akkor ugyan elveszíték egy csomó pénzt, de még van esélyem, hogy megvalósítsam ezeket a terveket. Tartania kell a száját élete végéig. Ezért van a nyilatkozat. Nem élhetek állandó fenyegetésben.

– Nem írom alá – ismételte meg. – Nekem is van becsületem.

– Renden van – mondtam. – Ha nincs aláírás, nincs pénz. Akkor vállalom, hogy feljelent, és abban reménykedem, hogy ha hosszú nyomozás után is, de végül is felmentenek. Vagy megúszom egy ugyanilyen pénzbeli büntetéssel. Maga viszont nem kap egy vasat sem.

– Várjon! – mondta, megint valamiféle ravasz arckifejezéssel. – Ha aláírom, nem fogja megmutatni ezt a papírt a nyomozóknak?

– Bolond lennék megmutatni. Akkor mind a ketten lebukunk, maga is, én is. Nekem van csak félnivalóm. Hogy nem hagyja abba a zsarolást.

– Isten bizony nem zaklatom többet! – mondta, és a kezét a szívére tette. – Higgye el, nekem csak ennyi kell. Hogy megvehessem a motort. Tudja, már régóta vágyom rá. Már imádkoztam is érte. És tessék, most itt van a nagy alkalom. Isten segített.

- Istenben nem bízom annyira, mint ebben az okmányban. Na, írja alá, és végeztünk.

Egy darabig még huzakodtunk, de a végén csak aláírta. Én pedig átadtam a bankjegyeket, és sietve távoztam. A szomszéd jóval öregebb volt nálam, nem valami erős, de én mielőbb meg akartam úszni a tranzakciót, mégpedig ép bőrrel. Biztos, ami biztos.

Aztán arra gondoltam, hogy ez a papír sincs biztonságban, hiszen betörhet hozzám és ellophatja. Ezért másnap, még munka előtt, beugrottam a kerületi postahivatalba, vettem egy levélborítékot és egy másikat is, feles méretűt. Az aláírt nyilatkozatot beletettem a belső borítékba, leragasztottam, ráírtam, hogy „megőrzendő, csak a személyes kérésemre nyitható fel”, majd ezt a borítékot beletettem a nagyobbikba, megcímeztem a nyíregyházi nagybácsikámnak, és ajánlva feladtam.

Munkába menet azon töprengtem, hogy vajon a nagybácsi oldalát nem fogja-e fúrni a kíváncsiság, hogy miért ez a nagy titkolózás. Ezért este egy fürkéből felhívtam, megmondtam neki, hogy küldtem neki egy levelet, amit egy későbbi alkalommal kívánok felhasználni, ne is törődjön vele, egyelőre csak tegye el. Majd elmagyarázom az egészet, ha eljön az ideje.

Lassan elfeledkeztem az afférról. Az új munkakörömben jól teljesítettem, jutalmakat kaptam, a nagyobb fizetésből pedig szorgalmasan gyűlt a pénz az önálló lakásra miközben a banki kölcsönt is törlesztettem, és egy év múlva tehermentes is lettem. A halott fiatalember arca még sokáig visszajárt az álmaimban, de azzal nyugtattam magam, hogy semmilyen gonosz dolgot nem cselekedtem, véletlen baleset volt az egész.

Az utcán időnként szembetalálkozom a zsaroló szomszédoddal, de nem köszönünk egymásnak.

Vallások

Vallásháború

Ez akkor történt, amikor Rómában éppen elkezdtek üldözni a keresztényeket.

– Ostoba vagy – mondta Salamon Juliusnak, római barátjának, aki azzal a dilemmával küszködött, hogy megvallja-e újonnan felvett Jézus-hitét, és ezzel hagyja magát elvinni, talán ki is végezni, vagy tagadja meg, és tegyen úgy, mintha még mindig a római istenekben hinne.

– Ostoba vagy. Mit használsz azzal a Jézusodnak, ha kivégeznek? Nem jobb csak titokban hinni benne?

– A római isteneknek áldozni bálványimádás – szögezte le Julius.

– Nekem mondd? – érvelt Salamon. – A bálványimádást nem Jézus tiltja, hanem közös istenünk, az Örökkévaló. De ameddig ti nem kezdtetek cirkuszolni Jézussal, addig bennünket, zsidókat, békén hagytak. Mit számít az, ha időnként áldozunk valamit Jupiternek? Attól még az egy igaz Istenben hiszünk.

– Ez az igazi Isten megcsúfolása!

– Ide figyelj! – folytatta Salamon. – Ha az Örökkévaló mindenható, akkor gondold, hogy számít neki az, hogy ravaszkodásból más isteneknek is bemutatunk áldozatot, csak azért, hogy Őt zavartalanul imádhassuk?

– Amit mondasz, képtelenség – mondta Julius. — Vagy-vagy.

– Nézd, én csak egy szerencsétlen zsidó vagyok a nagy Római Birodalomban. Nem értek a vallásokhoz és szertartásokhoz. De azt mondom neked, hogy amikor én Jupiternek mutatok be áldozatot, akkor Jupiter képében valójában a nála sokkal hatalmasabb Örökkévalónak áldozok. És ha szerinted Jézus a közvetítő, akkor Jupiter alakjában a te Jézusodnak is hódolok. A zsidó és a keresztény vallás parancsának is eleget teszek egyszerre, ugyanazzal az áldozattal.

– Hiába csűröd-csavarod a szót, Isten átlát rajtad, és megbüntet majd téged.

– Milyen Isten az, aki nem tudja megbocsátani a szorongatott helyzetben lévő szolgájának botlását, amikor Jupiternek áldozva titkon Őrá gondol?

Julius hajthatatlan volt. – Meg van írva, hogy nem szolgálhatsz két urat.

– Jól van. Akkor nézzük a dolog másik oldalát! Rómában élünk, római polgárok között. Nem gondolod, hogy udvariatlanság lenne, ha nem mutatnánk tiszteletet az ő isteneiknek is?

– Ez nem udvariasság kérdése – mondta Julius haragosan.

– Akkor nézzük a gyakorlati oldalát! Mit gondolsz, édes keresztény barátom, hogy ha te mártír leszel, akkor a családoból ki fogja imádni a te Jézusodat? Senki, öregem, mert nem is lesznek utódaid. De nekem lesznek, illetve már vannak is. Ha bennünket, szelíd zsidókat békén hagynak, akkor nagyon sok kis poronty fogja követni az öreg Salamon vallását, és sokan majd át is térnek a keresztény hitre, ezt előre látom. A te hitedet is mi fogjuk megőrizni, belőletek meg csak szentek lesznek, akikhez imádkozhatunk.

Így folyt még egy darabig a vita. Aztán jöttek a római katonák, és egy névtelen feljelentés nyomán elvitték Salamont is, Juliust is.

De Salamon később kiszabadult. Amikor megkérdezték, valójában melyik istenben hisz, azt felelte, hogy Jupiterben, de Jupiter hatalmas, és akkor is megbocsát, ha a szomszédaival a keresztény Istenről vitatkozik. Istenkáromlás lenne, ha Jupiternek nem tulajdonítanánk ekkora hatalmat és belátást.

A boszorkány

Kis Lili a város szélén élt, egy kunyhóban, és mindent eltanult anyjától, amit csak lehetett, a füvekről, virágokról és az egyéb növényekről, valamint a velük kapcsolatos praktikákról. Így hát amikor elárvult, magától adódott, hogy ugyanazt a mesterséget űzze tovább, most már egyedül. Magának való, csendes teremtés volt, a legények meg sem próbálták, hogy udvaroljanak neki. Csak akkor jutott eszébe az embereknek, hogy hozzá forduljanak, ha valakit meg kellett gyógyítani. Mert ahhoz értett. Ilyenkor kapott is valamit a munkájáért – néhány garast, olykor egy kis krumplit, pár tojást, ilyesmit. Nem lehetett belőle megélni.

Addig nem is volt semmi baj, ameddig a város szélén, épp az ő kunyhója közelében meg nem bokrosodott a bíró lova és le nem vetette a gazdáját, maga pedig valamilyen görcs-betegségben ki nem múlt. A bíró ugyan nem halt meg, de a balesetben mindkét karját eltörte, és csak hetek múlva jött rendbe, a doktorok szorgos munkája eredményeképpen.

Ez az eset nagy visszhangot keltett, hiszen azon a vidéken igen ritka, hogy egy ilyen úr majdnem a nyakát törí egy megmagyarázhatatlan balesetben. Azaz csak addig megmagyarázhatatlan, amíg el nem kezdjük magyarázgatni. A népek sutyorogtak, sustorogtak, addig-addig, hogy kezdett megerősödni az a vélekedés, hogy az esetért Kis Lili lehet a felelős. Az ám, valakinek eszébe jutott, hogy a lány nem sokkal azelőtt épp egy kólikás lóval foglalatoskodott, azt hozta rendbe valamilyen gyanús főzettel. Ha pedig valaki gyógyítani tud, akkor miért ne tudna ártani is a tudományával?

A pletykák kezdtek terjedni, burjánozni, és a kocsmán, a piacon és a templomban várakozó asszonyokon keresztül a városházára is eljutottak. A bíró először csak bosszúsan legyintett a gyógyult kezével, nem adott az ilyen beszédre. De aztán a pipázások, vendégjárások során többször felvetődött a téma. Egy egyházi ember azt bizonygatta, hogy itt is, ott is találtak boszorkányokat, és egyáltalán nem lehet kizárni, hogy ez is egy ilyen boszorkány műve. Jobb is lesz, ha ők is tanúságot tesznek az éberségükről. Addig rágták, csócsálták a dolgot, amíg a papság körében megfogalmazódott a kívánság, miszerint a hit erősítése, az istentelenségek elkerülése, a közönséges népnek a rossz cselekedetektől való távol tartása végett ki kell vizsgálni az ügyet, és ha beigazolódik a boszorkánykodás vélelme, vagy legalábbis ha nem lehet kizárni megnyugtatóan, akkor a bűnöst kérlelhetetlenül meg kell büntetni.

Az események véletlen egybeesése folytán a Szent Inkvizíció egyik alsóbb rangú tagja abban az időben éppen a városkában tartózkodott, és felfigyelt a történetre. Ő maga sem volt meggyőződve a lány bűnösségéről, de úgy gondolkodott, hogy az ügy fon-

tosságára való tekintettel és a nemes cél érdekében egy ilyen semmi kis fehérnép feláldozása megengedhető.

Így hát az ügy elindult a maga útján. Jegyzőkönyvek és jelentések készültek, és senki sem vette a fáradságot, hogy belegondoljon, valójában mi is történt, és hogy megtörtént-e egyáltalán.

Kis Lilit elfogták, egy szűk cellába zárták, amelynek még ablaka sem volt, csak az ételt lehetett beadni a fogolynak egy szűk résen át. Az étel íztelen és gyenge volt, de ezt a kis fogoly nemigen vette észre, mert maga sem nagyon jutott finomabb ennivalókhöz, különösen az anyja halála óta.

Megkezdődtek a kihallgatások. Azaz a kihallgatók semmit sem akartak megtudni, kizárólag az érdekelte őket, hogy a bűnös elismeri-e, hogy az ördög eszközévé vált.

– Bevallod-e, hogy megszállt az ördög? – kérdezte az esettel megbízott egyházi személy, és a szeme úgy meredt a lány arcára, mint ahogy a vércse nézhet a körmei között vergődő pocokra.

– Semmi ilyet nem vettem észre – mondta Kis Lili fáradtan.

– Ki vett hát rá, hogy megbokrosítsd a bíró lovát?

– Senki sem vett rá. Én nem is tudtam, hogy a méltóságos úr arra jár. Nem szoktak az ilyen urak a mi vidékünkön lovagolni.

– Szóval nem tudtad? De most már tudod.

– Igen, az emberek megmondták, de sokkal később. És egyszer csak azt is mondani kezdték, hogy én tehetek róla. Ez hazugság. Én semmit sem tettem.

– Semmit sem tettél? De volt egy másik ló is. Azt se te betegítetted meg?

– Nem hát. Láttam, hogy kólikás, és adtam neki egy gyógyító főzetet. Meg is gyógyult tőle.

– Milyen kotyvalékot adtál neki? – kérdezte a férfi, és valamit irt a könyvébe.

Kis Lili elkezdte sorolni az összetevőket, úgy, ahogy az anyjától tanulta, de a férfit nem érdekelték a részletek. Minduntalan visszatért az ördögi sugallatokra.

Mivel a lány csak azt hajtogatta, hogy semmiféle sugallatról nem tud, sem hangokat nem hallott, sem ilyet nem álmodott, a kihallgatója megelégedte a dolgot, haragosan összecsapta a könyvét, és kiadta a parancsot a kínvallatásra.

Kis Lili gyöngye teremtés volt, nem bírta sokáig, jajgatott és rimánkodott, de amikor a gyötrelmek szüneteiben rákiáltott a férfi, hogy árulja el végre, hogy mit parancsolt neki az ördög, nem tudott mást mondani, mint hogy nem tud semmiről.

– Mi erősebbek vagyunk a te ördögödnél, és addig nem nyugszunk, amíg ki nem űzzük belőled, még ha belepusztulsz is – mondta a kihallgatója. – Valld be hát, könnyíts a lelked!

– Bevallanék én mindent, amit csak parancsolni tetszik, de olyat nem mondhatok, ami nem történt, mert az hazugság lenne, és az Isten megbüntetne érte!

Nem boldogultak a lánnyal. – Makacs és elvetemült ez – mondta a kihallgatást végző ember a társainak. – Szorosan tartja a markában az ördög. És olyan instrukciókat is ad neki, amelyekkel rava-szul kibújik az egyenes válaszok elől.

– Gyermekek még – védte a pap, aki Kis Lilit jól ismerte. – Együgyű, nem akar ő semmi rosszat.

- Elég az, ha az ördög akarja. És minél együgyűbb, annál könnyebben válik az ördög játékszerévé.

A tanakodásuk végén megállapította: - Itt már nincs mit tennünk. Mi elvégeztük a dolgunkat. Alkalmat adtunk neki, hogy bevallja a bűneit, de a konokságán nem lehet segíteni. Minden jó szándéknak ellene szegül. Ez is azt bizonyítja, hogy valójában nem is vele állunk szemben, hanem az ördöggel. Azt pedig csak a tűz tudja véglegesen kiűzni.

A lány sorsa tehát eldöntött. De a vallatások megedzették, és arra készítették, hogy elgondolkodják a sorsán. Ha bűnös lenne, igazságos lenne a büntetés, de hát hogyan lehetne bűnös? Ezt kérdezte magában, miközben buzgón imádkozott Szűz Máriához: „Segíts meg, Mária, szabadíts meg a kínoktól! Te, aki a lelkembe látsz, láthatod, hogy az tiszta. És ha találsz is benne homályos foltokat, azt is tudnod kell, hogy semmit sem tettem ártó szándékkal.”

Az átélt szenvedések ellenére úgy tűnt, hogy visszatért a nyugalma, még a bíraira is rámosolygott. Mintha valamiféle vértanúnak érezné magát, akinek meg kell halnia az igazáért és meggyőződésért. Egyre inkább beleélte magát abba, hogy nemsokára felkerül a mennybe, oda, ahol senki sem gyötri tovább, oda, ahova valójában való.

Eközben nagy eszmecezerék és viták zajlottak illetékes körökben, hogy vajon mi a helyes módja a bűnös lélek megtisztításának, és hogy mi történik a lélekkel a test megégetésekor. Az esemény az egyház felsőbb köreit is lázba hozta. Vagy húsz éve már, hogy utoljára égettek meg boszorkányt, azt is egy távoli megyében. Itt volt az ideje, hogy a bűnös népet emlékeztessék, mivel jár, ha valaki letér az Egyház által kijelölt egyetlen igaz útról.

Eljött a kivégzés napja. Kis Lilivel megcsókoltatták a keresztet, amit ő boldogan meg is tett, aztán felállították a máglyára, és a kezeit hozzákötötték az oszlophoz. Arca sápadt volt, szemeiből patakzott a könny, de egyenesen állt.

Meggyújtották a máglyát. A lány teste elveszett a fellobbanó lángban és a füstben. A tömegen izgatott moraj futott végig. Csak kevesen sajnálták, sorsában igazolva látták, hogy boszorkány ő, mindig is boszorkány volt, és most teljeseedik be rajta a boszorkányok sorsa.

És akkor egy rendkívüli dolog történt. A derült égen sötét felhők gyűltek össze (persze lehet, hogy már előzőleg is ott voltak, csak nem vették észre), rettenetes nagy záporosó támadt, és egy pillanat alatt eloltotta a tüzet. Egy ideig semmit sem lehetett látni a nagy füsttől. A lány kötelékeit már elvásták a lángok, és ő kormos arccal és megpörkölt ruhában, zokogva lelépett a máglyáról. Odatérdelt a pap elé, és azt motyogta: „Atyám, a tűz megtisztított. Köszönöm Jézus Urunknak, hogy megmentett a kárhóztól. Áldj meg engem, mostantól az egyház legengedelmesebb báránya leszek.”

Az inkvizíció emberei tanácstalanul álltak. A kihallgató tiszt tért először magához. Semmiképp sem engedhette, hogy folt essék a Szent Inkvizíció tekintélyén, ezért a purgatórium tüzéről kezdett beszélni, és arról, hogy Isten a legnagyobb bűnösben is meglátja a jó egy szikráját, és azért az egy szikráért is hajlandó megmenteni.

Csak az inkvizíció korábban említett alsóbb rendű szolgálja nem volt meghatódva. Ez a végkifejlet keresztelte a tervét. De végül is az ő ébersége nélkül ez a csoda sem történhetett volna meg. Remélte,

hogy az ő közbenjárását mindenképpen méltányolni fogják.

Mindazonáltal még mindig gyanakodott, hogy a lány mindenkit rászedett. Hiszen az ő együgyű esze nem lehetett elég ehhez a megdicsőüléshez, ergo valami titokzatos hatalom, feltehetőleg a Sátán keze van a dologban. Ezért szerét ejtette, hogy négyszemközt is beszélhessen vele.

- Gyerme kem, az egyházi bíróság fel fog menteni, de nekem bevallhatod, hogy milyen ráolvasással érted el, hogy az a ló megbokrosodjék. Ígérem, hogy senkinek sem árulom el a titkot.

- Atyám, én semmire sem emlékszem.

- De azt csak tudod, hogy mi történt azon a napon?

- A máglyán én újjászülettem, új lélek szállt belém. Semmit sem tudok az előző életemről.

- És ha most hazaengedünk, tovább folytatod a mesterségedet?

- Nincs nekem semmilyen mesterségem, uram, egyedül vagyok a világban. Szeretnék kolostorba menni, hogy egész lényemmel Krisztus Urunkat szolgálhassam.

És így is történt. Az egyházi bíróság elfogadta Kis Lili megigazulásának, tűz általi megtisztulásának hihetetlen történetét. Egy közeli zárdába került. A társai eleinte idegenkedtek tőle, de a szerénysége és odaadása okán egyre többen kezdték tisztelni. Becsülettel elvégzett minden lelki gyakorlatot, és a testét is sanyargatta, ahogy illik.

Akkor a zárda főnöknője súlyosan megbetegedett. Kis Lili ápolta, megint főzetet kevert, és sikerült is meggyógyítania. De most már okosabb volt, és a gyógyulást teljes mértékben Szűz Mária segítségének tulajdonította.

Többet nem tudunk róla. Még az is lehet, hogy ez az egész történet nem több legendánál, ami azt kívánja példázni, hogy végtelen nagy az Úr hatalma, még a legreménytelenebb helyzetekben is a segítségünkre siet. Ha mi magunk meg akarunk tisztulni.

Az Antikrisztus rövid története

Sokáig nem történt semmi. A Jézus Krisztus által alapított keresztény egyház hívei sokasodtak – Júdeában, Görögországban és másutt is. De ekkor már felébredt álmából a Sátán újabb megtestesülése, akit ettől kezdve Antikrisztusként ismerünk. Rómába ment, és rábeszélte Constantinus császárt, hogy az addig üldözött kereszténységet tegye államvallássá, és mindenkit kötelezzen a felvételére, azokat pedig, akik ellenállnak, tüzzel-vassal irtsa. Mert tudta jól, hogy ami kötelező, az előbb-utóbb korrumpálódik, és a szeretet, amit Krisztus hirdetett, önmaga ellentétébe vált. Jézus még azt hirdette, hogy a hitünket diszkréten gyakoroljuk, ne hivalkodjunk vele, és azt is mondta, hogy aki első akar lenni, az menjen az utolsó helyre.

Az Antikrisztus tudta, hogy megnyerte a játszmat. Az Antikrisztus reálpolitikus volt. De hiú is. Nem elégedett meg azzal, hogy Jézust egyszerűen csak legyőzze, meg is akarta alázni. Ezért ahol csak tudott, keresztbe tett neki. Kezdte a pápákkal. Krisztus még maga választotta Pétert mint kősziklát, amelyre az egyházát alapíthatja. De a követőit már az esendő emberek választották, és olyanokat is ebbe a tisztségbe emeltek, akik egyáltalán nem feleltek meg a jézusi elvárásoknak, hiúk és becstelenek

voltak, némelyikük tivornyázott, szeretőket tartott, a döntéseikben pedig igen gyakran a világi uralkodók érdekeit képviselték. A lelegelettebb emberek, a jobbágyok építették a templomokat, az ő adójukból fizették az építőmestereket, abból díszítették a falakat és készítették a szobrokat, ebből telt a cifra papi öltözékekre és arany tárgyakra is. Az újabb pápák egyre inkább a királyokhoz hasonlóan viselkedtek, még hozzá abban a tudatban, hogy az ő királyságuk a legnagyobb, hiszen a világi birodalmak alattvalóinak lelkén is ők uralkodnak.

Az Antikrisztus látá, hogy ez jó, de korántsem volt megelégedve a rombolással. A kereszténységen belül újabb és újabb irányzatokat és szektákat sugallt, és ezek gyilkos háborúkat vívtak egymással. Hamar eljött az idő, amikor a keresztények már több lelket öltek meg, mint amennyit megmentettek az örök kárhozattól.

Az Antikrisztus vérszomját még ezek a háborúk sem elégítették ki. Rávette a pápákat, hogy a Szentföld visszahódítása ürügyén kereszties hadjáratokat indítsanak, a lovagokat pedig arra ösztönözte, hogy válogatás nélkül öldököljenek, fosztogassanak mindenütt, ahol csak keresztülvonulnak.

De ez sem volt elég. Olyan területekre is el kellett vinni a kereszténységet (az Antikrisztus által módosított formában), ahol nagyon jól elváltak nélküle: Afrikába, Amerikába. Aki ellenállt, az természetesen a pokolra került, de előtte még rabszolgává tették, úgy dolgoztatták, adták-vették, mint az állatokat. A négeres Amerikába hurcolása és kihasználása megcsúfolta azt a tanítást, hogy az Úr az embert a saját képására teremtette. A Bibliában szó van állatokról és emberekről, de olyan lényekről nincs szó, akik kívülről embernek látszanak, de belül álla-

tok. Észak- és Dél-Amerikába milliós szám hurcoltak be afrikaiakat. Miután az őshonos indiánokat már kiirtották. És mindezt Krisztusra hivatkozva, de az Antikrisztus sugallata szerint.

Az Antikrisztus ezeket a bűnöket azzal tetézte, hogy Hitler személyében, már a vallási szempontokat is mellőzve, a gyilkolást faji alapon is folytatta, méghozzá ipari méretekben. Akinek ez nem tetszett, azt is elvitték valamelyik koncentrációs táborba, köztük sok bátor papot is. (Itt említem meg, hogy Hitler mellett Sztálin is besegített, csak az ő esetében az Antikrisztus a kommunista utópiát használta fel, mondván, a cél szentesíti az eszközt.)

Krisztusra hivatkozva, de a tanításaival szöges ellentétben politikai pártok is alakultak, és sok politikusuk kirekesztést hirdet és gyakorol, megelégszik a zsidók, a cigányok, a bevándorlók elleni gyűlölet szításával. Ők még farizeusoknak sem tekinthetők, hiszen nem is ismerik a Bibliát, a kereszténység nem több a számukra, mint egy kereszt és egy potenciális szavazótábor.

Szóval minden pompásan haladt az Antikrisztus tervei szerint. Ám ekkor váratlanul porszem került a gépezetbe: Ferenc pápa. Hosszú idő óta (valójában két évezred óta) ő az egyetlen pápa, aki komolyan veszi a Szent Péternek adott eredeti tanításokat, és amennyire lehet, igyekszik megmenteni a keresztény küldetést. Nem véletlen, hogy a különböző egyházi méltóságok és politikusok mindent megtesznek, hogy idő előtt eltávolítsák, vagy legalább diszkreditálják.

Az Antikrisztus egyelőre a kivárássra játszik. Az Antikrisztus, mint mondtuk, reálpolitikus.

Mi lesz, ha Jézus újra eljön, és ígéretéhez híven, az Utolsó ítélet során végleg elválasztja a búzát az

ocsútól? Ezt még nem tudjuk. De az Antikrisztus addig is mindent megtesz, hogy erősítse a saját pozícióját.

Egyedül a Mindenható Isten lenne képes beleszólni ebbe a küzdelembe. De lehet, hogy Őt már nem is érdekli, mi történik a Földön és hogy hogy alakul Krisztus és az Antikrisztus játszmája. Már nagyon öreg. Úgy tűnik, a világot könnyebb volt megteremteni, mint karbantartani. A világ a csillagászok szerint a széthullás felé tart, a számunka láthatatlan, úgynevezett „sötét anyag” aránya egyre nő. Az Antikrisztus is benne van ebben a sötét anyagban. Ha világ megsemmisül, akkor ő is megsemmisül. Kár, hogy azt már nem tudjuk kivárni.

Science Fiction

Egy igazi fantasztikus történet

Elhatároztam, hogy írok egy igazi fantasztikus történetet: földönkívüliekkel, szárnyas lényekkel, akiknek a szeme lámpásként világít, az alkalomhoz illően változtatják a testüket, mutánsokkal, akiket szabad szemmel nem tudunk megkülönböztetni az eleven földlakóktól, a sebeik gyorsan begyógyulnak, elég, ha megrázzák magukat. És ha egyet megölsz, két másik jelenik meg, és addig elgondolhatatlan fegyvereket használnak, áldozataik egyszerűen elporladnak. Szóval minden megtörténik, ami megtörténhet, és még azon túl is.

Képzetelemben hatalmas űrhajón érkeznek, halálsugárral perzselik fel a városokat (mindenekelőtt New Yorkot), az Egyesült Államok hadseregének katonái halált megvető bátorsággal harcolnak ellenük, és remélik, hogy mire eljön július negyedike, a Függetlenség Napja, addigra megszabadíthatják a Földet a támadóktól. De a háború vesztesre áll.

Ismeretlen energiájú repülő szerkezetek suhannak az égen, egy anya próbálja megmenekíteni a kisfiát, aki megbotlik, az ég és föld között lebeg egy vaskorlátan, amíg egy afroamerikai katona, civilben csillagász és ufó-kutató, élete kockáztatásával meg nem menti. A bakancsától centiméterekre porzik a halálsugár, miközben egy addig ismeretlen tektonikai fegyver hatására lábuk alatt megnyílik a föld, alant gonosz kis godzillák tátognak, és ők behullának a mélybe, ha a katona nem talál egy kötelet, amelyet direkt egy katonai helikopterről eresztettek

le nekik. Mászik fölfelé, egyik karjában a gyerekekkel, de a kötél már nem sokáig bírja, szemmel láthatóan centimétereken múlik, hogy be tudnak kapaszkodni a légi járműbe. Miközben a rádión hallják az amerikai elnök szövegét a néphez: csapataink harcban állnak, a kormány a helyén van.

És így tovább, és így tovább, a sci-fi antológiák szerkesztőinek kívánalmai szerint, konfliktussal, növekvő izgalommal, meglepetéssel és drámai végkifejtéssel. De igazából nem ilyen novellát akarok írni.

Az én történetem egy 20 éves egyetemistáról, név szerint Ambrusról, illetve az iskolatársáról és szerelméről, a 18 éves Ibolyáról szól. Azaz hogy Ibolya pontosan hány éves, a tekintetben bizonytalan vagyok.

Amikor megismerkedtek, Ibolya még egy csenevész, karcsú és beesett arcú, amellettsz mind egyik osztálytársánál okosabb kislány volt, de már a megismerkedésük után néhány héttel a melle elkezdett gömbölyödni, a popsija kerekedni, és a sugárzó szépsége betöltötte a helyiséget, ahol éppen tartózkodott. Erre a társai is felfigyeltek, és irigyelték Ambrust, a szíve választottját.

Félévkor Ibolya nőisége még jobban kibontakozott, simulós lett, Ambrust tiszta szívéből szerette, és a fiú testileg is megkapott tőle mindent, amire csak vágyott. Kéz a kézben sétáltak a város közelében lévő park dús lombosított fái között, egy pokrócon egymáséi lettek, és Ibolya gyöngéd szerelemmel becézgette a fiút.

A nyári szünetben Ambrus már annyira szerelmes volt, hogy Ibolyát bemutatta a szüleinek, és arról kezdett beszélni, hogy nekik együtt kellene élniük. Ambrus szülei is megszerették a lányt, de egy kicsit aggódtak, hogy a nagy szerelem nem veszi-e el

az eszüket, és ilyen állapotban be tudják-e majd fejezni az egyetemet.

A következő tanévben Ibolya az egyetem legjobb tanulói közé került, és sokat segített Ambrusnak is. Kijöttek a kollégiumból, és egy szolid albérletbe költöztek, hogy éjszakánként teljesen egymáséi lehessenek. Ambrus jegyei sem romlottak, így a szülők nem szóltak bele az együtt élésükbe. Ambrus és Ibolya is talált magának munkát, amivel meg tudták keresni a kollégiumi elhelyezés és az önálló albérlet ára közötti különbséget.

Ibolya mind kerekesebb és felnőttebb lett, ő vezette a háztartást, és Ambrus ennek örült, hiszen neki nem volt sok kedve az otthoni dolgokhoz. Közben Ibolya a kiemelkedő tanulmányi eredményeinek köszönhetően olyan állami ösztöndíjat kapott, hogy már dolgozniuk sem kellett, az ösztöndíj fedezte mindkettőjük háztartási és egyéb kiadásait.

A közös életük harmadik évében már világosan látszott, hogy Ibolya sokkal idősebb a koránál. Hajában megjelentek az első ősz hajszálok. A teste mind jobban elnehezedett, és bár a szexben semmi változás nem volt, a menstruációja abbamaradt. Ambrust egyre anyásabban szerette, édes kis fiacskámnak kezdte szólítani.

Felkerestek egy nőgyógyászt. Ő nem tudott segíteni, de egy gerontológus specialistát javasolt. A specialista megállapította, hogy Ibolyának egy nagyon ritka betegsége van, amit úgy hívnak, hogy korai öregedés. Nem igazán betegség, és gyógyítani sem lehet, de a műszeres vizsgálat kiderítette, hogy a sejtjei már egy 40 éves ember sejtjei.

Ibolya megkérdezte a párját, hogy kitart-e mellette ilyen körülmények között is. Ambrus habozás nélkül igent mondott, sőt ragaszkodott hozzá, hogy

minél előbb összeházasodjanak. Ez meg is történt, és aki a családból még nem találkozott Ibolyával, az meglepődött, hogy a fiatalember egy középkorú nővel kapcsolja össze az életét. De Ibolya olyan kedves, okos és szeretetreméltó volt, hogy mindenki hamar a szívébe zárta.

Nászútra egy gyógyfürdőbe mentek el, remélve, hogy a gyógyvíz jótékony hatással lesz a feleségre. De ez nem következett be. Amikor ismét meglátogatták a specialistát, a vizsgálatok már 58 éves kort állapítottak meg. Mindketten szomorúak voltak. Ibolya azért, hogy már nem tudja olyan testi örömeiben részesíteni az ifjú férjet, amikben szerette volna, Ambrus pedig azért, mert a közös életük könnyörtelen iramban közeledett a végkifejlethez.

Ibolya esze nem csorbult, de nem sokáig tudott dolgozni, mert a kollégái nem szívesen dolgoztak olyan munkatárssal, aki az egyik hónapban még 50 évesnek nézett ki, a másikban pedig már mintha megérett volna a nyugdíjazásra. Mindazonáltal a munkájával szemben sohasem merült fel semmilyen kifogás, csak kényelmetlen volt a jelenléte. Idősebb munkatársai is Ibolya néninek kezdték szólítani.

A kínos helyzetet a gerontológus oldotta meg, aki orvosi bizonyítványt állított ki arról, hogy bár Ibolya 22 éve született, a sejtjeinek korai öregedése miatt biológiailag elérte a 70 évesek szintjét, ezért indokolt, hogy nyugdíjba küldjék.

Ibolya néni tehát otthon tett-vett, a kertben dolgozott, és időnként egy-egy tudományos cikket publikált a szaklapokban, és gondját viselte Ambrusnak, aki még mindig az egyetemre járt. A szexuális élet lekerült a napirendről, de Ibolya a rajongásig imádta ifjú szerelmét, akit már a gyerekének, sőt, bizonyos

mértékben az unokájának tekintett, és minden szeretetét rá irányította, ami már a nagyik szokása.

De az öregedés nem állt le, sőt, nem is lassult. Amikor Ambrus végre befejezte a tanulmányait (Ibolya korrepetálásának köszönhetően kiváló eredménnyel), a felesége már elérte a 90. évét.

Így teltek a napjaik, amíg Ibolya néni le nem esett a lábáról. Születésétől számítva még mindig nem volt 30 éves, de már csak mosolyogni tudott, az ágyból sem tudott kikelni.

Aztán egy nap meghalt. Ambrus zokogva csókoltatta a felesége ráncos kezét, és azt makogta, mormolta, hogy mennyire szereti, és hogy milyen hálás a sorsnak, hogy ilyen remek asszony volt a párja.

El kellett mennie, hogy intézhesse a temetéssel kapcsolatos ügyeket. Nagy volt a meglepetése, amikor visszatért. A halott eltűnt. Helyette ugyanabban az ágyban egy csecsemőt talált, az arcvonásai feltűnően hasonlítottak Ibolyára. Rámosolygott Ambrusra, és a kezeit bugyborékoló nevetéssel a férfi felé nyújtotta.

– Úgy látszik, minden kezdődik előlről – mormolta a fiatalember, és nem tudta, hogy sírjon vagy nevéssen.

Közben magasan az égen földönkívüliek közeledtek a Földhöz. De ez már nem érdekelte hősünket.

Visszatérés a majmok bolygójára

Amióta elhagytuk a Földet, nagyjából 400 ezer esztendő telt el. Mivel mi a fénysebesség több mint felével utaztuk, sokkal lassabban öregedtünk, mint a földlakók. Ráadásul az utunk 90 százalékában

hibernáltuk magunkat. Így ha mindent összevetünk, a 28-30 éves fiatalokból legfeljebb 80-90 éves öregek lettünk. Mivel teljesítettük a küldetésünket, eljött az ideje a visszatérésnek.

A magam részéről nagy izgalommal vártam, hogy mi történt közben öreg anyabolygónkon. Vajon a majmok kerekedtek-e felül, úgy, ahogy azt Pierre Boulle annak idején egy nagy sikerű fantasztikus regényében megjósolta?

Visszafelé talán még jobban siettünk. Ha az ismerőseink már réges-rég a temetőben is porladnak, látni akartuk a sírjukat. És hogy mi lett közben a bolygónkból. És az űrbeli környezetéből. Ugyanis a mi indulásunk idején már nagyszabású tervek léteztek a Mars és a Hold benépesítésére, a Vénusz légkörének megváltoztatására. Abban is biztosak voltunk, hogy azóta már mesterséges holdak és űr-állomások ezrei keringenek a Föld körül.

Az első feladat a Tejút megtalálása volt. Nagyjából ugyanolyan volt, mint amikor elhagytuk. Aztán meg kellett találnunk a saját csillagunkat. Az is meglelt. A Naprendszerben elsuhantunk a Mars körül. Valóban láttuk az emberi telepek nyomait, de ember sehol. Ahogy közeledtünk a Földhöz, egyre hangsúlyosabban kezdett dobogni a szívünk. De nem azt találtuk, amit vártunk. Csak néhány száz szputnyik keringett körülötte, sokan geostacionárius pályán, de nem találtuk az űrállomásokat. Vajon mi lelte őket? Utódaink talán el is hagyták az anyabolygót ezeken az űrállomásokon? Vagy az űrállomásokat hagyták el, és azok előbb-utóbb visszazuhantak a talajra?

A kontinensek ott voltak a helyükön, de a tengerpartok nagyot változtak. Nem találtuk Kaliforniát, talán az évtizedekig várt nagy földrengés szakította fel a partját. Az Atlanti óceán egész Hollandiát el-

lepte, és eltűntek a dalmáciai szigetek is. A Himalája sokkal magasabb lett, és jól látszottak az újabb gyűrődései. Szibéria északi partjai is nagyon átalakultak. És azt talán már előbb mondanom kellett volna, hogy a Déli-sarkról teljesen eltűnt a jégtakaró. Nem találtunk jégtáblákat az északi póluson sem.

Nehéz volt kijelölnünk azt a helyet, ahol leszállhatunk. Bár nyilvánvalóan éltek odalent emberek, és a rádióadásokat is tisztán vettük, a karattyolásukból egy szót sem lehetett érteni. Beszéd volt, igen, kissé talán tagolatlan, de egyik ismert földi nyelvre sem hasonlított.

Mi történhetett? Talán amíg távol voltunk, addig földönkívüliek foglalták el a Földet? Ez nem lehet, mert akkor észrevették volna, hogy jövünk. Talán el is pusztítottak volna bennünket. Nem. Valami más történhetett.

Kerestük a kazahsztáni orosz rakétabázist is, amelyik fél évszázadig a leggyakoribb fel- és leszállóhely volt. A helyet megtaláltuk, de semmilyen létesítmény nem volt már meg. Nem szállhatunk le ott, hiszen a sztyeppén talán sosem találnak ránk. Florida még megvolt, de Cape Kennedy is eltűnt, minden ismert létesítményével. Végül úgy döntöttünk, hogy Olaszország területén, a Sila-fennsíkon kíséreljük meg a földet érést. Az sem volt egyszerű, mert Európa nagy részét benőtték az erdők, csak itt-ott találtunk kisebb-nagyobb tisztásokat.

A leszállás tökéletesen sikerült. Mármint technikailag. Mert úgy éreztük, mintha most is egy idegen bolygón értünk volna földet. Kikecmeregtünk, és jó ideig azzal voltunk elfoglalva, hogy a hosszú súlytalanság, illetve a mesterséges gravitáció után alkalmazkodjunk a földi körülményekhez. Mikor már

úgy éreztük, hogy visszanyertük régi földi természetünket, elkezdtük felfedezni a környéket.

Több napi vándorlás után találtuk meg a civilizáció nyomait. Egy dombról letekintve láttuk a vasutakat, az autóforgalmat, láttuk az épületeket, és időnként egy-egy vitorlázó repülőgép is elhúzott felettünk. Kíváncsiak voltunk, mikor szűrünk szemet a rendvédelmi szerveknek. Mert az ő szempontjukból semmiképp sem tekinthető természetesnek, hogy idegenek landoljanak és kóboroljanak az útjaikon.

Végre találtunk valakit, akitől segítséget kérhetnénk. Illetve kérhattunk volna. Mert egy szót sem értett abból, amit mi mondtunk, és mi sem értettünk egy kukkot sem az ő beszédéből. Vaszilij (mint kiderült, az utolsó orosz) és Ariane (mint kiderült, az utolsó francia), valamint László (mint kiderült, az utolsó magyar) elindultak, hogy valami benzinkút-félét keressenek, étellel, itallal, telefonnal, térképekkel. De semmi ilyesmit sem találtak. Ismeretlen pártfogónknak azonban sikerült kihívni valakit, akik rendőröknek vagy idegenrendészeknek tunk. Barátságosan mosolyogtak, de az ő beszédükből sem értettünk semmit.

Végre feltűnt egy bolt, néhány újsággal. Megvenni nem tudtuk, mert a nálunk lévő pénzt nem ismerték fel, a bankkártyánkhoz pedig nem volt automata. Sőt, ezt az egész pénzfelvevő automata dolgot sem fogták fel. Mindenesetre belenéztünk az újságba. A szövegek semmiféle ismert nyelvre nem emlékeztek. Ha szövegek voltak egyáltalán. Ugyanis a szavakat minduntalan képek, piktogramok szakították meg. Olyan volt ez, mintha a betűírást az egyiptomi hieroglifákkal kombinálták volna. Azzal a különbséggel, hogy ezek a képek hieroglifáknak sem voltak tekinthetők. Bekapcsoltuk a nyelvi elemző

készüléket, ami 25-30 perc múltán produkálta az első eredményeket, és angolul kiírta a képernyőre. A tartalmát nehezen lehetne értelmesen visszaadni, de talán arról volt benne szó, hogy milyen időjárásra számíthatunk, és milyen termés várható. Voltak benne fekete-fehér fotók is, valamilyen ünnepegről, ahol bennszülöttek táncoltak, nyilván valamiféle törzsi táncot.

És itt meg is kell állnunk. Azok az emberek, akikkel találkoztunk, mind egyformák voltak. Mongoloid vagy afrikai vonású arcuk volt, a megszokottnál hosszabb és szőrösebb karokkal, a járásuk egy kicsit billegett, és a homlokuk is csapottabb a megszokottnál. Emberek ezek vagy majmok? A beszéd-módjukat és számos gesztusukat tekintve nyilván emberek, de nem a mi fajtánk. Ők is nagyon furcsállva tekintettek ránk.

Ezek szerint beigazolódott Boule jóslata, a majmok vették át a hatalmat az embertől – mondta Hans (aki, mint kiderült, az utolsó német volt immár). – De szerencsére nem tekintenek bennünket állatnak, és egyáltalán nem erőszakosak. Vajon mi történhetett?

Hosszú hetekig tartott, míg végre sikerült szót értenünk egy értelmiséggel. Talán egyetemi professzor lehetett. Történész vagy nyelvész, esetleg nyelvtörténész. Mindenesetre neki szöveget ütött a fejébe, hogy hogy kerültünk ide. És egyáltalán, miért mentünk el 400 ezer esztendővel ezelőtt. Neki köszönhattük, hogy valamiféle értelmes dialógus jött létre az akkori emberi faj képviselői (vagyis mi), valamint a jelenlegi emberi faj képviselője (a professzor) között. Ami kiderült, az alaposan meglepett bennünket.

Az történt ugyanis, hogy a majmok valóban átvették minden munkát az emberektől, akik annyira

elkényelmesedtek, hogy már nem is lehetett őket emberszámba venni. De főnök nélkül a majom sem dolgozik. Az egész emberi civilizáció összeomlott. Úgy is mondhatjuk, hogy az ember majommá vált. Nem úgy, ahogy Boule elképzelte, az akkori majmok egyszerűen befogadták az emberből majommá vált rokonaikat, és így éltek pár tízezer évig.

De az új – úgy mondhatjuk: integrált – majomfaj is elindult a fejlődés útján. Lassan megismétlődött az őstörténet. A majom emberré vált. Újra. Lassan elkezdte tökéletesíteni a kezdetleges szerszámokat, gépeket konstruált, lakóhelyeket épített. De ez a második generációs ember sok tekintetben különbözött az elődjétől, a homo sapiens sapienstől. Hiányzott belőle a versengési vágy, békésen megosztozott a földön a többi emberrel. Nem a csimpánz- vagy gorillavér folyt az ereiben, hanem – mondjuk így – bonobó vér, bonobó mentalitás. Ha egy megoldandó probléma miatt túl nagy volt benne a feszültség, akkor mindenekelőtt közöszült egy másik fajtársával, és csak utána fogott hozzá a megoldáshoz. Ez a módszer kiválóan bevált. Minden fontos gyűlést egy ilyen feszültség-levezető gyakorlattal kezdték, és csak ez után tárgyalták meg a napirendre vett kérdéseket.

Ez a fajta majom elég gyorsan benépesítette a Földet, ez a magyarázata a hasonló arcvonásnak, valamint annak, hogy elég jól értik egymás nyelvét. Az Úr nem zavarta össze a nyelveiket. Igaz, nem is adtak rá okot, hiszen sosem akartak akkora tornyot építeni, amelyik felért volna az égig.

Lassan ismerkedtünk. Barátságosan bántak velünk, meghallgatták a történeteinket, arról a múlt-ról, ami 400 ezer éve elveszett, ámulva hallgatták, hogy mi mindent kitaláltunk akkor. Megnézték az űrhajónk visszatérő kapszuláját is, bólogattak, ki-

próbálták a műszereinket, de a végső ítélet mégis csak az volt, hogy ez szép és érdekes, de fölösleges. Nekik nincs szükségük ilyesmire. Ezt végül is mi magunk is elismertük, hiszen az akkori tudományos fejlődésnek semmi értelme sem volt. Nem hódítottunk meg idegen világokat, és ahhoz, hogy elférjünk a bolygón, nem új bolygók meghódítására volt szükség, hanem egy értelmes születésszabályozásra. Akárhogy is néztük a dolgot, ez az emberből-lett-majomból-lett új ember értelmesebb volt nálunk. Talán nem homo sapiens volt, hanem sokkal inkább homo beatus, a boldog ember. Semmi értelme sem lett volna ezt az állapotot holmi mérnöki izgágsággal felkavarni.

Végül abban állapotodtunk meg, hogy a rendelkezésünkre bocsátanak egy nagy parkot, és abban közszemlére tesszük a mi őseink művészeti és technikai vívmányait. Az én személyes közbenjárásomnak köszönhető, hogy a parkot Pierre Boule Történelmi Parknak nevezték el. (Az előtérben az író szobra fogadta a látogatókat, és fejezeteket lehetett olvasni híres regényéből, A majmok bolygójából.)

A mi történelmünk bemutatása nem volt egyszerű, hiszen 400 ezer éve megsemmisült az ipari bázis, de ha másképp nem ment, akkor maketteket készítettünk. Bemutattuk a benzinmotoros gépkocsit, a propelleres és a sugárhajtású repülőgépet, a holdrakétát. Nekik is volt számítógépük, televíziójuk, vasútjuk, sőt gőzhajtású, háromkerekű autójuk és vitorlázó repülőik is. Bemutattuk az űrhajón megörzött filmeket, azokon láthatták, hogy milyen volt a mi mindennapi életünk. Persze sokat kellett magyarázkodnunk. Ilyeneket kérdeztek: Az akkori emberek miért vették el egymás holmijait, birtokait? Miért ölték meg egymást, akkor is, ha ebből semmi

hasznuk nem származott? Miért tartották olyan nagyra az aranyat és ezüstöt? Miért építettek óriási várakat (ezekből sok még mindig állt, nem rombolta le őket teljesen az idő), amikor egyszerűbb lett volna kibékülni egymással? Miért épültek szinte minden kis településen is templomok? Miért imádtak annyiféle istent, amikor egyet sem láttak a saját szemükkel?

Nagyon nehéz volt az ilyen kérdésekre válaszolni. A végén fel is adtuk. A kíváncsiságnak és a megismerésnek van egy természetes határa. Amikor a válasznak semmi értelme, akkor már kérdezni sem érdemes.

Bár nagy mértékben különböztünk az új embe-
rektől, megpróbáltunk beolvadni. Nagy mértékben
segített ebben a bonobó mentalitás. Ne háborúzz,
szeretkezz!

Már barátaink is vannak. Kumola, a nyelvekkel
foglalkozó ismerősünk, Bimobo, az idegenvezetőnk, a
kijethetetlen nevű Xixowhoja, egy pedagógus, és
kolleganője, Muju. Az utóbbi már az én barátnőm is
lett. Gyakran szeretkezünk, mert amikor csak el-
akad a kommunikáció, neki mindig ez jut eszébe. Én
meg nem bánom.

A legújabb fejlemény, hogy Muju teherbe esett. Kí-
váncsian várom, hogy milyen lesz a gyerekünk. Homo
sapiens, homo beatus vagy majom? Majd kiderül.

Utolér a múlt

Amióta elhagytam a Földet, már ezer év is eltelt.
Akiket hátra hagytam, már rég nem élnek. Az én
korom viszont még mindig csak 52 év. Hogy ez miért
van így, azt nem kell részletezni. A nagy sebesség
lelassítja az időt. Aki nem érti, olvasson Einsteint.

A lényeg, hogy az űrhajó a fénysebesség több mint felével száguld előre, egy távoli galaxison belül. A társaim elhaláloztak, valami miatt, amit nem is értek. Látszólag minden jó volt. Fogalmam sincs, mi romlott el. Egyedül vagyok. És ez olyan magány, amit elképzelni sem lehet. Idegen csillagok között, egymagamban.

Persze azért igyekszem elfoglalni magam. Olvasom a Földről hozott regényeket. A tudományos irodalom már nem érdekkel. Társak nélkül az eredeti küldetésemet sem tudom teljesíteni. Nincs kivel és nincs kinek.

Miután felébredtem a hibernált álomból, gyorsan rájöttem, hogy valami elromlott. A társaim meghaltak, és nem tudom, hogy ennek mi lehetett az oka. De igazából már inkább az érdekel, hogy én miért nem haltam meg. Hogy mitől romlott el az, hogy minden elromlik. Mert valamilyen logikának kell lennie emögött.

Jó ideig így zajlott az életem. De egy szép nap óriási meglepetésben lett részem. Valami követett! Egy űrjármű. Olyan sebesen közeledett, hogy legfeljebb néhány hónapom van, és utolér.

Vajon barát-e vagy ellenség? Megpróbáltam kapcsolatot teremteni vele, de nem válaszolt. Talán meg sem kapta az üzenetemet. Ezek szerint tényleg vannak földönkívüliek, csak azt nem tudom, hogy jók-e vagy rosszak.

A lény az első üzenetem óta egyre jobban megközelített, rövidesen utol is ér.

De miért nem válaszol? Ha nem érti a nyelvemet, attól még küldhetne valami saját üzenetet. Ha azt nem is érteném, legalább látnám, hogy mi ketten, itt a feneketlen űrben, kommunikálunk egymással. Ha nem is értjük egymás szavát, akkor is van valamiféle

kapcsolat közöttünk. És az azt jelentené, hogy nem vagyunk egyedül. Persze neki lehetnek társai, hiszen semmit sem tudok róla, lehet, hogy egy nagyobb társasághoz tartozik. Lehet, hogy egy úrkalóz. Az is lehet, hogy ragadozó. A kietlen űrben nincs sok protein. Ameddig nem tudok róla semmit, addig minden lehet. És ha felfal, az is egyfajta kontaktus. Nem mondom, hogy a legjobb, de valami.

És akármi is lesz a végkifejlet, én lehetek az első, aki felveszi vele a kapcsolatot. Egy idegen civilizációval. Na jó, ha megesz, az nem épp a legcivilizáltabb kapcsolatfelvétel, de mégis valami. Mégis előrelépés. Történelmi távlatban.

Az ám, a történelem. Ki tudja, van-e még. Ezer év alatt az emberiség akár ki is pusztulhatott. És ha nincs ember, minék a történelem? A kukacoknak, a hangyáknak, a patkányoknak, de még a delfinek sincs történelmük. Csak élnek bele a világba. Az egyik nap olyan, mint a másik. Az egyik év olyan, mint a másik. Nincsenek háborúk, a versengéseknek gátat szab a szaporodási időszak, illetve a harc az erőforrásokért. De nincsenek fegyverek, minden harcban kizárólag a testi rátermettségük számít. És a vesztesnek is van annyi esze, hogy egy időre eltűnjék a színről.

Ha ez az ismeretlen üldöző nem ember, vagy nem emberi psziché hajtja, akkor nincs sok félnivalóm. De az a gyanúm, hogy ebben nemigen reménykedhetek.

Így tépelődtem sokáig. Egészen addig, amíg az a másik jármű már méterekre megközelített. Akkor csápok nyúltak ki belőle, magához láncolt, és kinyílt az űrhajójának az ajtaja.

Kíváncsian néztem, ki fog kibújni belőle. Ember? Gép? Valamilyen ismeretlen állat?

Egyik sem. Egy emberszabású lény, de tele számomra ismeretlen alkotórészekkel. Ūristen, egy kiborg! Félig ember, félig gép. De vajon van-e szíve, és ha van, az emberi szív-e?

Akkor végre elkezdődött valamiféle társalgás. Sok értelme ugyan nem volt, de hát ez is valami. A lény úgy beszélt, hogy a szavai visszhangosak voltak, és túl sok volt bennük a zöreij. Természetesen nem tudom reprodukálni, de megpróbálom érzékeltetni a jellegét.

– Csá, sümürködész a gapajban, baszki? Trágyalé a csórgányod, zsozséró. Semmi mucorgás a szarketrecben futólag?

Hát, ebből csak annyit tudtam felfogni, hogy kommunikálni akar, valamilyen emberi nyelven, de ezeket a kifejezéseket még futólag se tudom értelmezni. Nyilván a távozásom óta nagyot változott a földi kultúra. Nem válaszoltam, hanem csak kérdően emeltem fel a szemöldökömet. Ettől dühbe jött, és egy másik ugyanilyen szózuhatagot vágott hozzám, miközben csikorogtak az ízületei. Akkor úgy gondoltam, hogy jelentést teszek, a saját földi nyelvemen, az ezer évvel ezelőtt érvényes nyelvjárásban.

– Pajtás, nem tudom, mit mondasz, de közlöm veled, hogy ez az űrhajó kábé ezer esztendővel ezelőtt hagyta el a Földet, és azóta repül előre, bele a nagy semmibe. A társaim nem ébredtek fel a hibernálásból, nagyon egyedül vagyok, épp ezért igen csak megörültem a látogatónak. Isten hozott!

– He? – hangzott a válasz. – Hablatyolsz, ganajtúró?

Úgy éreztem, hogy megpróbál visszamenni az időben, talán bekapcsolt valamilyen nyelvi szinkronizátort. Ez a hablatyolás meg a ganajtúró már majdnem eltalálta a kulturális szintemet.

Nem részletezem a társalgásunkat, már csak azért sem, mivel a szavainak még így, szinkronizáltan is csak a töredékét értettem. Mint ahogy a Római Birodalom legtávolabbi vidékeiről érkezett vendégek társaloghattak a klasszikus latin nyelvű vendéglátóikkal.

Elég az hozzá, hogy a végén rájöttem: mióta elhagytam a Földet, sokat fejlődött a tudomány és technika, és már a fénysebesség háromnegyedét is el tudják érni. Ennek köszönhető, hogy kedves vendégem (a nevét nem értettem, de számok is voltak benne) utol tudott érni. Akkor indult el, amikor én már több száz éve úton voltam. Persze, hogy ő a fejlettebb. Ha ellenállnék, nem maradnék életben néhány percnél tovább. Övé a technika, övé a hatalom, övé az igazság.

– És most mi lesz? – akartam tudni.

– Felszippantom a kakaót, te itt rohadsz, én elhúzóok a kenyőba – felelte, mert választékos akart lenni.

– Ha elveszed az üzemanyagomat, akkor én már soha nem tudom kormányozni az űrhajót, olyan irányíthatatlanul repül majd az űrben, mint a kilőtt nyílvevő – aggodalmaskodtam.

– Semmi beszarás. Te lejártál. Kakaód kell nekem. Sokkal távolabbra kell elhúznom.

Így tárgyaltunk. Pontosabban így adta a tudomra, hogy kell neki a rakéta hajtóművét szüntelenül gyorsító hasadó anyag, hogy ő még messzebbre juthasson. Engem itt hagy, mint egy kibevezett kagylóhéjat.

Nagyon elkeseredtem, de nem volt mit tennem. Az ő űrhajója tényleg több nagyságrenddel fejlettebb volt az enyémnél. Darwini szelekció a világűrben. A vesztes nem fordulhat fellebbviteli bírósághoz.

Kegyetlen dolog ez, de végül is belenyugodtam. Hogy is vitatkozhatnék egy nálam sokkal fejlettebb lényvel? Aki már csak félig ember, még a biológiai funkcióit is egy sor olyan alkatrész segíti, amelyeket én elképzelni sem tudok.

Meg kellett barátkoznom a felsőbbrendű lény jelenlétével és azzal, hogy minden használható erőforrásomat magához akarja venni. Nálam töltött el két hetet, és ezalatt még egy kicsit meg is barátkoztunk. Persze csak úgy, mint a gazda a kedvenc tehenével, akit a végén így is, úgy is levág.

És akkor újra beütött a vész. A radarunk azt jelezte, hogy megint jön valaki, mégpedig a fény sebességét megközelítő iramban. Hát ez hogy lehet?

Vendégem is elkomorodott. Már annyira követni tudtam a beszédét, hogy rájöttem: attól fél, hogy aki őt követi, az sokkal később indult el, és a még fejlettebb technológiája segítségével egy-kettőre átrepül a világűrön, ami egyelőre még elválaszt tőle bennünket. A darwini küzdelem új felvonása következik. A bennünket követő űrjármű mind a kettőnket kifoszt, nyersanyagoknak és üzemanyagtartálynak használ majd, hogy ő még gyorsabban, még távolabbra juthasson el. A macska lenyelte az egeret, a macskát pedig a kígyó fogja lenyelni. Szép perspektíva!

A jövő, a szüntelenül megújuló tudományos-műszaki forradalom ránk szabadítja a múltat, ami a mi indulásunkkor még a távoli jövő volt.

Ha nem kellene aggódnunk, írnék ebből egy tudományos-fantasztikus regényt. De nincs hozzá kedvem. Nincs hozzá kedvünk. Mind a ketten rettegetve várjuk, mit hoz a számunka a múlt.

Férfiak és nők

Húsevő virág, diétán

Dr. Alberta Manseeker, a Hopkins Egyetem botanikusa a húsevő virágokkal foglalkozott. Róluk írta a disszertációját, de azóta sem hagyta nyugodni a téma. Most eszébe jutott, hogy eddig mindig készpénznek vettük a húsevő virágok táplálkozási technikáját, de még senki sem vizsgálta meg, mi történik, ha egy ilyen növény egyáltalán nem kap megfelelő táplálékot. Ha nincs légy, nem elégszik-e meg a talajból kinyerhető anyagokkal?

Szerzett egy sűrű szövésű hálót, és ráterítette egy cserépben nevelt *Dionaea muscipula*, azaz népies nevén Vénusz légycsapója virágjára. A talajban minden összetevő megvolt, a hőmérséklet és a páratartalom is megfelelő, de a hálón a legyek nem tudnak átjutni, a virág diétára kényszerül.

Nyolc hét telt el, és látszólag nem történt semmi. A legyek ugyan alkalmanként ott keringtek a virág közelében, de a hálón nem tudtak áthatolni, és ez előbb-utóbb kedvüket szegte.

A kilencedik héten azonban valami megváltozott. A professzor asszony észrevette, hogy apró muslicák tűnnek fel a virág körül. Vesztükre, mert ők átjutottak a háló lyukain, és egyenesen a virág csapdájába repültek, ahol egy szempillantás alatt elemésztődtek.

Az asszony meglepődött ezen. A virág kifogott rajta. Ezek szerint a diéta hatására megváltoztatta az illatát, és most nem a legyeket, hanem a muslicákat vonzotta magához. A természet csodálatos alkalmazkodási képessége nyilvánult meg! Dr. Manseeker

elhatározta, hogy meglepő adatait egy tanulmányban teszi közzé.

A felfedezését azonban egyelőre nem merte senkivel közölni, de ezekben a napokban izgatottan járt-kelt. És észrevette, hogy a férfiak megújult érdeklődéssel pillantanak rá. A fiatal fiúk elkezdtek a szemébe nézni, az utcán többen is füttyögtek neki (történetem abban az időben játszódik, amikor még a füttyöngetésért nem vitték el az embert). Sőt, még egy hetven éven felüli ismerőse is megállt, és azt mondta: „Nocsak!”

Mivel már fél éve nem feküdt le senkivel, arra gondolt, hogy talán az ő teste is van olyan intelligens, mint a húsevő virágé, és az ő illata is megváltozott az ínség hatására. De ezt külön meg kell majd vizsgálnia. Elhatározta, hogy lefekszik egy laboráns-sal, és összehasonlítja a két állapot hatását. A tudományért minden áldozatot meg kell hozni.

MEGJEGYZÉS: A fenti képzelgésnek semmilyen valós alapja sincs. Egyáltalán nem biztos, hogy a legyek hiánya megváltoztatja a Vénusz légycsapójának illatát. Arra pedig különösen semmi ok, hogy feltételezzük, hogy az ember kigőzölgése is változik a szexuális önmegettartóztatás hatására. Annyi azonban biztos, hogy én már hónapok óta nem voltam nővel.

Hátulról

– Miért jön utánam?

– Jaj,nehogy félreértse, de az az érzésem, hogy már láttam magát valahol.

– És ezt hátulról meg tudja állapítani?

- Hogyne. Felismertem a popsiját. Egészen biztosan láttam már.

- Ugyan ne mondja! Az egyik segg olyan, mint a másik.

- Először is: nem segg, hanem popsi. Vagy legalábbis fenék. Nem szabad csúnyán beszélni egy ilyen szépségről.

- Ami magának szépség, azzal én a klotyóra járok.

- Na persze. Minden szervünknek megvan a maga testi funkciója. A bőr izzad, az orrunkat kifújuk, a szánkval hányhatunk is. De közben a bőr bársonyos, az orr fitos, a szánkval pedig csókolózni is lehet. A szépség ott van minden porcikánkban. A tomporunkban is. Mindenkié más. Ez a musculus gluteus medius és a musculus gluteus maximus kombinációjától függ. És a maga kombinációja a legjobb, amit valaha láttam.

- Maga orvos?

- Nem. Szobrász. Higgycs el, értek a feneketekhez. És ami azt illeti, van egy ajánlatom. Fizetnék is érte.

- Én nem vagyok kurva.

- Nem is ilyesmire gondoltam. Modellt kellene ülnie. Pontosabban: guggolnia.

- Mi célból?

- Hogy megcsinálhassam a tökéletes női popsi emlékművét. Képzeld el, ez a szobor kint lenne valahol egy köztéren, és valóságos kultusza alakulhatna ki. Jönnének csapatostul a diákok, hogy megsimogassák, azt remélve, hogy ettől majd átmennek a vizsgán.

- Hogy megsimogassák az én se... a fenekemet?

- A szoborét. Senki sem tudja, hogy maga volt a modell. Az a kettőnk titka marad. Kivéve, ha híres akar lenni. Akkor akár a nevét is kiírhatjuk. Aranyozott betűkkel!

- Hogyne, hogy kiröhögjenek! A nevem semmi-képpen sem kell. És ehhez csak le kell guggolnom?

- Igen. Persze meztelenül.

- Miért úgy?

- Az anatómiai hitelesség kedvéért. Minden négyzetcentiméternek stimmelnie kell.

A nő megállt és elgondolkozott.

- Meddig tart egy ilyen guggolás?

- Ó, egy perc az egész. Csak néhány szögből lefotózom, aztán a szobrot a saját műtermemben készítem el.

- És azt mondja, hogy fizet is a modellnek?

- Természetesen. Ez a képzőművészetben bevett gyakorlat. Vannak hivatásos modellek, akik abból élnek, hogy modellt állnak, ülnek vagy fekszenek.

- Akkor miért nem azokat kéri meg?

- Mert nincs ilyen szép popsijuk. Ilyen szép popsija csak magának van. Ezt azóta tudom, hogy először megláttam.

- Konkrétan: nekem ezért a guggolásért mennyit fizetne?

- Majd kiszámoljuk. De biztosíthatom, hogy nem fog rosszul járni. Pláne ha figyelembe vesszük, hogy ez az egész legfeljebb egy percét veszi igénybe.

- Na jó. Most épp ráérek. Hol van a műterme?

- A város másik végében. De ehhez nem kell műterembe mennünk. Találunk a parkban egy alkalmas helyet, mondjuk, két bokor között. A háttér nem lesz része a szobornak.

- Jól van. Menjünk!

- Boldoggá tesz – mondta a férfi, és azon gondolkozott, hogy mégis csak szobrásznak kellett volna tanulnia, nem pedig irodalomtanárnak. De lám, egy jó érveléssel is sok mindent el lehet érni.

Egy hűtlen férj vallomása

Én igazából nagyon szeretem a feleségemet. De sokat változott azóta, hogy összeházasodtunk. Mostanában már nem érzem a pillantásán, hogy tetszem neki. Elhagyta azokat az apró figyelmességeket, amikkel az elején elhalmozott. Nem érzem rajta, hogy értékeli a férfiúi vonásaimat. Egyre ritkábban ölel meg, a fenekemet már egyáltalán meg sem érinti, pedig tudja, hogy az jólesik, és hogy ezzel közelebb kerülne ő is az ágyhoz. Már nem hoz haza ajándékokat, nem érdeklődik a futballmeccsek eredményéről, nap-hosszat nézi a tévén a sorozatokat, és azt sem köszöni meg, ha ilyenkor elkészítem a vacsorát, csak bámulja azt a hülye tévét, és eszik. Mindezek ellenére én mindent megtettem, hogy a kedvére tegyek. Minden reggel megbeszéljük a csillagjegyünknek megfelelő aznapi jóslatokat, és amikor munka után találkozunk, részletesen kikérdezem a nap történéseiről, ilyenkor igyekszem empatikusan viszonyulni hozzá, egyetérteni, helyeselni, ahogy egy jó férjhez illik. Rendszeresen tornázom és futok, hogy az alakom ne veszítse el a vonzerejét, kéthetenként befestetem a hajamat, hogy a nejemet ne ábrándítsa ki az öszülésem, és képes vagyok drága külföldi illatszereket használni, hogy kellemes érzéseket keltsek benne, amikor a közelemben van. Potencianövelő szereket szedek, hogy eleget tehessek a szexuális igényeinek, átnéztem néhány kézikönyvet, sőt, egy Chippendale-tanfolyamra is beiratkoztam, hogy fenntartsam a kapcsolatunk érzékiségét.

Semmi sem használt. Már arra gondoltam, hogy mindennek vége, amikor ez a dolog megtörtént.

Egy dundi munkatársnőm, a recepciós, olyan gyönyörűen rám mosolygott. Akkor rájöttem, hogy ez a kedves gesztus hiányzott nekem már évek óta. Nagyon szégyellem, de egy mondata levett a lábamról. Csak annyit jegyzett meg, hogy ma különösen elegáns az öltönyöm. Egy pillanat alatt elolvadtam. Hogy valaki még megnéz. Hogy valaki még észrevesz. És ekkor rettenetes hibát követtem el. Úgy intéztem, hogy egyszerre menjünk ebédelni. Még nem történt közöttünk semmi, de éreztem benne azt az érdeklődést, ami már rég kiveszett a nejemből. A salátánál többször is rám nézett, és én, nem tehetek róla, elpirultam. Aztán amikor a sütit ettük, felhívta a figyelmemet az esti Barcelona-Liverpool mérkőzésre. Ezzel teljesen levett a lábamról. Alig várom, hogy holnap is együtt ebédeljünk.

Találtam valakit, akit érdekelek, akinek számítok valamit. Ez egyszerre óriási öröm és nagy feszültség. Mert én igazán szeretem a feleségemet, és nem akarom megcsalni, még egy salátával sem, de érzem, hogy lassan kicsúszik a lábam alól a talaj. Az évek alatt bennem rekedt érzelmek úgy törnek ki belőlem, mint egy áradó folyó. Nem akarok hűtlen lenni a szeretett nejemhez, de túl nagy a csábítás.

Ma titokban megnézem a meccset, és ha holnap is együtt ebédelünk, akkor megbeszélem a recepcióssal. Mert kell egy lelki társ.

Hűtlenségem története

Akkoriban jóval fiatalabb voltam, szemre is tetszetős, időnként megnézték maguknak a nők. Engem nem érdekeltek a hódítások, inkább csak gyönyörködtem bennük, ezt nem lehetett elkerülni, de kalandokra

nem vágytam. Annál is kevésbé, mivel feleségem is volt. Igaz, hogy csak alig. Régészként két évre Irkutzkba költözött, hogy egy nemzetközi projekt keretében felderítse a „pekingi ember” szibériai kortársainak maradványait.

Nekem Margó eleinte nagyon hiányzott, de tudtam, hogy ez a küldetés neki szakmailag nagyon fontos, és nem akartam, hogy az én férji vágyódásom miatt ne tudja kiélni a tudományos ambícióit. Ő hálás volt ezért. Az pedig nem nagyon zavart, hogy a két éves távollét alatt esetleg összeszűrheti a levelet valamelyik kollégájával. Amikor mégis szóba hoztam ezt az eshetőséget, csak mulatott rajtam: „Nehogy már a szibériai ősemlékre is féltékeny legyél!”

Akkoriban még nem volt Internet, sőt, mobiltelefon sem. A távolsági telefonhívás is nagyon sok pénzbe került, így hát levélben tartottuk a kapcsolatot. De ez sem tartott sokáig. Az első leveleinkben még arról panaszkodtunk, mennyire nehéz egymás nélkül élni, mennyire magányosak vagyunk az ágyban. Margó a munkájáról és a munkatársairól írt, de rövidesen ez a témakör is elsatnyult a hétköznapok egyhangúsága miatt. Nem volt már miről írni. Kezdetben hetente többször is jött-ment a levél, aztán már csak kéthetente, majd havonta. A név- és születésnapok mellett az ünnepek váltak apropóvá. Illetve egyszer Margó a legújabb koponyaleletükről is beszámolt. Ez volt az egyetlen nagyobb élménye.

Én nem tudtam írni ilyesmiről. Levéltárban dolgoztam, legfeljebb az okmányokról írhattam volna, de a legújabb kori anyag nem tudja felvillanyozni a történészeket. Történelem helyett bürokrácia. Régebben még foglalkoztatott az az elképzelés, hogy írok Budapest kerületeinek kezdeteiről, arról, hogy hogy olvadtak össze és hogy veszítették el eredeti jellege-

tességeiket, de valahogy nem állt össze az anyag, és a tudományos ambícióm is egyre lanyhult. Talán nem is vagyok igazi kutató alkat.

Munka után már olvasni sem nagyon tudtam, annyira elfáradtak a szemeim. Csak ültem a sötétben, és hallgattam valamelyik lemezemet, klasszikust vagy népzénet. A tévében azért megnéztem minden színházi közvetítést (akkor még sok igazán jó darabot lehetett látni), de ez volt minden. Mindent összevetve meglehetősen unalmasan zajlott az életem – ha egyáltalán illett rá a „zajlik” szó.

Hétvégén magamban sétálgattam, a Városligetben, a Népligetben, és olykor a budai hegyekbe is elmerészkedtem. Egyszer véletlenül belebotlottam egy vidám kiránduló társaságba, és ettől hirtelen megváltozott, gazdagabbá vált az életem. Csatlakoztam hozzájuk, velük együtt jártam a hegyeket, a Pilst meg a Börzsönyt.

Az egyik ilyen túrán ismerkedtem meg Jolánnal és bájos kislányával, Hajnival. Hajni éppen befejezte az óvodát, és nagy izgalommal készült az iskolai életre. Nemcsak bájos volt, hanem okos és érdeklődő is. Már az első pihenőnél odajött hozzám, és az erdei állatokról kérdezgetett.

– Ne nyaggasd a Feri bácsit! – mondta neki az anyja, de én intettem, hogy csak hagyja, hadd kérdezzessen a kislány.

– Te már bácsi vagy? – hangzott a következő kérdés. Többen odanéztek, és mosolyogtak.

– Csak neked vagyok bácsi, mert sokkal idősebb vagyok – mondtam –, de anyukádnak egyszerűen csak Feri.

Hajni az egész túra alatt a közelemben tartózkodott. Ha én megálltam, ő is megállt, ha elindultam, ő is elindult.

- Na, őt már nehezen fogod tudni levakarni - mondta a mama tettetett sajnálkozással, amikor rövid időre magunk maradtunk.

- Biztosan hiányzik neki az apukája. Mi történt a férjeddél?

- Hajninak sosem volt igazi apja. Véletlenül estem teherbe, azt sem tudom igazán, hogy kitől.

- Hát, ez szomorú. De Hajni nagyon kedves, szeretni való és okos. Biztosan fogsz majd találni neki egy másik apukát.

- Azt hiszed, ez olyan könnyű? A pasik irtóznak a más gyerekeitől.

- Embere válogatja. A férfiak egyébként is másképpen állnak a dologhoz, mint a nők. A nő kilenc hónapig magában tartja a gyereket, a szó leg-szorosabb értelmében egy testté és egy lélekké válik vele, míg a férfi csak akkor válik apává, amikor már megszületett a gyerek. És azt sem tudhatja igazán, hogy ő-e az apja. Ezért a saját gyerek és a más gyereke legfeljebb csak abban különbözik, hogy a más gyerekéért esetleg konfliktusba keveredhet a gyerek biológiai apjával. Mindenesetre ne add fel! Meg kell próbálni.

- Már próbáltam. De legtöbben már akkor elme- nekültek, amikor megemlítettem, hogy gyerekem van. Vagy ha nem, akkor is idegesítette őket Hajni jelenléte. Fogalmuk sem volt arról, hogy hogy kell egy gyerek előtt viselkedni.

- Ezt nehéz elhinni - mondtam. - Hajni annyira aranyos, hogy képtelenség neki ellenállni. Te is szép vagy, de ha csúnya lennél, egy ilyen édes csöppség akkor is meglágyítaná a szívemet.

Akkor Jolán a szemembe nézett: - Most nekem udvarolsz, vagy a gyereknél akarsz jó pontokat elérni?

Elnevettem magam.

– Dehogyan akarok én udvarolni. És jó pontokat sem akarok. Csak azt mondom, amit gondolok. Én biztosan örömmel gondoznám és nevelném Hajnit. Azaz segítenék neked a nevelésben.

– Te független vagy? – váltott hirtelen komolyra Jolán.

– Nem. Van feleségem.

– Igen? És miért nem jár veled kirándulni?

– Mert nem itt él, hanem nagyon messze. Szibériában. Irkutszkban.

– Hogyhogy Irkutszkban? Orosz? – kerekedett ki a szeme.

– Magyar. De ott dolgozik. Egy nemzetközi kutatásban vesz részt. Ősemberkutatásban.

– De hogyhogy elengedted? Nem hiányzik?

– Eleinte nagyon hiányzott, de már megszoktam. Kétéves házasság voltunk, amikor megkapta ezt a lehetőséget. Két évre. Azóta nem láttam. Két év házasság után két év külön élés.

– Nehéz lehet. Hogy bírod ki ilyen sokáig asszony nélkül? – kérdezte, de a hangjából kiértékelődött, hogy nem tart normálisnak. Vagy legalábbis úgy véli, hogy könnyű préda lehetek egy másik nőnek.

– Ki lehet bírni. Te is mióta vagy már férfi nélkül. Nincs, akivel megoszthatnád az életedet, az otthonodat.

– Gyerekekkel azért könnyebb – mondta Jolán elgondolkodva. – A gyerek bizonyos mértékig kárpótol a szexuális partner hiányáért. Mert bízik bennem, hozzám bújik, lehet ölelgetni, szeretgetni.

– Én is ilyen vagyok. Feltétel nélkül tudnék szeretni egy gyereket. Talán Hajni is ezt érezte meg bennem, amikor barátkozni kezdett velem.

– De hát a feleséged előbb-utóbb visszajön. Akkor mi lesz Hajnival?

– Semmi. Gondolj arra, hogy sokáig az óvó néni az isten. Aztán amikor a gyerek iskolába kerül, akkor már csak egy szép emlék marad. Akkor már nem kell mindennap találkozni vele.

– Gondolod, hogy ha Hajni téged is megszeret, akkor is olyan könnyen el fog tudni engedni, amikor a feleséged visszajön?

– Ezt nem tudom. De abban biztos vagyok, hogy én őt továbbra is szeretni fogom. Mint ember az embert. Életünk végéig szeretet-kapcsolatban maradnánk.

Jolán ezen elgondolkodott. Addigra visszajött Hajni is.

– Miről beszéltetek? – kérdezte.

– A jövőről – válaszoltam, és megsimogattam a buksiját.

– Arról a jövőről, amelyikben mind a hárman benne vagyunk?

– Arról, szívem.

– Anyu és te is? És én is?

– Persze.

– Az nagyon jó lesz. Már nagyon unom, hogy csak ketten vagyunk az Anyuval.

Ezen nevetni kellett. Jolán rám nézett, és a szeméből melegség sugárzott. Mind a ketten egy kicsit megilletődünk. Hajni felnézett ránk, odajött, és a kezeinket egymásba fűzte. Ekkor Jolán elpirult, és mintegy mentegetőzve azt mondta: – Jaj, te gyerek, te gyerek!

Ez az intimitás (Hajnival együtt: hármass intimitás) nem tarthatott sokáig. A túra végén még elkísértem őket egy darabon. Amikor elbúcsúztam tőlük, Jolán megköszönte a szép élményt, és búcsút intett.

- Szia, Feri bácsi! Majd gyere máskor is! -
mondta Hajni.

- Persze, kis hercegnóm. Jövök, amikor csak
hívtok.

- Az nagyon jó lesz - mondta a gyerek.

Ez az ígéretem lett az apropója a következő
találkozóknak. Jolán már másnap felhívott a
munkahelyemen.

- Emlékszel, mit mondtál, amikor tegnap
elváltunk? - kérdezte.

- Miért? Mit mondtam?

- Azt, hogy jössz, amikor csak hívunk.

- Ja, igen, már emlékszem. Nagyon jól éreztem
magam veletek.

- Beszélgettünk erről Hajnival, és a kisasszony
azt szeretné, hogy szombaton újra együtt legyünk.

- Igazán? Ez nagy megtiszteltetés. De nem te
beszélted rá?

- Dehogy. Teljesen az ő ötlete volt. Nem mintha
én bánnám.

- Ennek igazán örülök.

- Elfogadod a meghívást?

- Persze, hogy elfogadom. Megyünk valahova?

- Hajni az Állatkertbe szeretne menni. Mit szólsz
hozzá?

- Azt szólok, hogy jó ötlet, remek program.
Délelőtt vagy délután?

- Azt hiszem, délelőtt lesz a legjobb. Majd be-
kapunk valamit a Ligetben, és ...

- És?

- És utána meghívunk hozzánk egy kis társaso-
zásra. Vagy ez túl korai szerinted?

- Dehogy is. Nagyon jó lesz. Egy remek családi
program.

Megbeszéltük a részleteket, és amikor lettem a kagylót, úgy éreztem, mintha az egész életem újrakezdődne. Bizsergett a mellkasom, és ezt nem tudtam mire vélni.

Egész héten erre gondoltam. Nem megyek-e túl messzire ezzel a családi programmal? Hogy fogok elszámolni vele a feleségem előtt? Nem számít-e már ez is házastársi hűtlenségnek? A feleségem a világ másik végén van, őt igazán nem éri kár egy ilyen családi program miatt. És Hajni? Őt semmiképp sem lenne jó megzavarni, hiú reményeket kelteni benne. De ha tartani tudom magam ahhoz, hogy neki is a barátja vagyok és a mamájának is, azt talán el fogja tudni fogadni. És az még mindig lehetséges, hogy az Állatkert után elbúcsúzom tőlük. A társasjátékra lesz máskor is alkalom. Vagy már ez is egy társasjáték? Olyan, amiből nehéz lesz kilépni? Hát, majd meglátjuk.

Margótól nem jött levél, és én sem írtam neki. Mit is írhattam volna? Hogy a magányom oldódóban van, mert megismerkedtem egy kedves nővel és a tündéri kislányával? Aligha örülne neki. És az sincs kizárva, hogy ez a barátkozás nem tart sokáig. Lehet, hogy Jolán is olyan, mint a többi nő. Valamit félreért, és már vége is mindennek.

Ahogy közeledett a szombat, egyre vidámabb hangulatom lett. Az egyik kolléganőm meg is jegyezte, hogy „na lám, egy szalmaözvegy szikrát kapott!” A többiek is sokatmondóan vigyorogtak. Önkéntelenül is elpirultam: „Hagyjatok!”

Pénteken Jolán még egyszer felhívott, és tisztázta a találkozásunk paramétereit: tízkor, a Földalatti Széchenyi fürdői megállójánál.

Szombaton minden rendben kezdődött – eltekintve attól, hogy idegességemben megvágtam magam a

borotvával. Az alsó ajkamon. Amikor meglátott, Jolán egyből kiszúrta.

– Nocsak! Ki harapta ki a szádat?

– Ne butáskodj! Ugyan ki harapta volna ki? Annyira izgultam, hogy reszketett a kezem borotválkozás közben.

– Izgultál? Ez kedves – mondta Jolán, és megszorította a kezemet.

– Mi van? Mi történt? – nézett fel Hajni.

– Semmi. Feri bácsi izgult, hogy elkésik – mondta Jolán. – Na, menjünk!

– Látni akarom az elefántokat! – mondta Hajni, és megfogta mind a kettőnk kezét.

Az Állatkertben Jolán és én megpróbáltunk beszélgetni, de Hajni minduntalan közbevágott, és olyan dolgokat kérdezgetett az állatokkal kapcsolatban, amiket én sem tudtam pontosan.

De aztán elfáradt, és azt akarta, hogy vegyem a nyakamba. Jolán le akarta beszélni róla (azaz rólam), de addigra már felkaptam a gyereket, és úgy vittem, olyan ringó mozgással, mintha teve lennék. Ezt nagyon élvezte. Úgy folytattuk az utunkat, mint egy igazi család.

Amikor már mindent láttunk, a majmoktól a krokodilokig, leültünk, és virslit vettem. Jolán azt mondta, hogy ne együnk sokat, mert otthon is vár ránk egy másik ebéd.

Felszálltunk a buszra, és hamarosan megérkeztünk a házukhoz.

– Nem hozlak hírbe a látogatással? – kérdeztem Jolánt.

– Ne aggódj! Ez itt senkit sem érdekel.

– És ha majd elkezdenek pletykálni rólad?

– Az meg engem nem érdekel.

Beléptünk. Már meg volt terítve az asztal. Jolán begyújtotta a gázt a leves alatt, és betette a sültet a mikróba.

– Evés előtt meg kell mosni a kezünket! – figyelmeztetett Hajni, és előre ment.

– Látod, itt ez a rend – mondta Jolán mosolyogva.

Leültünk és megebédeltünk. Nem győztem dicsérni a szakácsnőt, hogy milyen finomat főzött.

– Hát, ez biztosan jobb, mint amit te készítesz magadnak – mondta, és nevetett. Azt hiszem, élvezte, hogy elbűvölhet.

Amikor már a sütit is megettük és a kávé is megittuk (Hajni természetesen koffeinmentes Maci kávé kapott), leszedtük az asztalt (én felajánlottam, hogy elmosogatok, de Jolán nem hagyta), leültünk, és elkezdődött a társasjáték. Folyton Hajni nyert, ez az ő sportja volt. Jolán felváltva mosolygott Hajnira és rám, én pedig őket néztem, ellágyulva. Megérintett a család légköre, amit olyan régóta nem éreztem már.

Késő délután fejeztük be a játékot. Én már készültem elmenni, de Hajni újra és újra meg akart mutatni valamit: hol egy rajzot, hol egy babát, hol a kedvenc ruháját. Telt-múlt az idő, besötétedett, és Jolán behozta a vacsorát is.

– Már későre jár. És holnap vasárnap. Nem akarsz itt aludni? – kérdezte Jolán, olyan halkán, hogy alig lehetett hallani. De Hajni meghallotta, odajött hozzám, és felnézett rám a nagy szemével: „Feri bácsi, ne menj el!”

Rájuk néztem, a fejemben csak úgy zakatoltak a gondolatok, hogy mi lesz ebből, de végül bólintottam. A mai eszemmel azt mondanám, hogy én is nagyon ott akartam maradni, bár nem is tudtam róla. Úgy

látszik, mást akar a test, mint a lélek, és időnként a test veszi át az irányítást.

Vacsora után Jolán megágyazott. Nekem az előszobában, magának pedig Hajni mellett. Hajni nőgatott, hogy meséljek neki.

– De én nem is tudok mesélni!

– Akkor olvass el egyet ebből a könyvből! – mondta, és kezembe dugott egy képeskönyvet, egyet a Babar-történetek közül.

Amikor befejeztem, azt kérte, hogy adjak neki egy jóéjszakát-pusztit. Megkapta. Csendben kijöttem. Jolán már várt az ajtó másik oldalán.

– Büszke vagyok rád – mondta. – Ideális apa lehetnél.

– Egyelőre még férjnek sem vagyok ideális. Nézd meg, mit művelek!

– Nem a te hibád. Majd jó férj leszel, amikor visszakapod a feleséged. Addig nem is lehetsz jó férj.

Aztán adott egy vendég-fogkefét. Ezen csodálkoztam, de megmagyarázta. Időnként náluk alszik valamelyik barátnője. Hajnit nem tudja egyedül hagyni, és magával sem viheti, mert akkor túl későn kerülne ágyba.

– És most én vagyok a barátnőd.

– A fiú-barátnőm – nevetett. – És ha jól viselkedsz, máskor is itt alhatsz.

Elbúcsúztunk.

– Én is adok egy jóéjszakát-pusztit – mondta. Megpusztilta a homlokomat, aztán magamra hagyott. Lefeküdtem, de sokáig nem jött álom a szememre.

Egy óra is eltelhetett, mikor egyszer csak nyílt az ajtó. Jolán surrant be, lábujjhegyen.

– Nagyon zavarva, ha melléd bújnék? – kérdezte.

– Tudod, esti mese helyett. Nem foglak bántani.

Megráztam a fejem, de ezt aligha láthatta a sötétben. Úgy vette, hogy nem ellenzem, és ügyesen bebújt mellém a takaró alá. Aztán mozdulatlaná vált, mint aki a folytatás előtt tudni akarja, hogyan reagál a másik.

Akkor megváltozott bennem valami. Átöleltem, és belecsókoltam a nyakába. Rám feküdt. Eszembe jutott, hogy ilyenkor a filmekben a férfi felnyúl, oldalra siklik, és szenvedélyesen ráfordul a nőre, hogy behatoljon. De én nem voltam szenvedélyes. Inkább kíváncsi. Most vajon mi lesz?

Az lett, hogy Jolán megunt a várakozást, visszaereszkedett mellém.

– A feleségedre gondolsz? – kérdezte.

– Rá. Meg rád. Meg ránk.

– Ő nincs itt. Én viszont itt vagyok – mondta.

– Nem baj, ha nem közöszülünk? – kérdeztem. – Valahogy nem vagyok kanos hangulatban, hogy a magamévá tegyelek.

– Nem baj, kedves Feri – súgta. – Csinálhatod a száddal is. Attól nem lehet lelkiismeret-furdalásod.

Hát így történt. Lecsúsztam, lassan kezdtem szeretni, és éreztem, ahogy felforrósodik. Úgy adta nekem magát, hogy valójában nem lett az enyém.

Utána nem beszélgettünk, csak cirógattuk, simogattuk, becézgettük egymást az ujjunk hegyével. Békésen feküdtünk egy ideig. Aztán Jolán egyszer csak felkelt, adott egy puszit, és ugyanolyan csendben kiosont a szobából, mint ahogy bejött.

Másnap, a reggeli után, Jolán elővett egy doboz fagylaltot, és egy kis csészében kimérte nekünk.

– Most nyalunk egyet – mondta, és rám nézett, a szemei kacagtak, és elpirult a saját merészségétől.

Hajni nem vett észre semmit, csak habzsolta a fagyit. Még sohasem kapott fagylaltot reggelire. Én

zavarban voltam, és a jelenet erotikája megborzon-
gatott.

Vasárnap délelőtt segitettem rendet csinálni, és úgy éreztem, mintha máris hozzájuk tartoznék. Hozzájuk, az új családomhoz, ahol egy szerető asszony mellé kaptam egy szeretni való gyereket is.

Délben a szombati maradékot ettük meg, délután pedig sétáltunk egyet a közeli parkban. Hajnival jól játszottunk.

Aznap este már nem akartam náluk aludni, másnap várt a levéltári munka.

– Ugye, a Feri bácsi most már mindig velünk lesz? – kérdezte Hajni az anyját.

– Nem, kis bogaram – felelte. – Neki is van egy saját lakása, ő ott lakik.

– És mi mikor látogatjuk meg?

– Majd ha meghív bennünket.

– És mikor hív meg bennünket?

– Azt majd megbeszéljük.

Amikor eljöttem, adtam Hajninak is egy búcsúpuzit, az orra hegyére. Nevetett. Én megfordultam, és haza indultam.

Hétfőn Jolán felhívott. Tudni akarta, hogy jól vagyok-e, és hogy nem bántam-e meg a szombat éjszakát.

– Minden tökéletes volt – mondtam. – Csak, tudod, utálok hűtlennek érezni magam.

– Emiatt ne aggódj, kedves! Majd máskor is ugyanúgy szerethetsz, mint most. Nem te csalod meg a feleségedet. Én csalom meg őt. Veled.

Ez a különös viszony hónapokon át folytatódott, és mi hárman hétről hétre jobban egy családnak éreztük magunkat. Hajni is az apjának érzett már, Jolán pedig magától értetődően vont be a szülői

feladatokba, az otthoni javításoktól a bevásárláson át a mesélésig.

Hajni elfogadott szülőnek. Vele egyszer volt csak egy összezőrdülés. Már iskolába járt, segítettem neki a tanulásban. Meg kellett volna tanulnia egy verset, de ő inkább tévézni szeretett volna. Az anyja nem volt otthon. Jolán kihasználta az alkalmat, hogy nem kell magával vinnie a gyereket, egyedül ment át az egyik barátnőjéhez. Mondtam Hajninak, hogy nem nézheti a tévét, előbb meg kell tanulnia a verset.

– Ne parancsolgass nekem, nem is vagy az igazi papám! – fortyant fel, de lesütötte a szemét.

– Persze. De most azt játsszuk, hogy az igazi papád vagyok, te pedig azt játszod, hogy azt csinálod, amit én mondok.

Ezen eltűnődött, és kelletlenül elkezdte a verset. Persze segítettem neki, és biztattam. Mire megtanulta, Jolán is haza ért. Hajni elszavalta neki a verset, az anyja pedig megdicsérte.

– Látod – sügtam Hajninak utána –, most azt játszom, hogy büszke vagyok rád, az én okos kislányomra.

– Szerintem te is elég okos vagy – felelte.

Jolán pedig azt mondta később, hogy teljesen megbízik bennem, mert tényleg jó apa vagyok.

Így teltek a hetek, hónapok a házasságon kívüli házáséletemben. Jolán többször is kijelentette, hogy amikor visszatér a feleségem, visszaad neki. Sértetlenül, minden cirkusz nélkül. De azt is érzékeltette velem, hogy most boldog igazán. Mindketten inkább Hajnit féltettük, de megbeszéltük, hogy később is rendszeresen velem lehet. Mint a válási árvák. Én leszek a vasárnapi apukája.

- Nem tudunk összeházasodni, de attól még elválhatunk szépen - mondta Jolán, szomorkás mosollyal.

- Nem sokáig leszel te magányos - mondtam. - Ezzel a játék-együtt éléssel te is gyakoroltál. Valakinek majd jó felesége leszel.

Margó sokáig nem írt. Karácsonyra is csak egy bolti képeslapot küldött, ráadásul újévi felirattal: „Sz novüm godom”. Úgy éreztem, hogy a hosszú távollét, no meg a szibériai hideg miatt ő is elhidegült tőlem. Igaz, én is ritkán írtam neki, és elhallgattam előtte a Jolánnal és kislányával kialakult viszonyt. De amikor megkérdeztem, hogy van, mi történik vele, vagy nem válaszolt, vagy csak általánosságokat írt: semmi baj, jól haladnak a munkával.

Jolánnal többször is megvitattuk, mi lenne a jobb megoldás: megírom-e Margónak, hogy van valakim, vagy továbbra is titkoljam. Jolánnak az volt az álláspontja, hogy ne zavarjam meg ezzel, várjam meg, míg hazaér. Vagy legalábbis amíg ő nem kérdez rá.

Margó időnként fényképeket is küldött, és ezeken rendszeresen egy fekete szakállas, magas férfival együtt volt látható. Mutattam Jolánnak.

- Ezeket biztosan azért küldte, hogy rákérdezz: ki ez a pasi a fotókon. Lehet, hogy van köztük valami, de nem akarja megmondani.

- Miért ne mondaná meg?

- Tapintatból. És hogy hátha magadtól is kitalálod.

De én nem kérdeztem rá. Tovább éltük a közös életünket. Többször eszembe jutott, hogy én is küldhetnék egy fotót, amin Jolán és Hajni is rajta van, de ettől visszariadtam.

Hajnit továbbra is én kísértem el az iskolába, és én mentem érte. A napközis tanító néni már szolt is

Hajninak, amikor engem meglátott. (Mivel a gyereket Bíró Hajnalkának hívták az anyja után, belőlem egyből Bíró apuka lett.) Úgy mentünk az utcán, hogy Hajni fogta a kezemet, és mesélt, végig az úton. Én lettem a legközelebbi bizalmasa. Legalábbis kettőnk közül az egyik.

Egy ideje már ott laktam velük. Jolán éjszaka eleve mellettem ágyazott meg magának. Hajni nem tiltakozott, a mese után elaludt a szobájában. Csak akkor jött át, ha rosszat álmodott. Ilyenkor bebújt kettőnk közé, és élvezte, hogy mind a két oldalról érzi a testünk melegét.

Az idillnek az a levél vetett véget, amiben Margó bejelentette, hogy befejeződött a projekt, és ő is hamarosan hazajöhet.

Jolánnal abban állapodtunk meg, hogy egyelőre megszakítjuk a közös életünket. Én visszamegyek a saját feleségemhez, utána pedig majd meglátjuk, hogy hogy folytatódhat a barátságunk.

Margó Moszkváig repülővel utazott, onnan pedig vonattal. Az adott időpontban kimentem Margó elé a Keletibe. Kicsit fura volt látni, hogy ugyanazzal a szakállas pasival száll le, aki a fotón is rajta volt. Megpuszították egymást. Aztán Margó körülnézett, meglátott engem, és integetett. A szakállas barátságosan intett, és távozott. Amikor magamhoz öleltem, olyan érzésem volt, mintha Margó magasabb lenne néhány centivel. De lehet, hogy csak elszoktam tőle, és ösztönösen is Jolánhoz viszonyítottam.

Margó otthon kipakolt, de látván a sok szemetet, csóválta a fejét.

– Hé, hogy tudtad elviselni ezt a bűzt? Vagy ... te nem is itt laktál?

És akkor bevallottam. Elmeséltem, hogy találtam egy mamát és egy aranyos kislányt, és néha náluk

töltöttem az időt. De ne aggódjon, hűséges maradtam hozzá, egyáltalán nem közösültünk, továbbra is őt szeretem, és örülök, hogy végre folytathatjuk a közös életünket.

– Ne is fáraszd magad! – mondta hidegen. (Kicsit furcsállottam, hogy nem hisztizik.) – Az igazság az, hogy megcsaltál.

– Dehogyan csaltalak meg! Megszerettem Jolánt is, a kislányát is, de téged is tovább szeretlek. Te vagy a feleségem!

– Na, már nem sokáig – mondta Margó. – Ez válóok. Amint lehet, beadom a válókeresetet.

Be is adta. A válást az én hibámból mondták ki. A végén a közös lakás is Margóé maradt, nekem ki kellett költöznöm.

Ez az ügy hónapokig húzódott, és az alatt nem találkoztam Jolánékkal. Nem akartam bonyolultabbá tenni a dolgot.

A válóperes tárgyalás után Margót ugyanaz a szakállas pasas várta, akiről már szó volt. Kéz a kézben mentek el. Én pedig másnap meglátogattam Jolánt, hogy beszámoljak neki a történekről, és megkérdezzem, hogy folytathatnánk-e ott, ahol abbahagytuk, és hogy hozzájuk költözhetek-e, most már nem vendégként, hanem örökre.

De nem ő nyitott ajtót, hanem egy ismeretlen férfi.

– Jolán itthon van? – kérdeztem meglepetten.

– Nincs, de nemsokára hazajön – mondta a férfi.

– Addig én vigyázok Hajnalra. Megvárja Jolánkát?

A hangomat hallva kirohant Hajni és odabújt hozzám: – Feri bácsi! Feri bácsi! Hol voltál ilyen sokáig?

– Ja, maga az a legendás Feri bácsi? – mondta a férfi. – Már sokat hallottam magáról.

- Feri bácsi játékból a papám volt - mondta Hajni.

- Értem. Akkor én is bemutatkozom: Gyuri vagyok. Szilasi György, Hajnal igazi apukája.

A lábaim elgyengültek, de megpróbáltam tartani magam. Gyuri leültetett, és elmesélte, hogy fogalma sem volt arról, hogy a hajdani egyszeri aktusból gyerek is született, de nemrég véletlenül összetalákozott Jolánnal (Jolánkát mondott, és ez is irritált). Akkor tudta meg. Mivel neki éppen nem volt senkije, gondolta, most jött el az ideje, hogy a gyerekének apja legyen.

Javában beszélgettünk (Gyuri egy pohár itallal is megkínált, mert látta, hogy még mindig nem jöttem teljesen rendbe), amikor megérkezett Jolán. Földbe gyökerezett a lába, amikor meglátott.

- No lám, együtt a család - mondta végül. - Anya, apa, gyerek. És ... Feri bácsi.

Röviden elmeséltem, hogy mi történt Margóval és a házassággal. Érdeklődéssel hallgatták, és amikor Jolán kikísért, azt mondta, hogy Hajnal (már ő sem Hajnit mondott) jól megvan az apjával, de ha nekem hiányzik, időnként én is elvihetem. Legalább ő is egyedül maradhat Gyurival. „Mert nagyon szenvedélyes, igazi férfi” - tette hozzá. És örül, hogy végre rátalált a gyereke apjára, aki szívesen vállalja az apaságot is. „Tudod, azért így normális a család.”

- És mivelünk mi lesz? - kérdeztem. - Mi nem kezdhetjük előlről?

- Sajnálom, édesem, te nagyon aranyos voltál, de az a hajó már elment. És mindenkinek csak egy esélye van.

Egy mámoros éjszaka

A lány kinyitotta a szemeit, és riadtan nézett szét.

– Hol vagyok?

– Nálam – felelte Arnold, és mosolyogva nézett.

– Te ... Arnold vagy?

– Igen, édes Brigitta.

A lány felkönyökölt.

– És hogy kerültem ide?

– Már nem emlékszel? Tegnap jót buliztunk. Te egy kicsivel többet ittál a kelleténél. A többiek már elmentek. Megkérdeztem, hogy hol laksz, hogy taxival hazavigyelek, de nem tudtad megmondani. Ezért felhoztalak ide. Hozzám.

– És? Mi történt azután?

– Levetkőztettelek, megmosdattalak, lefektettelek.

– És? Szerelmeskedtünk is?

Arnold mosolyogva bólintott.

– Ez nem lehet igaz! Én sosem feküdnék le veled!

– Hát, ez tegnap megtörtént.

A lány felült. Az ágy másik oldala is össze volt dűlva.

– Megerőszakoltál – állapította meg.

– Ezt nem mondanám – felelte a fiú, még mindig mosolyogva. – Én szelíden bántam veled, csak azt akartam, hogy ágyba kerülj és kialudd magad, de te...

– Én mi?

– Te szerelmet vallottál nekem, átöleltél, és levetkőztettél.

– Hazudsz! Hogy tudtalak volna levetkőztetni, ha engem is te vetkőztettél le?

– Azt én sem értem. Lehet, hogy nem tudtad, mit tettél. Mindenesetre eltávolítottad a trikómat, és le akartad húzni a nadrágomat is. De bevallom, abban segítettem neked.

A lány még mindig bambán és hitetlenkedve nézett.

– Én nem akarhattam szexelni veled. Nem is tetszel nekem!

– Hát, lehet, hogy nem is tudtad, kivel csináltad.

– De azt mondtad, hogy szerelmet vallottam.

– Ez így volt. De lehet, hogy közben valaki másra gondoltál. Teljesen ki voltál ütve.

A lány egy ideig nem szólalt meg. Arnold a kezét nyújtotta, hogy kiségitse az ágyból.

– Gyere, reggelizzünk! Összeütöttem egy rántot-tát, és van kávé meg tej is.

Brigitta lassan kikászálódott az ágyból. Teljesen meztelen volt.

– Várj, hozok neked egy pólót! – mondta a fiú.

A lány ült az ágy szélén, és a meztelen testét bámulta. Azt a testet, amelyik ezek szerint Arnoldé lett. Nem talált rá mentséget.

A fiú visszajött, a kezében két pólóval. Az egyik hosszú volt, Brigittának talán a térdéig érhetett, ezért azt választotta. Arnold a kezét nyújtotta.

– Hercegnőm! Hadd kísérem az asztalhoz!

Reggeli közben Brigitta még feltett néhány kérdést a tegnapi éjszakával kapcsolatban.

– Megdugtál?

– Hát, én csak simogattalak, de ez neked nem volt elég. Te ragaszkodtál a közösüléshez.

– Ezt nem tudom elhinni.

– Tudod, én megpróbáltam gyöngéd lenni, de te rám másztál, és szabályosan meglovagoltál. Alig tudtam feltenni a gumit. Mert azt nem akartam, hogy részegen teherbe essél.

– Ezt nem hiszem el.

– Pedig így történt. És amikor én már elmentem, te még akkor is erőltetted.

– És utána?

– Utána azt mondtad, hogy még senkivel se volt ennyire jó neked.

– Most hazudsz.

– Dehogyan hazudok. Tényleg hihetetlen, és nem is akartam elhinni, de olyan szerelmesen néztél rám, annyira ragyogott az arcod, és annyira megnyugodtál, hogy el kellett hinnem. És, tudod, akárkire is gondoltál közben, igazából én okoztam neked azt a gyönyört. És erre mindig büszke leszek. Felejthetetlen éjszaka volt.

– Ha részeg voltam, az nem számít – erősködött a lány.

– Persze. De az arcod, a lihegésed, a csókod akkor is örökre a legjobb élményem marad, és hálás leszek érte. És irigylem azt a férfit, akinek ugyanilyen szenvedélyesen odaadod majd magad. Józanul.

A lány enni kezdett, Arnold kiöntötte neki a kávé, és tejet öntött egy pohárba.

– Ha szégyelled, amit tegnap éjszaka tettél, azt is megértem. De ami neked szégyen, az nekem boldogság volt. Mámoros boldogság.

– Mindenesetre erről senkinek se beszélj! – kérte a lány.

– Hova gondolsz! Minden megmarad köztünk. De azt, ugye, nem kívánod, hogy felejtsem is el? Amikor ez volt életem legszebb pillanata!

– Azt nem kívánom – mondta a lány, és figyelmesen megnézte a fiú arcát. – Ki tudja? – gondolta. – Ha nem is nagyon vonzó, azért van benne valami. Kedves pasi. Remélem, hogy előbb-utóbb talál majd magának egy hozzá való csajt.

Így kezdődött. Mert Brigitta és Arnold elkezdtek együtt járni. És akkor kiderült, hogy sok közös témájuk is van. De a fiú nem erőltette, hogy újra

lefeküdjenek. Akkor kiderült volna, hogy az egész mámoros együtt létet csak kitalálta. De az az éjszaka még így is, képzeletben is a legjobb élménye volt. Egy részeg lánnyal egy ágyban aludni, gyönyörködni a testében, puszilgatni a vállát, és másnap reggel előadni ezt a történetet – ez tényleg emlékezetes.

Feleségcsere

Amikor lecsapott a hurrikán, a kibérelt nyaralóban már csak két házaspár maradt. A többiek még idejében hazautaztak. Irwin és Paula csendesen beszélgettek az étkezőben, szomorkodva a balul sikerült vakációjuk miatt. A férj pszichológiát tanított egy főiskolán, a neje pedig a főiskola könyvtárában dolgozott. Úgy tervezték, hogy ez a Karib-tengeri kaland egy kicsit feldobja őket. Nagyon megérdemelték. Nos, a kalandnak a jelek szerint lőttek. A vihar nagyja már átszáguldott felettük, de a magasban nehéz, szürke felhők gomolyogtak, a terasz ponyváján pedig kitartóan, sűrű és nehéz cseppekben kopogott a trópusi eső.

A lépcső felől léptek robaja és harsány beszélgetés hallatszott. A másik pár közeledett. Mark, egy életvidám salsa-oktató volt az, a barátnőjével, Mayával, aki azzal kereste a kenyerét, hogy egy bárban táncolt, és a végén valamelyik vendég ölébe huppant. Egy *lap dancer* és egy profi táncos – nem nagyon illettek a professzorhoz és a könyvtároshoz. Jelentős volt a korkülönbség is, így a társalgásuk hamar ellaposodott.

– Mit csinálhatnánk ebben a rossz időben? Még úszkálni se lehet – mondta Paula.

– Ha legalább könyvek volnának! – mondta Irwin.
– Én csak egyet hoztam magammal, és azt is ronggyá olvastam, már a repülőgépen.

– Vagy italunk lenne – folytatta a gondolatot Mark. – Akkor legalább jól berúghatnánk, és részegen átaludhatnánk a nyaralás hátralévő részét.

– Már majdnem mindent megittunk – mondta Maya. – És füvet se hoztam. Akkor meg hogy bóduljak el?

Hallgattak.

– Valamilyen társasjátékot kellene játszani – vetette fel Irwin. – Ország-város, összetett szavak, barkochba...

Egy darabig megint hallgattak. Aztán megszólalt a tánctanár.

– Nekem lenne egy jó ötletem.

Mindannyian ránéztek.

– Á, nem. A barátainknak talán túlságosan is jó lenne – visszakozott Mark, és Paulára nézett.

– Miért, mi lenne az? – tudakolta Irwin.

– Megsügom – mondta Mark, és odahajolt a professzor füléhez. – Cseréljünk feleséget! Egy napra. Irwin meglepődött, és ránézett Mayára.

– És ha valakinek ez nem tetszene?

– Egy napot akkor is ki lehet bírni.

– Mit sugdolóztok? – kérdezte Paula. – Miről van szó?

– Malackodásról – mondta Irwin –, de a magam részéről benne lennék.

– Én imádom malackodni – jegyezte meg Maya. – Mondjátok már meg, hogy mit akartok! Meztelen tánc? Szex egymás előtt?

– A szex nem része a tervnek – mondta Mark.

– Nem része? Akkor már nem is érdekel – mondta Maya.

- Én nem akarom más előtt csinálni - mondta Paula, és lesütötte a szemét.

- Nem is kell - mondta Mark. - Lányok, akkor megmondom, hogy pontosan mit javasolunk. Egy napra cseréljünk partnert!

- Ezt te is javaslod? - kérdezte Paula a férjétől.

- Mondjuk úgy, hogy nem lenne ellenemre.

- Disznó.

- Gondolj csak bele! Egy kis flörtölés téged is felpeszditene.

- Hát, az biztos, hogy te régóta nem mondasz már szépeket nekem.

- Én nagyon jó vagyok az udvarlásban - jegyezte meg Mark szerényen.

- Tényleg nagyon jó. Volt - pontosított Maya. - Mert nekem már ő se igen udvarol.

- Az udvarlásba is bele lehet fáradni. Új bókokhoz új nő kell.

- Na, csak vitatkozatok. Készíték valami vacsorát - mondta Paula. - Addig állapodjatok meg a játékszabályokban!

És megállapodtak. A hölgyek maradnak az eredeti helyükön, és az urak költöznek be melléjük. A szex nem kötelező, de kölcsönös igény esetén nem is kifogásolható. Az új párok mindent úgy csinálnak, mintha már egy ideje együtt élnének.

- De még nem unták volna meg egymást - tette hozzá Maya.

- Természetesen - értett egyet Mark. - Fáradt rutin helyett izgalmas felfedezések.

- Irwin már nem igazán tüzes az ágyban - jegyezte meg Paula.

- Majd megpróbálom lángra gyújtani. Nekem eddig senki sem tudott ellenállni.

– Ez igaz – mondta Mark. – Mayával én is nagyon szenvedélyes voltam.

– Az elején – pontosított a nő.

Így viccelődtek, incselkedtek. A vacsora előtt Irwin egy rövid fohászt mondott:

– Uram, neked semmi sem lehetetlen. Add, hogy ez a fiatal hölgy holnap is ilyen barátságosan mosolyogjon rám, és hogy a nejem se szeressen ki belőlem a rendhagyó éjszaka örömteli benyomásainak hatására! Ámen.

Nevettek.

– Ígérem, hogy igazi gentleman módjára fogok viselkedni – ígérte Mark, és feltartotta a két ujját is hozzá. De úgy, kicsit begörcbítve, hogy egy bizonyos mozdulatot is hozzá lehetett társítani.

– Na, ezt azért nem szoktad túlzásba vinni – nevetett Maya. – Vigyázz, Paula, mert úgy leteper, hogy mire észreveszed, mi történt, már úton van a baba is.

– Ezen a koron már túl vagyok – mondta Paula. – Sajnos.

– Előbb kellett volna találkozunk – mondta Mark, és nevetett.

– Én nem kedvelem a kemény szexet – jegyezte meg Paula, és elpirult.

– Jó, jó – mondta Mark. – Akkor csak udvarolni fogok.

– Mindent lehet, de csak finoman – mondta Paula.

Irwin odalépett a feleségéhez, és gyöngéden megpuszilta. – Mulass jól, drágám!

Paula visszapuszilt, de közben ránézett a tánc-tanárra. Mark igyekezett olyan megnyugtatóan mosolyogni, ahogy csak tőle tellett. Aztán kézen fogta Paulát, így mentek be. Akkor a férfi bezárta az ajtót.

A nőt ez meglepte, de bízott benne, hogy Mark nem fogja lerohanni. A személyisége megnyerő volt, bízni lehetett benne.

– Na, foglalj helyet, kedves párom! – mondta neki.
– Készíték valami harapnivalót kettőnknek.

– Nagyon kedves vagy. Segíthetek valamiben?

– Te is kedves vagy, hogy felajánlod. De ezt inkább magam csinálom. Utána viszont elmosogathatsz.

Ették a szendvicset, és közben is mosolyogva nézték egymást. Fokozatosan kialakult valamiféle cinkosság közöttük. Paula még sohasem feküdt le mással, amióta hozzáment Irwinhez, de most úgy érezte, hogy a házassági esküjét fel lehet függeszteni. Egyetlen éjszakára.

Amikor az utolsó morzsa is elfogyott, Paula a fiatalemberre nézett. Az úgy érezte, hogy itt az idő. Felállt, és levetette az ingét.

– Nem – mondta Paula.

– Mi? – lepődött meg a férfi. – Nem is bújunk ágyba?

– De – mondta a nő. – Utána.

– Ja, a mosogatás! – kapcsolt Mark, és úgy, félmeztelenül, odament a mosogatóhoz.

– Tudod, ha látok egy férfit mosogatni, az nekem olyan, mint egy előjáték – mondta Paula, és nevetett.

„Szép, erős izomzata van” – mondta magában, ahogy nézte a fiatalembert. Gyönyörködve nézte. Ezt a nézést Mark is megérezte. Egy pillanatra visszaneézett a válla fölé.

Azután Paula a férfinak háttal levetkőzött, és magára vette a fürdőköpenyét. Most Mark csodálkozott el. „Milyen szép alak, milyen jó alakú popsi!”

– Mindjárt jövök. Addig foglalj el magad – mondta Paula, és a fürdőszoba felé indult.

– Mi lenne, ha egyszerre zuhanyoznánk? – kérdezte Mark. – Tudod, arányosan fele annyi víz – utalt egy régi mondásra.

Paula nem válaszolt, de amikor látta, hogy Mark is ledobja az alsóneműt, helyet csinált maga mellett a zuhany alatt, és elkezdte magát szappanozni.

– Várj, majd én! – mondta Mark, és a szappant elvéve ő kezdte szappanozni a nőt. Lassan, komótosan, a vállától egész le a térdéig, elől is, hátul is. Paula kezdett felforrósodni, a jelenet annyira érzéki, annyira izgalmos volt. Irwin csak a házasságuk elején viselkedett így vele.

A tekintete önkéntelenül is lefelé irányult. Észrevette a férfi kezdődő izgalmát. Marknak nagy és erőteljes hímtagja volt, ami most teljes pompájában kezdett kibontakozni. Paula elbűvölve nézte, és érezte, hogy belül ő is kezdi megkívánni a férfit. Hosszú évek óta most először kívánta meg valaki, és ráadásul ilyen látványosan, ilyen egyértelműen. Irwin is szívesen szerelmeskedett vele, de az évek során a szenvedélye lassan szeretetté és barátsággá szelídült. Paula nem volt egy szexéhes feleség, még csak elhanyagoltnak sem érezte magát, de úgy gondolta, hogy egy ilyen kaland, egy ilyen *engedélyezett* kaland nem fog ártani a házasságuknak. Kissé össze volt zavarodva. Nem tudta, mit tegyen.

Szerencsére Mark tudta. Alaposan szárazra törölte a nőt, és közben szerelmes szavakat suttogott a fülébe. Erős karjaival egy picit felemelte, és egyenesen az ágyhoz vitte.

– Még nincs is megágyazva – mondta Paula, de Mark nem törődött ezzel a tiltakozásnak szánt megjegyzéssel. Óvatosan lefektette az ágyra, és az ujjai végigjárták a bőrét, a szemöldökétől az édes orrcimpákon és ajkakon át s melléig és tovább. Cirógatott

és csókolt. Paula úgy érezte, hogy a teste szinte parázslík. Most már egy féltékeny férj sem tudta volna megállítani. De szerencsére Irwin egyáltalán nem volt féltékeny. Különben is mással volt elfoglalva.

Paula kinyílt, és befogadta a sokkal fiatalabb férfit. Így szerelmeskedtek, ölelték, csókolták egymást, jó sokáig.

Reggel Paula puszival ébresztette fiatal szeretőjét. Mark felnézett az ágy mellett álló nőre, de a tekintete nemigen jutott feljebb a szétnyíló pongyola nyílásán keresztül látható bozontos Vénusz-dombnál.

– Gyönyörű vagy – nyögte ki.

– De onnan csak az izémet látod – mosolygott Paula.

– A többit elképzelem. Térdelj ide, hadd csókoljam meg!

Paula odatérdelt. Nagyon élvezte a férfiből áradó imádatot. Bizony nagyon rég volt, amikor őt utoljára így imádta valaki.

– Föztem kávét. Te is kérsz? – változtatott Paula a témán. Mark kért. Arra gondolt, hogy milyen jó, ha az emberrel ilyen anyáskodva bánnak. Az ő anyja már meghalt, de sohasem babusgatta így. Az volt a véleménye, hogy a férfit ridegen kell tartani, mert ha kedvesebben bánnak vele, akkor elveszíti a férfiaságát.

Reggeli után Mark elmosta a csészeket.

– Ez megint egy jó pont – mondta Paula.

– Ha tudom, hogy tetszik neked, életem végéig elmosogatnék melletted – mondta Mark.

Aztán a férfi azt mondta: – Egyedül vagyunk. Meztelenkedjünk egy kicsit!

Paula már túl volt azon, hogy ellenkezhesen. Mark ült a széken, és látszott rajta, hogy máris megkívánta.

– Tudod, mit? Ülj bele az ölembe, de ne mozogjunk! Csak élvezzük a világ legintimebb érintkezését!

Paulának tetszett az ötlet, és óvatosan ráereszkedett. Majdnem felsikított örömeiben, amikor az ágyékát kitöltötte a hímtag. Olyan érzése volt, mintha egymás szívét simogatták volna.

– Ezt a közös ülést biztosan Maya is imádja – jegyezte meg.

– Igen. Imádná. De, tudod, Maya olyan, mint egy csillagszóró. Gyorsan kigyullad, de gyorsan el is ég. Te olyan vagy, mint a tábortűz. Melegítesz, és sokáig égsz.

– Ilyen szépet még senki sem mondott nekem – súgta Paula, és egy kicsit megmozgatta a csipőjét, hogy mindkettőjük öröme még nagyobb legyen.

Éjszaka a történetünk másik párja, az öregedő professzor és a lap dancer, szintén élvezte a jutalmul kapott élményeket. Irwin kérdezgette a lányt, és Maya kitárulkozott előtte. És ez talán még intimebb volt, mint a szeretkezés, hiszen a lelkük mélyebb rétegeiben zajlott. Irwinnek tetszett a lány, és jólesett neki, hogy olyan bizalommal, olyan szabadon kitárulkozott előtte, mintha az apja lenne. És ez a lánynak is jólesett, mert az ő apja nemigen törődött vele, egy nemi kapcsolat kísérlete után, amit a lány ösztönösen visszautasított. Ha Mark a gondoskodó-babusgató anyát látta Paulában, akkor Maya még inkább az elveszett apát látta Irwinben.

– Imádom, hogy ennyire okos vagy – mondta neki. – Hogy meg tudod különböztetni a fontosat a kevésbé fontostól. Élvezem, ahogy áramlik a bölcses-

ség a te fejedből az én fejembe. Nagyon jólesik, hogy ennyire érdekellek. A lelkem is érdekel.

– És Mark?

– Őt csak a testem érdekli.

– Én is vágyom egy ilyen kislányra – mondta Irwin. – Tudod, Paula is szeretett volna gyereket, de nem jött össze. Valószínűleg az én hibámból. Nem akarod, hogy örökbe fogadjunk?

– Gyönyörű lenne – mondta Maya. – De sajnálnám Paulát, hogy osztoznia kellene rajtad. Látszik rajta, hogy szeret.

– Igen. És én is szeretem. Remélem, hogy Mark nem csavarja el annyira a fejét, hogy többé már ne is akarjon velem élni. Hiányozna. Tudod, mi boldogok vagyunk. Együtt.

– Ettől ne félj. Mark mindenkivel lefekszik, aki engedi, de az egyéjszakás kalandok után mindig az én ágyamban köt ki. És ezt a szeretői is megérik rajta. Tudják, hogy ő semmi több, mint egy bérelt autó. És ő fizeti a benzint is.

A férfi eltűnődött ezen, aztán tovább kérdezgetett.

– Ez a tánc utáni ölbe huppanás nem túlságosan veszélyes?

– Nem. Illetve csak egy kicsit. A bár kidobó legényei mindenkitől megvédenek.

– De velük is le kell feküdnöd, nem?

– Nem kell, de lefekszem. Saját akaratomból.

– És mit szól mindehhez Mark?

– Megbosszulja.

– Hogyan?

– Ha valaki megdugott egyszer, akkor ő megdug kétszer.

– Nemes bosszú, elismerem.

Ezen mind a ketten nevettek. Aztán Maya kérdezgetett.

- Ez az oktatói munka nem túlságosan unalmas?
Semmi izgalom, semmi szex!

- Hát, azzal biztosan nem lehet összehasonlítani, ahogy te beleülsz az ismeretlen, és feltehetőleg már félrészeg pasasok ölébe. De az is nagyon jó, ha látom az érdeklődést a tanítványaim arcán. Hogy valami olyasmire taníthatom őket, amit addig nem tudtak. A tanulás a legjobb dolog a világon.

- A szexelés után - tette hozzá Maya, és vigyorgott.

- Meglehet. De a legjobb szex emléke is elhalványul idővel, míg az egyszer megszerzett tudás örökre velünk marad. Sőt, arra ösztönöz, hogy még többet tudjunk meg a valóságról, amiben élünk. Te nem akarsz többet tudni?

- Akartam. De a tanuláshoz pénz is kell. És én még egy fodrásztanfolyam árát sem tudnám kifizetni. Most pedig már nem érek rá. És jól elvagyok Markkal.

- Elégedett vagy az életeddel?

- Nagyjából-egészeben igen. De nekem is van egy beteljesületlen vágyam.

- Nocsak. Mi az?

- Szeretnék lefeküdni egy nagy tudású professzorral, hogy még többet megtudhassak a világról. Vagy legalábbis róla.

- Én is szívesen lefeküdnék veled - mondta Irwin -, de én egyáltalán nem vagyok jó szerető. Nem azon a pályán játszom. Szégyellem bevallani, de nem mindig áll fel, és akkor se sokáig bírja. Én inkább a számmal.

- Az is jó! Sőt, néha jobb is, hiszen, aki így szeret, az nem megy el túlságosan hamar. És egymás után többször is tud.

Azzal Maya levetkőzött, lefeküdt az ágyra, és szétnyitotta a combjait.

A reggelit a teraszon fogyasztották el. Mindenki a párja arckifejezését fürkészte. Hogy jó volt-e neki. Hogy nem volt-e túlságosan is jó. De a vidámságukon látni lehetett, hogy mindenki megkapta, amire vágyott, és semmit sem veszített el, ami nagyon fontos lett volna a számára.

Délelőtt elkezdett kiderülni az ég, csak a szél fújta erősen, meghajlítva a pálmafákat. Az udvar tele volt letépett levelekkel, megtépázott lombokkal.

Paula egy nyugágyon feküdt, a combját Mark finom kezei cirógatták. Ettől megint a forró éjszakájukra kellett gondolnia. De meglehet, a férfi is ugyanerre gondolt, mert a fürdőnadrágja időnként meg-megmoccan.

Maya Irwin ölében ült, és egész testével őt ölelte.

Hallgattak, de a levegő csak úgy szikrázott az elektromosságtól.

Tizenegy óra körül Paula felállt, és visszavonult a konyhába. Talált fagyasztott halat, tojást és fűszereket. Ezekből készített ebédet négyüknek.

– Látod, Maya – mondta Mark evés közben –, Paulától megtanulhatnál sütni-főzni. Úgy látszik, a könyvtárosképzésben fontos tantárgy a konyhaművészet.

– Majd tanítgatom – mondta Paula, és amikor Marknak tálalt, megpuszilta a nyakát.

– Én Irwintól akarok leckéket venni, és mire visszamegyünk, már sokkal többet fogok tudni a világról és az életről – mondta Maya.

– Én pedig téled fogok venni órákat – mondta a professzor.

– Az ágyban – jegyezte meg Mark.

– Ott is. De azt is megtanulom, hogy milyen pompás élvezetek vannak még a nagy filozófusok művein kívül.

Paula behordta az edényeket a konyhába, és várakozóan nézett Markra.

– Igenis! Most jön a mosogatás – kiáltott fel a férfi, és engedelmesen felpattant.

– Lám, már az én párom is tanult egyet s mást. Ezért örökre hálás leszek – mondta Maya.

– A hálát máris gyakorolhatod, édes – mondta Mark, és oda nyúlt, ahova nem illik.

– Pimasz! Mit képzelsz? – csattant fel Maya tettetett sértődéssel. – Nem vagyok én erre rászorulva. Nekem partnerem van. Egy professzor!

Ezen is nevettek. Paula odament Markhoz, és magához ölelte.

– Te csak ne kezdjél ki senkivel! Neked is van párod, akihez hűségesnek kell lenned.

Irwin talált még egy üveg italt a kamra sarkában. Felbontotta, és öntött mindenkinek.

– Igyunk az új barátságunkra!

– Úgy van! Igyunk a megpecsételt barátságunkra! – mondta Maya.

– Az új barátságra és az új élvezetekre! – tette hozzá Mark. Majd felállt, és szót kért.

– Figyelem! Van egy fontos kérdésem. Ne hosszabbítsuk-e meg a feleségcserét a nyaralásunk végéig?

– Én a hosszabbítás mellett vagyok – mondta Irwin, és Mayára nézett.

– Én sem ellenzem – mondta Paula, és Markra nézett.

– Pompás! – mondta Mark. – Délután menjünk be a faluba, és vásároljunk kaját és piát. Úgy érzem, hogy a nyaralásunk csak most kezdődik.

A Kormorán-történetekből

A pásztoróra

Kormorán kollégista volt egy vidéki nagyvárosban. Már egy hónapja udvarolgatott az egyik helybeli iskolatársának. Végre eljutott odáig, hogy Klári kilátásba helyezte, rövidesen eltölthetnek egy szabad órát a családi házukban. A lány mosolya és a szemének csillogása érzékeltette, hogy abba az egy órába majd sok minden belefér.

– Csak az a fontos, hogy rendesen viselkedj – figyelmeztette a fiút.

Kormorán értett a szóból, izgatottan készült a pásztorórára. Felvette a legjobb ingét, másodsor is megborotválkozott, kicserélte az alsónadrágját is, és bedezodorozta a hónalját. Átsuhant az agyán, hogy majd rendesen kell viselkednie, de ezt azzal letudta, hogy vett egy csomag gumióvszert.

Egy parkban találkoztak, kéz a kézben sétáltak Kláriék házához. A lány előre ment, és kinyitotta a kaput. Rövid udvaron kellett keresztülmenniük. Kormorán dobogó szívvel és szerelmes érzésekkel lépte át a küszöböt. De utána földbe gyökerezett a lába. A lakás tele volt emberekkel. Szülők, nagyszülők, rokonok vették pillantásuk keresztüztüzébe. Mindenki mosolygott, csak ő nem. Őszintén szólva ő inkább kezdett rosszul lenni.

A csendet egy anyóka törte meg: – Ő a vőlegényed, ugye? Nagyon helyes fiatalember. Nagyon helyes fiatal úriember.

A többiek is kíváncsian tekintettek rá, Klári pedig elpirult, és a pirulása kezdett vörösbe váltani. Aztán összeszedte magát:

– Igen. Ó Szilveszter. Az udvarlóm.

– Kik a szülei, Szilveszterke? – kérdezte egy másik idősebb hölgy.

Kormoránt meglepte ez a váratlan fordulat. Hogy a pásztorórából vallatás lett. Elhatározta, hogy ő is bekeményít.

– A szüleim? Hát... igazából nem is ismerem őket. Anyámat nemrég láttam a villamoson, egy részeg pasas tapizta, de nem köszöntem rá, nem akartam rontani az üzletét. Tudják, öt-hat fordulóval az egész heti cigi és pia árát megkeresi.

Néhányan felszisszentek, szinte hallatszott, ahogy megpróbálják összeegyeztetni a hallottakat azzal a kifejezéssel, hogy „Klárrika udvarlója”.

– Ó – mondta némi szünet után egy fiatalabb nő.
– És a kedves papa?

– A kedves papa most éppen a börtönben ül. Liliomtiprásért. Ez önmagában nem volt nagy ügy, akár velem is megeshetett volna, elvégre nincs ráírva egy maca homlokára, hogy még fiatalkorú. De egyszer már nyilvánosan levizelt egy hősi emlékművet, és a garázdasági cselekmény miatt súlyosbították a büntetését. Az esküvőnkön még biztosan nem lesz jelen.

A háziak sápadtan néztek egymásra.

– Milyen szomorú – jegyezte meg egy harmadik hölgy. Aztán egy idősebb úr szedte össze a bátorságát:

– Na, és mit fog csinálni, ha lediplomázik?

– Tele vagyok tervekkel. Van egy nagy ötletem, amivel idővel sok pénzt lehet keresni.

– Igen? És mi lenne az?

– Műanyag palackokat fogok összeragasztani, mindenféle színűre befestem, és eladom az afrikaiaknak. Tudják, akik üveggyöngyökért elefántcsontot adnak cserébe.

– Hát, ez elég kockázatos vállalkozásnak tűnik – jegyezte meg az öregúr, fulladozva a levegőhiánytól. – Hogy fogja tudni ebből eltartani a mi Klárikánkat?

– Úgy tervezem, hogy ameddig az üzlet be nem indul, addig Klárika tart el engem. És biztosra veszem, hogy a család is segíteni fog bennünket. Mert szükségem lenne egy kis induló tőkére. Mondjuk, két millióra. Ez a ház biztos sokkal többet ér.

Fagyos csend volt a válasz. Aki tudott, elfordult, a többiek pedig úgy néztek maguk elé, mintha megállt volna az idő.

Aztán Kormorán elbúcsúzott, köszönetet mondott az érdeklődésért, valamint a jövőben várható anyagi támogatásért, majd sarkon fordult, és kifelé indult. Klári (akinek a tűzpiros arca addigra már teljesen elfehéredett) utána sietett.

Amikor kiértek az utcára, a lány nekitámadt:

– Megbolondultál? Mindent elrontottál! Miféle süket dumát adtál elő a műanyag palackokról meg Afrikáról? Meg a prosti anyádról és a börtönben csücsülő apádról? Arról volt szó, hogy rendesen viselkedsz.

– Arról volt szó, hogy együtt töltünk el itt egy szép órát – mondta Kormorán komoran.

– Meg akartak ismerni. Mit csináljak? Igazán meg lehet érteni őket.

– Hát, most megismertek.

– Szerinted majd hozzáadnak engem egy ilyen csöveshez, bűnözők gyerekéhez?

– Szerintem nem adnak.

– Akkor miért csináltad?

- Ezért. Ők teszteltek engem, én teszteltem őket.
- És most velünk mi lesz?
- Semmi. Keresel magadnak egy olyan vőlegényt, aki megfelel a család ízlésének.
- Olyan szemét vagy! – tört ki a lányból. Eleredtek a könnyei, és nagyon szerencsétlennek érezte magát.

Kormorán egy darabig szomorúan nézte, majd elindult a kollégium felé. Útközben nagyokat rúgott a kisebb kődarabokba, akik pedig nem tehettek semmiről.

Állásinterjú

Kormoránnak sikerült elsőként bejutnia a személyzetishez. Az írásban benyújtott jelentkezése jó, de a kérdésekre adott válaszai rendszerint nem kielégítőek. A végén a személyzetis megkérdezi:

- Kormorán úr, maga egy sor szempont szerint nem felel meg. Nem ismeri a szakkifejezéseket, nincs szakmai gyakorlata, és nem érzem, hogy motivált lenne. Hogy jutott egyáltalán eszébe, hogy jelentkezik az álláshirdetésünkre?

- Tudja, az a tapasztalatom, hogy a túljelentkezés miatt az önök első számú célja kitalálni, hogy kit miért utasíthatnak el. Ez egy rendkívül negatív beállítódás. Lehet, hogy élvezik, hiszen az önök állása biztosított, és a beszélgetések során kiélhetik a szadizmusukat. Látnak egy csomó férfit és nőt, akik mind abban reménykednek, hogy megkapják ezt az állást, és önök, mint a császárok a római arénában, lefelé fordítják a hüvelykujjukat.

- Gondolja?

– Persze, meg vagyok győződve róla. És azzal, hogy én nyilvánvalóan nem felelek meg a kiírásnak, a többi jelentkezőt segítem. Remélem, hogy az utánam jövőknél már nemcsak arra fog gondolni, hogy miért nem felel meg az illető tökéletesen, hanem arra is, hogy nálam azért mégis csak jobb. Létrehoztam a skála alsó viszonyítási pontját, ami eddig nem létezett. Azonkívül rajtam kiélheti a szadizmusát, erre a napra el van intézve, a továbbiakban már szabadabban ítélni meg a többiek esélyeit. Én meg jelentkezem egy másik cégnél, és végigcsinálom ugyanezt.

– De így sehova nem veszik fel.

– Kit érdekel? Nyugdíjas vagyok, megélek a nyugdíjamból.

– Szabad kérdeznem, mi volt azelőtt?

– Személyzetis.

Az elveszett tárgy

Kormorán belép az ajtón. Egy szimpatikus dundi hölgy fogadja.

– Mi tetszik?

– Elvesztettem valamit, szeretném bejelenteni.

– És mi volt az?

– Egy 180 magas, 80 kilós valami.

– Konkrétabban?

– Konkrétabban egy ember.

– Ne vicceljen! Mi csak tárgyakkal foglalkozunk. Ha valakije eltűnt, menjen a rendőrségre!

– Nem olyan egyszerű ez. Mert nem vészett el egészen.

- Ne szórakozzon! Most elveszett, vagy nem veszett el?

- A külseje megvan, csak a belseje hiányzik.

- Nem értem. Akkor ez a valami nem egy élő ember?

- Attól függ, hogyan definiáljuk az életet.

- Jól van, ezt fejezzük be! Tudja, mit? Ne a rendőrségre menjen, hanem orvoshoz.

- Honnan tudja, hogy beteg vagyok? Kegyed orvos?

- Na jó. Ne izgassa fel magát. Minden rendben lesz. De azt hiszem, nem jó helyen jár.

- Attól függ, hogyan definiáljuk a jó helyet.

- Úgy látom, nagyok túl sok szabad ideje van.

- És magának? Nagyon elfoglalt? Mivel foglalkozik?

- A káreseteket veszem fel.

- Én egy káreset vagyok.

- Azt látom. Mióta érzi ezt?

- Na látja, van magának humorérzéke. Tipikus pszichiáter-kérdés. Azelőtt nem volt maga pszichiáter?

- Nem. Nem is akarok az lenni. Megbolondulnék a sok bolondtól.

- Nem annyira rossz az. Menjen el elmeápolónak! Higgye el, ott szórakoztatóbb az élet, mint itt ülni, és nem csinálni semmit.

- Többnyire sok a dolgom. De ma nem veszett el semmi.

- Dehogynem. Én elvesztem.

- Ja, *maga* veszett el? Akkor van egy jó hírem: megtalálták.

- A belsejét is?

- A belsejét is.

- Ki adta le? Tudja, szeretném köszönetet mondani a becsületes megtalálónak. Rettenetes érzés ám elveszve lenni.

- Csak úgy leadták. Mint egy koraszülöttet. Leadta valaki, és elrohant.

- Lehet, hogy a tolvaj volt az?

- Lehet. Az a lényeg, hogy megoldódott a problémája. Megnyugodhat.

- Mondja, mit csinál munka után?

- Mi az? Randevúzni akar velem? Épp elég volt ennyi magából.

- Jaj, ez gonosz megjegyzés volt. És ha legközelebb maga fog elveszni? Vigyáznunk kell egymásra.

- Van, aki vigyázzon rám.

- Csakugyan? Talán egy férj? Vagy egy szerető?

- Na, ebből elég. Eddig jól elszórakoztatott, de most már bosszant.

- Szóval csak szórakozásnak voltam jó magának? Ez egy kicsit önző dolog. De térjünk vissza a társához. Ki az?

- Ha tényleg tudni akarja, momentán nincs senkim.

- Elvesztette?

- Ha úgy vesszük. Elhagyott.

- Szóval ő vesztette el magát? Semmi baj. Látja, mi most megtaláltuk egymást.

- Ilyen biztos a dolgában?

- Baj, hogy csak így eldiskurálok magával?

- Tulajdonképpen nem. De ugye már nem marad sokáig?

- Nem. Már megyek is. Nem jegyzi fel az esetet?

- Mit jegyezzen fel rajta?

- Hát, hogy valami elveszett, de meglett.

- Erre most nincs szükség.

- És ha holnap újra el fogok veszni?

- Hát vigyázzon jobban!
  - Ez mindig olyan váratlanul ér. A múltkor egy egész hétig nem voltam meg.
  - És mit csinált közben?
  - Reménykedtem. Hogy valaki megtalál.
  - Végül ki találta meg?
  - Egy rendőr. Tudja, igazoltattak, és nem volt nálam a személyim. Bevittek az őrszobára, és kinyomozták, ki vagyok. Nagyon hálás voltam nekik.
  - Maga egy különleges pasas. De nem lehet könnyű az élete.
  - Bizony nem. Nem értenek meg. Különösen az asszonyok. De maga megértő.
  - Megsajnáltam.
  - Nagyszerű. Holnap benn lesz?
  - Holnap is be akar jönni?
  - Persze. Már tudom, hogy ez egy biztonságos hely. Itt nem elveszek, hanem megkerülök.
  - Jól van. Jöjjön, ha akar. De csak akkor beszélhet, amikor éppen nincs senki az irodában.
  - Maga egy angyal! Eredetileg nem akartam visszajönni, de most, hogy így meghívott, feltétlenül eljövök.
  - Azt hiszem, félreértett.
  - Nem baj. A félreértésekből erednek a legjobb dolgok. Akkor a holnapi viszontlátásra!
  - Isten áldja!
- Kormorán kimegy, a hölgy sokáig néz maga elé. Aztán feláll, átmegy a mellékhelyiségbe, és megnézi magát a tükörben.

Valószínűségek

Kormorán kapott postán egy reklámnyomtatványt. Egy új autó van rajta, és a felirat: „Lehetséges, hogy egy ilyen autó várja otthon.”

Kormorán bemegy a nyomtatvánnyal a céghez.

– Önök küldték ki ezt a reklámot? – kérdezi.

– Igen, a mi reklámügynökségünk. Miért, mi van vele?

– Hát csak azt szeretném mondani, hogy lehetséges, hogy egy ilyen autó vár otthon, de az is lehetséges, hogy én most magát jól felpofozom. Ön szerint melyiknek nagyobb a valószínűsége?

Ülőhely

Kormorán felszáll a zsúfolt buszra.

– Senki ne álljon fel! – mondja. – De, szeretném tudni, hogy ki száll le legelőször, mert akkor ahhoz az üléshez állok.

Az utasok értetlenül néznek. Van, aki a retiküljéhez kap, hogy elővegye a bérletét.

– Na kezdjük! Van leszálló a Verseny utcánál?

A parkban

A park még üres. Az egyik padon egy fiatal nő olvas. Kormorán odalép.

– Ne haragudjon, nem akarom zavarni, de szeretnék ide ülni. Szabad ez a hely?

– Miért kérdezi? Látja, azok a padok is szabadok. Miért éppen mellém akar ülni?

- Nézze, maga nagyon intelligensnek látszik, minden bizonnal megérti. A parkokban mindenki igyekszik a lehető legtávolabbra ülni a másiktól. Ez egy szociológiai tény. Nekem eszerint arra a szemben lévő padra kellene ülnöm. De aztán jönnek mások, akik szintén a szabad terület közepén foglalnak majd helyet, és a végén teljesen betelik a park, és már csak ez az egy hely lesz szabad, maga mellett.

- Mire akar kilyukadni?

- Miért várjunk addig? Szóval, még egyszer kérdezem. Szabad ez a hely?

Első találkozás

Kormorán forró csokoládét szürcsölget az aluljáróban. Egy helyben, mert nem akarja kilötyögtetni. Feltűnik neki, hogy egy fiatal nő is ácsorog már egy ideje egy oszlop mellett. Prostituált nem lehet, mert egyrészt nem úgy van öltözve, másrészt idegesen nézegeti az óráját. Kormorán odalép hozzá.

- Ne haragudjon, hölgyem, hogy megszólítom. Vár valakire?

A nő riadtan felnéz. Rövid mérlegelés után válaszol. - Igen, várok.

- Úgy látom, sokat késik az illető.

- Már tíz perce itt kellene lennie - mondja a nő kelletlenül.

- Nagyon megbízhatatlan lehet.

- Ez lenne az első találkozásunk.

- Milyen kár, hogy nem velem beszélte meg a randit. Látja? Én már itt is vagyok.

A lány elmosolyodik.

- Maga is vár valakire?

- Á, nem. Csak megiszom ezt a lötytyöt.
- És egyébként?
- Egyébként Kormorán Szilveszternek hívnak, 36 éves vagyok, nőtlen.

A lány megint elmosolyodik.

- Nem így értettem. Egyébként mit csinálna? Ha ezt megissza, elmegy?

- Hát... most, hogy rákérdezett, lehet, hogy maradok még egy kicsit. Maga merre megy?

- Haza, a ...

- Jaj de jó, nekem is éppen arra van dolgom. Elkísérem.

A lány elneveti magát.

- Még azt se tudja, merre lakom.

- Az mindegy. Inkább én kísérgessem, mint az a megbízhatatlan pasas, aki el se jött.

- Még jöhet.

- Ugyan, aki ennyit késik, az jobban teszi, ha már nem dugja ide a képét. Utálatos fráter lehet.

- Maga nagyon magabiztos. Máskor is így szólítja le a nőket?

- Na, erre mit feleljek? Ha leszólítom, rámenős vagyok. Ha nem szólítom le őket, akkor meg mulya.

A nő megint elneveti magát. Tetszik neki, ahogy a férfi kivágta magát.

- Maga egy kedves embernek látszik. Engem egyébként Mol... Szóval Ilonkának hívnak.

- Na, kedves Ilonka, mennyit várunk még arra a pasasra?

Ilonka ránéz az órájára.

- Nem várunk tovább. Mehetünk.

- Meghívhatom egy kávéra?

- Ó, még kiadásokba is verjem?

- Nem számít. Ez a délutánom már úgyis a magáé.

- De hát még alig itta meg a csokoládéját.
- Jobb egy kávé kettesben, mint egy csoki egyedül.

- És hova menjünk?

- Talán erre. Ismerek itt egy jó kis presszót.

- A többi nőt is oda viszi?

- Nincs többi nő.

- Igazán? Csak én vagyok?

- Maga is csak félig. Magán még jó sokat kell dolgoznom.

A lány mosolyog. Kormorán folytatja: - Szívesen megismerkednék magával. Tudja, a szeme, az arca. Rendkívül bizalomgerjesztő.

- Mit szólna, ha azt mondanám, hogy férjem van, és két gyerekem?

- Meglepődnék. Ehhez túlságosan fiatal. És nem látom a karikagyűrűt.

- Esetleg nem hordom. Esetleg zavarna abban, hogy pasikat szedjek fel.

Most Kormorán neveti el magát.

- Magán látszik, hogy nem olyan. És hogy nem is tudna olyan lenni.

- És a gyerekek?

- Ha ők is olyan szépek és szeretetreméltóak, mint maga, akkor majd őket is szeretni fogom.

Egy darabig némán mennek egymás mellett. Aztán Ilonka megszólal:

- Komolyan?

- Mit komolyan? Ja, a gyerekekre gondol? Hát persze, hogy komolyan gondolom. Randevúztam már gyerekes anyákkal. A gyerekekkel nem volt gond. Az anyák nem akarták.

- Miért?

- Nehogy már a gyereken keresztül férközzek közel a szívükhöz. Azt akarták, hogy ne a gyerek

döntse el, hanem ők választhassák ki, aki a leginkább tetszik nekik. A nő legyőzte bennük az anyát.

– Maga szereti a gyerekeket?

– Igen. Szívesen foglalkozom velük. A pelenkázástól a közös kirándulásokig.

– Tudja, az előbb csak vicceltem. Nincs se férjem, se gyerekem. De szeretnék.

– Hát... egyet elvállalok.

– És a többit?

– A többit csinálja más. De azokat is szeretni fogom.

Közben odaértek a presszóhoz. Amikor helyet foglaltak, Ilonka azt mondja:

– Isten tudja, miért, de valahogy hiszek magának. De félek is.

– Egy kicsit nem is árt félni. Tudja, milyenek szörnyűek tudnak lenni a magányos férfiak. De majd megismer. Én is meg akarok tudni mindent magáról. Most például árulja el... árulja el, hogy hogyan szereti a kávé. Tejjel, vagy tej nélkül?

Beteg ötlet

Egy magas, szikár, hajlott hátú, sötét szemüveges alak állt az aluljáróban, az arcán keresztben vékony szürke sál, a fején füles sapka, a kezében bot.

Egy ideig nem történt semmi. Aztán megjelent egy hölgy, rápillantott a férfira, de nem állt meg. A férfi ácsorgott tovább.

A hölgy néhány perc múlva visszatért, körbetekintett, az órájára nézett. A lépcsőt figyelte, szemlátomást várt valakit.

A férfi egyszer csak odalépett hozzá, és diszkrétan megszólította.

– Bocsánat. Kegyed beszélt meg randevút Kormorán Szilveszterrel?

A nő bizalmatlanul ránézett. – Igen. Rá várok. Baj van? Történt valami Kormorán Szilveszterrel?

– Rosszabb – mondta a férfi. – Én vagyok Kormorán Szilveszter.

– Maga?! – lepődött meg a nő. – A profilképe alapján egészen másra számítottam.

– Mindenki jobbra számít – jegyezte meg a férfi.

– Elmondaná, milyen elképzelése volt Kormoránról?

A nő sokáig hezitált.

– 178 centi magas.

– Stimmel – mondta a férfi.

– Nyolcvan kiló.

– Stimmel.

– Pedagógus.

– Stimmel. Azazhogy nyugdíjas pedagógus. Talvaly hagytam abba.

– És... egészséges.

– Ez annyira fontos?

– Hát... fontos. Nem betegápolónak jelentkeztem.

– Értem, értem. De tudja, mit? Üljünk be egy presszóba, itt, a közelben. Már lefoglaltam az asztalt.

– Lefoglalta? Annyira biztos volt benne, hogy beülök magával?

– Reméltem.

– Jó, menjünk.

A férfi hirtelen kihúzta magát, levette a sálat és a füles sapkát, sőt, a sötét szemüveget is, a botját a kezében tartva és kettesével szedve a fokokat, felrohant a lépcsőn. A nő vonakodva követte. Nem tudta mire vélni ezt az átalakulást.

- Úgy nézett ki az előbb, mint egy kripli. Megnyugtát, hogy mégsem beteg.

- Ez nem olyan egyszerű. Attól függ, hogy mit értünk betegségen.

- De legalább nem sánta - mondta a nő, kissé bizalmatlanul.

- Pillanatnyilag nem. Mint ahogy pillanatnyilag maga sem az. De nem tudjuk, mit hoz a jövő.

- Az ember vigyázzon magára! - szögezte le a nő.

- Persze. De ha betegen nem érdekelném, mi lesz, ha egyszer tényleg megbetegszem? Akkor szakít velem?

- Az más. Akkor már esetleg megkedvelem. Egy-két év boldog házasság mindent megváltoztat.

- Én akkor is kitartanék maga mellett, ha beteg. Ápolnám, főznék, mosnék magára, takarítanék és bevásárolnék. De hát nem vagyunk egyformák.

Beléptek a presszóba. A férfi maga mellé tette a botot, a sapkát és a sálat pedig odatette a mellette lévő székre, és odaintette a pincért. Az visszaintett.

- Magát itt ismerik a pincérek? - kérdezte a hölgy. Valahogy olyan érzése volt, hogy szélhámossal van dolga.

- Igen. Fél órája. Azóta, hogy lefoglaltam az asztalt.

- Nem volt nagyon kockázatos - jegyezte meg a nő. - Alig vannak.

Leültek.

- Mit rendelhetek? - kérdezte a férfi.

- Egy kávét. De a magamét én fizetem. Nehogy azt higgye, hogy rászorulok egy férfi anyagi segítségére.

- Nem hiszem azt. Dehogy is hiszem!

A férfi odahívta a pincért.

- Két kávét kérünk.

- Tejjel? Cukorral?
  - Nekem üresen – mondta Kormorán, majd kérdően nézett a nőre.
  - Nekem tejszínnel, de cukor nélkül – mondta a nő.
  - Milyen süteményük van? – kérdezte a férfi.
  - Sajnos, már csak islerünk van.
  - Akkor abból hozzon kettőt!
- A pincér bólintott és távozott.
- Az egyiket nekem rendelte? – kérdezte a nő.
  - Persze. Jár a kávé mellé.
  - De én nem mondtam, hogy kérek. És mivel a saját fogyasztásomat én fizetem...
  - Nem kéri? Semmi baj. Akkor én eszem meg mind a kettőt. Egy férfinak vállalnia kell a kockázatot.
- Egy ideig hallgattak. Aztán megszólalt a nő.
- Biztosan egészséges?
  - Mint a makk.
  - De akkor miért játszotta meg a görnyedt hátú sántát?
  - Kíváncsi voltam, mit szól hozzá.
  - Ez egy beteg ötlet volt.
  - Lehet. De mondja, ha megtudja, hogy van egy titkolt betegségem, attól nagyon visszariadna?
  - De nincs, ugye? – kérdezte a nő.
  - Nem válaszolt a kérdésre.
  - Mi is volt a kérdés?
  - Visszariadna-e tőlem, ha kiderülne, hogy beteg vagyok, de titkolom?
  - Persze. Ha titkolna valamit, nem lenne őszinte. És őszinteség nélkül semmit sem ér egy kapcsolat.
  - Jó. De miből tudná meg, hogy valamit titkolok?
  - Megérezném. Látnám a szemén.
  - És most mit lát?

- Nem tudom. Miért? Hát mégis beteg?
- Egészségesen barátkozna velem?
- Erről majd később nyilatkozom.

Közben a pincér kihozta a két kávé és a két süteményt. Kormorán az egyik süteményes kistányért a nő elé tolta.

- Elfogadja?
- Nem tudom. Én nem rendeltem.
- Ajándék.
- Miért vesz nekem ajándékot? Mit akar vele elérni?

- Semmit. Nincsenek hátsó szándékaim. Csak szeretem látni, ahogy a hölgyek süteményt esznek. Az olyan... érzéki.

A nő iszogatta a kávéját, és közben nézte a süteményt.

- Nem. Nem kérem – mondta végül.

Kormorán kortyolt egyet a kávéból, és közben felfalta a saját adagját. Aztán a másikat villával ketté vágta, az egyik felét áttolta a maga tányérjára, a másikat ott hagyta, és azt mondta: – Megfelezzük?

A nő tovább töprengett, végül megrázta a fejét.

Kormorán a másik süteményt is bekebelezte, majd megtörölte a száját a szalvétával, és elégedetten nézett a nőre.

- Jó étvágya van – jegyezte meg a nő, egy csöpp szarkazmussal a hangjában.

- Nem mehet semmi pocskba – mondta a férfi, majd hátradólt. – Most pedig meséljen magáról és az elvárásairól!

És a nő elmondta a szokásos dolgokat. Hogy nőből van, romantikus társat keres, aki tudja, hogy hogyan kell bánni egy hölgygel, legyen rendezett hátterű, ne hagyja el magát, fontos, hogy létrejőjön az a bizonyos szikra ... és a többi, és a többi.

- És legyen egészséges – emlékeztette Kormorán.
  - És legyen egészséges. Mit gúnyolódik ezen? Ez olyan nevetséges?
  - Nem nevetséges. Csak szomorú.
  - Azt mondta, hogy egészséges.
  - Túloztam.
  - Szóval mégsem egészséges?
  - Ahogy vesszük. Semmilyen szervi bajom sincs.
  - Hát akkor?
  - A pszichiátriai klinikán kezelnek.
- A nő hátrahőkölt, elhúzódott a férfitől, az arcán viszolygás jelent meg.
- Ne ijedjen meg, nem vagyok közveszélyes – nyugtatta a férfi.
  - Tudtam! – mondta a nő. – Már amikor megláttam, tudtam, hogy valami nincs rendben magával. Hogy nincs ki mind a négy kereke.
  - Halkabban, az isten szerelmére! Ide néznek.
- A nő felállt, és elindult az ajtó felé.
- Pardon – mondta Kormorán. – Azt mondta, hogy kifizeti a saját fogyasztását.
- A nő elővette a pénztárcáját, kivett egy ezrest, mérgeesen odadobta az asztalra, majd kiviharzott.
- Kormorán felvette a pénzt, és mosolygott.
- A pincér odajött.
- Megint, Kormorán úr? Megint?
  - A naccsága egy kicsit ijedős. Józsi, most már kihozhatja a konyakomat.
  - De Kormorán úr, miért csinál ilyeneket? Az egész ideje elmegy ezekre a macákra!
  - Az ember sosem tudja, mikor akad rá az igazira – mondta Kormorán.

Három feleség

Kormorán randevúzik, partnert keres. A hölgy óvatos, tisztázni akarja a körülményeket.

– Mostanában csupa házas ember válaszolt a hirdetésemre. De ugye magának nincs felesége?

– De van. Három is.

– Hát ez hogy lehet?

– Mind a hármát elvettem. Törvényesen.

– Maga talán mohamedán?

– Nem.

– Akkor nem lehet három felesége.

– De lehet.

– Hogyhogy? Mielőtt elvette volna a másodikat, nem vált el az elsőtől?

– Nem.

– Ez lehetetlen. Magyarországon senkinek se lehet egynél több felesége.

– De lehet. Mondom, nekem három feleségem van.

– Ezt magyarázza meg, legyen szíves!

– Jó. A feleségeim elváltak tőlem, de én nem váltam el tőlük.

– Vagy úgy. De ha nem egyezett volna bele a válásba, a feleség sem válhatott volna el magától.

– Az ő érdekükben úgy tettem, mintha beleegyez-
nék. Arra a kérdésre, hogy el akarok-e válni, azt feleltem: ha ők válni akarnak, nem állok az útjukba. De egyszer sem mondtam ki, hogy én el akarok válni.

– Ravasz. De a lényeg, hogy mégis elválasztották magukat.

– Formailag. De a szívemben még mindig házasok vagyunk. Tudja, a házasságok az égben köttetnek. Én ehhez tartom magam.

- Na jó. És amikor elvette a második asszonyt, akkor is tovább szerette az elsőt?

- Persze. Akit egyszer befogadtam a szívembe, az már örökre ott marad. Én nagyon hűséges természetű vagyok.

- De ha tovább szerette az első feleségét, miért vette el a másodikat?

- Valakivel élni kell. És akkorra már őt is megszerettem.

- Hát a harmadik asszony?

- Azt is megszerettem.

- De ő is elvált magától.

- Ő is.

- Mondja, uram, miért váltak el a feleségei?

- Azt hiszem, csalódtak bennem. Nem lettem se gazdag, se sikeres, se nem voltam különösebben jó az ágyban.

- Meg lehet őket érteni. És most mihez kezd?

- Keresek egy negyedik feleséget.

- És az is elfér majd a szívében?

- El.

- Szerethet valaki három-négy embert egyszerre?

- Miért ne? Ha magának három gyereke van, nem szereti mind a hármat?

- Persze. De az más.

- Miért lenne más? Az én szeretetem a feleségeim iránt ugyanilyen megosztható. Nem szeretem kevésbé az egyiket, mert egy másikat is szeretek.

- Tudja, azért nem lehet jó érzés egy nőnek, hogy a férje rajta kívül mást is szeret.

- Tudom. Nyilván ezért nem jött hozzám az a harminchét másik nő, akinek szintén megkértem a kezét.

- Hát, ez nem semmi. Maga aztán nagyban csinálja!

– Mit tegyek? Ilyen vagyok. Tele vagyok szeretettel, a kezem tele simogatással. Most például nagyon kell fékezni magam, hogy meg ne simogassam a maga helyes arcocskáját.

– És amikor nekem mond szépeket, mit vár tőlem?

– Megértést. Barátságot. ... Meg a kávémat is kifizethetné, mert momentán egy vasam sincs.

Mi lesz Mariska nénivel?

Kormorán felakasztotta a kabátját a fogasra, kezét mosott, és leült az asztalhoz.

– Na, szívem, milyen jó kis vacsorával várod a te uradat?

– Ne ülj még le, el kell menned, hogy Mariska nénit hazahozd a plázából.

– Hogyhogy el kell mennem?

– Megigérttem.

– De én nagyon fáradt vagyok.

– Ezt még kibírod.

– Tudod, mit? Itt a kocsikulcs, te is tudsz vezetni, menj el te Mariska néniért, ha megígérted!

– Én nem mehetek, nekem még dolgom van itthon.

– Az ráér.

– Most miért vagy ilyen? Mit fog gondolni Mariska néni?

– Gondoljon, amit akar, én fáradt vagyok, nem várhatja el, hogy most elmenjek érte.

– Nem hagyhatjuk ott. Egy halom dolgot vásárolt, és nem tudja hazavinni. Az a legkevesebb, hogy segítünk rajta.

– Mondd meg neki, hogy menjen taxival.
– Azért furcsa, hogy ennyit nem tudsz megtenni értem.

– Érted, vagy Mariska néniért?

– Az mindegy. Megigértem, hogy elmész, és most cserben hagyasz.

– Máskor majd ne ígérd meg, amíg velem nem beszélsz.

– Ez nem is igazi házasság. Egyáltalán nem számíthatok rád.

– Ez egy ilyen házasság. Számíthatsz rám, ha előre megbeszéljük.

– Na várj, majd meglátod, mikor engedlek magamhoz az ágyban!

– Mert a szex neked nem is kell?

– Ilyen pipogya fráterrel nem.

– Jó. Majd kivárom.

Egy ideig hallgattak. Aztán az asszony folytatta.

– Van valakid?

– Ezt miből gondolod?

– Hogy ennyire hidegen hagy a dolog.

– Nincs szeretőm. És talán már feleségem se lesz sokáig.

Az asszony felcsattant.

– El akarsz válni? Amikor olyan jó volt együtt?

– Nem akarok elválni. Te akarsz majd elválni. De előtte hívd fel azt a szerencsétlen Mariska nénit!

– Tehát elhozod?

– Nem. De menjen taxival, és kifizetjük.

Hosszú csönd lett. Az asszony fejében csak úgy cikáztak a gondolatok és az érzések. Aztán lassan elővette a mobilt.

– Halló! Mariska néni? Sajnos, a férjem rosszul lett, ágynak dőlt, és most nem tud elmenni az autóval. De ne tessék megijedni, tessék taxit hívni,

mi majd kifizetjük. Nem, semmi komoly, múló vese-görcs, van itthon gyógyszer, már be is adtam neki. Igen. Majd a hétvégén elmegyünk látogatóba. Addig is minden jót, jó éjt, kedves Mariska néni! Puszi, puszi.

- Honnan szedted ezt a sok hülye dumát? - kérdezte a férj. - Nem lett volna egyszerűbb, ha azt mondom, hogy fáradt vagyok? Miért hazudoztál neki?

- A kettőnk érdekében. Mit gondolna szegény Mariska néni rólam és rólad?

- Jól van. Ezt megoldottad. Akkor most vacsorázunk végre?

- Vacsorázz csak egyedül. Nekem nincs étvágyam.

Kormorán készített magának valami ennivalót, aztán visszaült az asztalhoz. A feleség szeméből csorogtak a könnyek.

Visszafelé az időben

Kormorán nyugdíjba vonult, és ettől kezdve már alaposan be kellett osztania a pénzét. Elhatározta, hogy semmiből sem vesz újat, mindent csak addig használ, ameddig el nem romlik.

Először a számítógép operációs rendszere omlott össze, vírusos lett, és Kormorán sajnálta a pénzt a legújabb verzióra. Elment egy internetkávézóba, és ott olvasta el a leveleit.

Aztán elfelejtette a jelszavát, már nem tudott belépni. Akkor abbahagyta a számítógépezést.

Amikor elromlott a televíziója, akkor sem vett másikat. Elvégre élni tévé nélkül is lehet. Ettől kezd-

ve csak a rádiót hallgatta, zenét, kommentárt, amit adtak.

Aztán elromlott a rádió is. Akkor a kerületi könyvtárban olvasta el az újságokat, és onnan hordta haza a könyveket. Sok olyan regényt elolvastott, amire eddig nem volt ideje.

Az autója is igen öreg volt már, vizsgáztatni kellett volna, de a kuplung is lötyögött, a kocsi hátulja is zörgött, ezért inkább eladta a használt autót, és vett rajta egy kerékpárt. De amikor nagyon jeges lett az út, nagyot esett, a kerékpár első kereke meggörbült. Akkor azt is eladta egy helyi ezermesternek, és attól kezdve busszal járt.

A mikrohullámú sütője is elromlott nemsokára, akkortól a gázon melegített meg mindent. Folyini kezdett a kávéfőzője is, a kávé lábaskában főzte ezentúl, törökösen.

Mint az olvasó kitalálhatta, egy napon a gázsütő is felmondta a szolgálatot, akkor Kormorán szerzett egy ősrégi petrofort a bolhapiacra, és mindent azon melegített meg.

Ez így ment, az elromlott hűtőszekrény cseréje helyett az ablakon lógatta ki az ételt, a kiégett lámpa helyett gyertyával világított, új ruha helyett a régi ruháiban járt, kit érdekelnek a foltok, és arra gondolt közben, hogy a régi dolgok nem feltétlenül rosszabbak az újaknál. Bizonyos értelemben visszafelé haladt az időben, újra és újra felfedezte azokat a tárgyakat és cselekvéseket, amelyeket a technika gyors fejlődése elavulttá tett.

Az így módon megtakarított pénze ugyan nőttön nőtt, de amikor a lakás elázott, nem hívta ki a szerelőt, csak elzáratta a csöveket, és eladta a lakást. Az árából az északi határszélen vett egy kis házat, Ott aztán fával fűtött, a saját veteményeskertjében

termesztett zöldségeket fogyasztotta, és ha nagy ritkán be kellett mennie a városba, megvásárolta, amire szüksége volt.

Egy napon meglátogatta régi szerelme, Etelka néni. Megözvegyült, és valahogy nyomára bukkant az öregnek. A fia hozta el, autón. Jót beszélgetett a két öreg, miközben a gyerek az okos telefonján egy virtuális tevét etetett. Kormorán megkérdezte az asszonyt, nem lenne-e kedve hozzá költözni. Etelka néni nem adott rögtön választ, de egy hónap múlva levelet hozott a postás, benne a sokat ígérő igennel.

A holmikat kisteherautóval hozták el. Lepakoltak és becipeltek mindent. A gyerek megígérte, hogy gondját viseli Etelka néni pesti lakásának, Etelka néni pedig megígérte, hogy gondját viseli Kormoránnak.

A két öreg egyszerű életet élt, a faluban mindenki tisztelte őket, hírük az újságokhoz is eljutott. Boldogan éltek, mint a mesében, ameddig meg nem haltak.

Azaz volt egy súlyos konfliktusuk. Egy napon Etelka néni kezdett furcsán viselkedni. Azt mondta, hogy vegyenek egy televíziót, mert nagyon unja magát. Kormorán elkeseredett. „Hát nem elég az, hogy szeretjük egymást? Hát nem vagyok én elég neked?”

Etelka néni visszakozott, és többet nem hozta szóba a témát. De volt olyan este, amikor magában sírdogált: „Ej, de nehéz ember vagy te, Kormorán!”

Színpadi jelenetek

Az ember komédiája: A paradicsomi szín

1. kép

AZ ÚR: (Fekszik egy díványon, szunyókál. Mögötte az angyalok a zümmögő kórust zümmögik a Pillangó-kisasszonyból.)

LUCIFER: (Belép. Körbejárja a színpadot, majd megáll az Úr mellett.)

Na? Hogy megy? Már évezredek óta csak fekszel. Azóta, hogy megteremtetted a világot, igazából nem történik semmi.

AZ ÚR: (Felül a díványon, megdörzsöli a szemét.)

Minek kéne történnie? Nem látod, hogy minden tökéletesre sikerült?

LUCIFER: Ami tökéletes, az unalmas. Ha mindennek tudod a végét, semmin sem tudsz meglepődni. Izgalom nélkül pedig még a te létezésed is mit ér?

AZ ÚR: (Gondolkodik. Először visszadől, de néhány másodperc múlva újra felül.)

Mondasz valamit. De hogyan tehetném érdekesebbé a világot?

LUCIFER: Távol álljon tőlem, hogy beleszóljak a nagy műbe, de én speciel hozzáadnék egy tényezőt, amit majd a távoli jövőben úgy fognak nevezni, hogy véletlengenerátor.

AZ ÚR: Hát az meg micsoda? Nem emlékszem, hogy ilyet teremtettem volna.

LUCIFER: Éppen erről van szó. Nem is neked kell megteremtened, hanem az embernek. Ádámnak és Évának. Bár az asszony még sokáig nem szólhat bele a dolgok alakulásába.

AZ ÚR: Konkrétan?

LUCIFER: Állíts csapdát az ember elé! Tedd lehetővé, hogy elbukjon! Aztán majd boldogul, ahogy tud. És ahogy csetlik-botlik, még téged is meg fog lepni a rögtönzéseivel, a találékonyságával.

AZ ÚR: A találékonyság már benne van. De nem működik.

LUCIFER: Persze. Ha nincs probléma, nincs problémamegoldás. Mert ahogy majd egy bajszos, pipás ember fogja mondani: nehézségek azért vannak, hogy leküzdjük őket.

AZ ÚR: És milyen lenne az a csapda?

LUCIFER: Most ez a két szerencsétlen ott punnyad az Édenkertben, naphosszat csak bámulnak maguk elé, és nem csinálnak semmit.

AZ ÚR: Ez igaz. Még ahhoz sincsen eszük, hogy szerelmeskedjenek, mint az állatok. Nem tudják, hogy mi mire való.

LUCIFER: Helyezz el a kertben két fát! Tulajdonképpen egy is elég lenne, de csak hogy szimmetrikus legyen. Az egyik fa legyen az örök élet fája, a másik meg a tudásé.

AZ ÚR: És? Ezek még ahhoz is lusták, hogy elmenjenek a fáig.

LUCIFER: De ha megtiltod, hogy arról a két fáról egyenek, szöget ütsz a fejükbe, és kíváncsiak lesznek. Különösen az asszony.

AZ ÚR: Mi lesz, ha az örök élet fájáról esznek előbb?

LUCIFER: Nincs eszük, ezért nem tudják, hogy az örök élet fájának gyümölcse után már nyugodtan beleharaphatnának a másik fa gyümölcsébe is. Szerintem a tudás fáját választják. És akkor mindenféle furcsa dolog az eszükbe jut, te kirúghatod őket a Paradicsomból, hadd boldoguljanak egyedül. És majd mindenre rájönnek, de minden megoldással új problémákat okoznak. Mi pedig röhögünk rajtuk.

AZ ÚR: Az én teremtményeim tökéletesek, azokon nem lehet röhögni.

LUCIFER: Fogadjunk!

2. kép

ÁDÁM: (Fekszik a hátán, egy fügefalevelet babrál.)

ÉVA: Mondtál valamit?

ÁDÁM: Dehogyan mondtam. Nézem ezt a levelet. Semmire se jó. Az Úr egy csomó ilyet teremtett.

ÉVA: Beszéljünk!

ÁDÁM: Miről? Még nincs is témánk.

ÉVA: Tegnap találkoztam egy kígyóval. Képzeld, megszólalt.

ÁDÁM: (Hallgat.)

ÉVA: Ezt nem hiszem el! Ha még a kígyók is beszélnek, te miért nem tudsz valamit mondani?

ÁDÁM: Beszélj a kígyóval!

ÉVA: Valami nagyon érdekeset mondott.

ÁDÁM: (Tovább hallgat.)

ÉVA: Azt mondta, hogy a két fának olyan gyümölcsei vannak, amelyek az Úrral tehetnének egyenlővé minket. Mindent tudnánk, és örökké élünk.

ÁDÁM: Tudtommal most is örökké élünk.

ÉVA: Ezt nem tudhatjuk biztosan. Még semmit sem tudhatunk biztosan. Épp ezért szerintem először a tudás fájáról kellene ennünk.

ÁDÁM: Az Úr majd jól a seggünkre ver.

ÉVA: Ne légy már olyan gyáva! Egy férfinak erősnek és bátornak kellene lennie.

ÁDÁM: Hát válassz magadnak egy oroszlánt.

ÉVA: De ostoba vagy! Ezért kellene a tudás fájáról enned. Hogy legyen egy kis eszed.

ÁDÁM: Nem hagynád végre abba?

ÉVA: Nem hagyom. Addig fogom rágni a füledet, amíg bele nem egyezel.

ÁDÁM: (Kelletlenül feltápászkodik.)

Na jó. Ezt már nem bírom tovább hallgatni. Hol van az a fa?

LUCIFER: (Feltűnik a sarokban, és mint egy idegenvezető, esernyőt tartva magasra, előre megy, mutatja az utat. Ádám és Éva követik.)

3. kép

(Ádám és Éva vígan lakmároznak az almából.)

ÉVA: (Lenéz a hasa alá.)

Jaj! Úgy szégyellem magam!

ÁDÁM: Miért?

ÉVA: Hát nem látod? Nekem ilyenem van, neked meg olyanod. Ez olyan illetlen!

ÁDÁM: (A lába közé nyúl, vakarózik.)

Szerintem nincs ebben semmi illetlen.

(Meg akarja fogni Éva mellét.)

Ezek az almák jobban érdekelnek. Asszony! Bújjunk be a bokorba!

(A szín egy pillanatra elsötétedik. Hirtelen mennydörgés hallatszik.)

ÁDÁM (a bokorból:) Húbazmeg!

AZ ÚR HANGJA: Ádám! Hol vagy?

ÁDÁM: (Kidugja a fejét a bokorból.)
Elbújtam.

AZ ÚR HANGJA: Aztán miért bújtál el?

ÁDÁM: Mert meztelen vagyok. Éva is. Szégyelljük magunkat!

(Kilép a bokorból, ugyanazt a fügefalevet tartva maga elé, amit korábban babrált.)

AZ ÚR HANGJA: Aha. Talán a tudás fájáról ettél, hogy egyszeriben így megokosodtál?

ÁDÁM: Éva volt!

ÉVA: (Suttog.) Te szemét!

AZ ÚR HANGJA: Csalódást okoztatok nekem.

LUCIFER: (Megjelenik a színpad sarkában, felfelé néz, és kifelé mutat.)

AZ ÚR HANGJA: Kifelé!

ÉVA: Ezért az apróságért? Hát nincs neked még elég gyümölcsöd? Miért éppen az kell, amit megettünk?

AZ ÚR HANGJA: Asszonynak hallgass a neve.

ÁDÁM: (Bólint, és a kezét Éva szájára teszi.)

LUCIFER: (Vigyorogva dörzsöli a kezét.)

AZ ÚR HANGJA: El kell hagynotok az Édenkertet. A kijáratnál felvehetitek az úti csomagot, egy öltözet ruhát, három napi hideg élelmet és egy térképet.

ÁDÁM: És ha elfogy a hideg élelem?

AZ ÚR HANGJA: Az már a ti gondotok lesz. Ettetek a tudás almájából, ezentúl mindent nektek kell megtalálni, kitalálni, feltalálni. Ezennel megszűnik a koszt-kvartély, Ádám a homloka verejtékével keresi meg a kenyeret, Éva pedig fájdalommal szüli meg a gyerekeket, és mindenben a férjének kell engedelmeskednie. Mert látjátok, mi lesz, ha ez fordítva történik.

ÉVA: (Sír.)

Uram, uram! Bocsáss meg nekem. Nem tudtam, mit cselekszem.

AZ ÚR HANGJA: (Hallgat.)

ÁDÁM: Gyere, ezt elkürtük. Nem kicsit. Nagyon. Már késő. Valami hajlékot kell keresnünk, mire lemegy a nap.

(Függöny.)

Az ember komédiája: Az utazás vége

(Szín: Puszta.)

ÁDÁM ÉS ÉVA: (Kikászálódnak az időgépből.)

LUCIFER: Na, milyen volt?

ÁDÁM: Elállt a szavam.

ÉVA: Irtó izgi. Élveztem, hogy mindenütt engem ünnepeltek.

ÁDÁM: Én fáraó szerettem lenni a legjobban. Hú! Milljók dolgoztak egy miatt. Énmiattam. Énrtem.

ÉVA: Azért nagyon megsajnáltam az akkori férjemet, akit halálra korbácsoltattál.

ÁDÁM: Nem volt szándékos. De te csak ne beszélj! Egy pillanat alatt felkínáltad magad nekem.

ÉVA: Mit tehettem volna? Meghalt a kenyérkereső. Valahogy meg kell élnie a családnak.

LUCIFER: És aztán? Mit szóltatok Görögországhoz?

(Ádámhoz fordul.)

Milyen érzés volt, amikor hős Miltiádészként árulóknak bélyegeztek?

ÁDÁM: Hát, az egy kicsit ciki volt. Ha nem viszel tovább, megöltek volna.

LUCIFER: Nem, az ilyesmit szigorúan tiltja a szabályzat. Ijesztés? Oké. Lincselés? Nono!

ÁDÁM: (Elgondolkozik.) Rómában az orgia nem volt rossz. Ott elidőztem volna még egy kicsit.

ÉVA: Disznó!

LUCIFER: És Péter apostol a végén? Nem ijesztett meg?

ÁDÁM: Egyáltalán nem illett oda.

LUCIFER: Nem én írtam bele, hanem Ő. (Az ujjával felfelé mutat.)

Aki ennek az egész komédiának, mondjuk úgy, a társszerzője. Ragaszkodott hozzá.

ÁDÁM: És az a sok zagyvaság Konstantinápolyban! Homousion meg homoiusion! Egek!

LUCIFER: Ezt meg az emberi természet adta hozzá. Ilyen vagy te is. (Lekicsinylőleg:) Ember!

ÁDÁM: (Évához.) Akkor épp zárdában laktál, de nem lett volna nehéz megszerezni a kulcsot, hogy titkon beosonjak! Aztán jött egy csontváz. Mint a Szellemvasúton. Azért ez erősen el volt túlozva.

LUCIFER: Nem lehet minden tökéletes. De jól megijesztettelek veled.

ÁDÁM: Meg. Aztán Prága, a csillagjóslás. És a nőm, aki tőlem kért pénzt, hogy megcsaljon.

ÉVA: Csak aki asszony, az érti az asszonyi sorsot. Hű lettem volna én hozzád, ha egy kicsit gazdagabb vagy. Mi nem az egekben keressük a csillagokat.

LUCIFER: Na és Párizs? A világváros? A világ közepe?

ÁDÁM: Jaj, a vérfürdő! Nem is értem, hogy kerültem oda.

LUCIFER: Ezt utólag tettük bele a programba. Hogy izgalmasabb legyen.

ÁDÁM: Ott is ki akartak végezni.

LUCIFER: Dantoné biz' nem hálás szerep.

ÁDÁM: És Londonban? Éva csak akkor szeretett belém, amikor azt hitte, vagyonom van.

ÉVA: Szegény lány! Ha egyszer téved, örökre elbukik.

ÁDÁM: És mi érdekelte a szegény lányt a legjobban? Egy akasztás!

ÉVA: Unalom ellen az is jó. De te becsaptál, nem voltál gazdag, s az ékszer is hamis volt, amit adtál.

ÁDÁM: Nem én adtam, hanem ez az alak. (Luciferre mutat.)

LUCIFER: Nekem is kötött költségvetésem van.

ÁDÁM: Na, mindegy. Utána jött a Falanszter. Minden mozog, mindenki dolgozik, de senki sem élvezi.

ÉVA: Ott vettek el tőlem egy gyermeket, hogy szakiskolába vigyék. Nekem pedig ki akartak sorsolni egy új férjet.

LUCIFER: Ez mind abból az almából következik, amibe beleharaptál. Jobb lett volna semmiről sem tudni?

ÁDÁM: Nem. A show végül is nagyon érdekes volt. Csak az a vég, csak azt tudnám feledni!

LUCIFER: Miért? A világűrbe is felvittelek, pedig a rakétát még fel sem találták.

ÁDÁM: A vége lehangoló volt. Egészen elment a kedvem.

ÉVA: Tőlem is?

ÁDÁM: Tőled is. Hogy te mekkora ribanc vagy!

ÉVA: Ne légy közönséges! Mit csinálhattam volna? Mindenkinék kellettem. Én nőből vagyok.

LUCIFER: (Félre.) Na, ha ezt a feministák hallanák...

ÁDÁM: Az eszkimó asszony képében voltál a leggusztustalanabb. A feleség mint aki a vendégnek csak úgy jár. Egy korty ital, egy lavór meleg víz, egy nő az ágyban.

ÉVA: Jó, hát ez volt a szerepem. Felejtsd el! És ha ezeket az epizódokat figyelmen kívül hagyjuk, akkor gyakorlatilag ...

ÁDÁM: Gyakorlatilag mi?

ÉVA: Gyakorlatilag még mindig szűz vagyok. (Ádámhoz bújjik.)

Ádámka! Csinálj nekem gyereket!

ÁDÁM: Erre a világra? Majd bolond leszek. Láttad, mi volt. Az emberek a végén már egymást gyilkolták. Sok volt az eszkimó, és kevés a főka.

ÉVA: De ha nem lesz gyerekünk, ki fog eltartani bennünket öreg korunkban?

ÁDÁM: Miből gondolod, hogy a gyerekeink majd eltartanak? Még a nyugdíjunkat is elveszik, nem hogy etetnének és ápolnának.

ÉVA: (Dacosan.) Na jó, ha nem csinálsz gyereket, legalább szerelmeskedj velem!

ÁDÁM: Nem, nem. Kockázatos. Majd magunkban csináljuk.

(Hátat fordít a nézőknek, és maszturbáló mozdulatokat végez.)

ÉVA: (Ő is hátat fordít, és nézi, amit Ádám csinál. Egy idő után lemondóan sóhajt.)

Hát, ez nekem nem megy.

ÁDÁM: Jaj, de élheteretlen vagy. Várj!

(Közelebb húzza a cókókját, és egy fadarabot vesz ki belőle. Odanyújtja Évának.)

ÉVA: Ez meg mi?

ÁDÁM: Székláb. A Falanszterben csórtam. Állítólag Michelangelo faragta. Nézd, milyen élethű!

ÉVA: Jó, megpróbálom. Így kell? ... Aha. Egész jó. (Egy ideig mindketten élvezettel maszturbálnak.)

LUCIFER: (Beoson oldalról. Megáll. Egy pillanatig némán figyel, majd Ádám mögé lép.)

Oppardon! Elnézést, hogy belegázolok a privát szférátokba, de ha ezzel szórakoztok, nem lesz emberiség, és a történelem el sem kezdődik.

ÁDÁM: (Folytatja a maszturbálást.)

Kit érdekel? Ha nem lesz emberiség, hát nem lesz. Láttuk, mi a vége. Talán csak van annyi autonómiám, hogy megakadályozzam a végkifejletet. És most ne beszélj! Zavarsz.

LUCIFER: És arra nem gondolsz, hogy ha nem lesz emberiség és nem lesz történelem, akkor (a közönségre mutat) kik fogják megnézni ezt a darabot?

ÁDÁM: Ha Isten színházat akar, majd teremts hozzá közönséget.

ÉVA: (Abbahagyja, és Ádám vállára hajtja a fejét.) Anyának szeretném érezni, óh, Ádám, magam!

(Ádám mozdulatai is lelassulnak. Sóhajt egy nagyot, mind a ketten elszunyókálnak a kimerültségtől. A szín elsötétül. Egy angyal-forma alak settenkedik be oldalról, a fején fejlámpa.)

ANGYAL-FORMA ALAK:

Én vagyok a Szent Lélek.
Minden lyukba beférek.
Évát álmában anyává teszem.

(Odamegy Évához, és egy pillanatra ráborul.)

Kezdődjék hát a történelem!

(Kiszalad.)

(Vetítövászon gördül le, a világtörténelem egyes jelenetei villannak fel. Lucifer egy pálcával mutogat. Diavetítés: Egyiptom, Görögország, Keresztes lovagok, Harminc éves háború, Napóleon. Az I. világháborútól kezdve már mozgókép. Gáztámadás, bombázás, Hitler, tankok, hidrogénbomba-kísérlet, Hruscsov cipővel veri az asztalt, Kennedyt lelövik, Brezsnyevet támogatják, Gorbacsov lemond, Putyin dzsúdózik, Trump grimaszol. A zaj egyre erősödik, majd hirtelen csönd lesz. Kivilágosodik a színpad.)

LUCIFER:

Ez volt az első menet.
Folytatás is lesz, de arra
még nem váltottatok jegyet.

(Függöny.)

Hajótöröttek

Szereplők: Stella, Brian (a férje), Tom (a barátjuk), Csónakos.

Szín: Lakatlan sziget. A színpad bal egyharmadát egy kezdetleges fűkunyhó foglalja el. A többi rész üres, de egy-két szikla van rajta, amikre rá lehet ülni. A három szereplő ezeken a sziklákon üldögél.

STELLA: (Feláll, megfogja Brian kezét, és magával húzza.) Gyere, ünnepeljük meg, hogy elkészült a kunyhónk.

BRIAN: Már megünnepeltük.

STELLA: Nem baj. Ünnepeljük meg még egyszer!
(Eltűnnek a kunyhóban.)

TOM: (Utánuk néz, kicsit rosszállóan. Köp egyet, és rágcsál egy fűszálat.)
(A kunyhóból szeretkezés zajai hallatszanak. A férfi liheg, a nő sóhajtozik, majd elélvez.)

TOM: (Feláll, és arrébb ül, háttal a kunyhónak. 5-10 másodpercig csönd.)

STELLA: (Kinéz a kunyhóból, visszanyúl, visszaveszi magára a blúzát, majd kilép.) Tom! Mit csinálsz?

TOM: Semmit. Mi a fenét csinálnék? (Feláll, és ki-megy a színpadról.)

BRIAN: (Kilép a konyhából. Odamegy Stellához, és gyengéden megöleli.)

STELLA: Jóllaktál, kis bogaram?

BRIAN: Jól. De hát így van rendjén. A férjed vagyok.

STELLA: Persze, persze. A férjem vagy, és én a feleséged. De valami nyugtalanít.

BRIAN: Mi az?

STELLA: Erre a szerencsétlen Tomra gondolok. Olyan egyedül van.

BRIAN: Addig jó, amíg nem nősül meg. Szabad ember, azt csinál, amit akar.

STELLA: Persze. Amit akar. De hát nincs senkije.

BRIAN: Te csak ne féltsd őt. Előbb-utóbb talál magának valakit.

STELLA: Itt? Ezen a lakatlan szigeten?

BRIAN: Miért? Majmok is vannak. Ha ló nincs, a szamár is jó.

STELLA: Ne légy gusztustalan. Te le tudnál feküdni egy majommal?

BRIAN: De hát nekem itt vagy te. Ha te nem lennél... Hát...

STELLA: Bolond.

BRIAN: Amíg te itt vagy, darling, addig semmi bajom.

STELLA: Neked semmi bajod. De nekem lelkiismeret-furdalásom van.

BRIAN: Mi az? Tommal is le akarsz feküdni?

STELLA: Te nem sajnálod? Emészti magát.

BRIAN: Ó, de nagylelkű vagy.

STELLA: Van szívem.

BRIAN: Nézd, én egy felvilágosult férj vagyok. Ha tényleg le akarsz feküdni Tommal, nem ellenzem. A rendkívüli körülményekre való tekintettel.

STELLA: Nem is tudom. Ezek tényleg rendkívüli körülmények.

TOM: (Visszajön.)

BRIAN: (Ránéz, először vidáman, aztán ellenségesen, végül megadóan.) Na, én elmegyek vadászni. Talán agyon tudok ütni egy patkányt. Mert valamit nagyon agyon kell ütnöm. (Kimegy a színről.)

TOM: (Érzi, hogy valami nem stimmel.) Mi lelte?

STELLA: Semmi. Volt egy komoly beszélgetésünk. Ül le!

TOM: (Leül, de nem érti a helyzetet.)

STELLA: (Odaül Tom mellé, egészen közel, és felnéz rá.) Hogy vagy?

TOM: Hogy lennék? Szarul. Miért kérdezed?

STELLA: Nem vagy magányos?

TOM: Dehogynem. Ti ketten vagytok, én meg egyedül. Jó nektek.

STELLA: Épp erről beszélgettünk, Brian meg én.

TOM: Rólam? Ne mondd! És mire jutottatok?

STELLA: Brian egy felvilágosult férj. Tudtad?

TOM: Nem. De milyen értelemben felvilágosult?

STELLA: Nem követi feltétlenül a monogámiát.

TOM: Egy lakatlan szigeten könnyű. Te vagy az egyetlen nő.

STELLA: De nem ő az egyetlen férfi.

TOM: (Kezdi megérteni.) Úgy érted, hogy te meg én?

STELLA: (Mosolyog. Megsimogatja a férfi kobakját.)

TOM: Nem! Ez beteg dolog. Mindenféle konfliktusokhoz vezethet!

STELLA: Lehet, hogy te József vagy, de Brian nem Putifár.

TOM: (Barátkozni kezd a gondolattal.)

STELLA: Nincs szükséged egy nőre?

TOM: Van. De nem azon az áron, hogy megkívánjam a felebarátom feleségét.

STELLA: (Feláll, és a nézőknek háttal felemeli a blúzáját.)

TOM: És mégis megkívántam.

STELLA: Nézd, ha neked ez nem fontos, akkor is kell, hogy segíts nekem.

TOM: Miben?

STELLA: Hogy ne legyen lelkiismeret-furdalásom.

TOM: (Mosolyog.) De ravasz vagy. Ilyen lehetett a kígyó az Édenkertben.

STELLA: De én valamivel gusztusosabb vagyok.
(Mefogja Tom kezét, és bevonja a fűkunyhóba.
Aztán kinyúl, és egy kis kendőt tesz az ajtóra.)

TOM: Ez mi?

STELLA: „Do Not Disturb.”

(Mindketten eltűnnek. Most is halljuk, ahogy sugdolóznak, nyögnek, a nő hangosan élvez.)

BRIAN: (Visszajön, egy plüss állattal a kezében. Hallja a zajokat, csóválja a fejét, leül. Nem tudja, mit csináljon a zsákmánnyal.)

STELLA: (Kinéz a konyhából. Megint visszanyúl a blúzáért. Leveszi a kendőt az ajtóról. Odamegy a férjéhez, mélyen a szemébe néz.) Minden rendben?

BRIAN: (Mutatja a zsákmányt.)

STELLA: (Hangot vált.) Ó, a nagy vadász! Pompás. Ebből mindjárt készítek egy ünnepi vacsorát.

BRIAN: Már megünnepeltük a konyhá felépítését.

STELLA: Most mást ünnepelünk.

BRIAN: Mit?

STELLA: Hogy kibővült a család.

TOM: (Kilép a konyhából. Láthatóan megnyugodott.)
Helló!

BRIAN: Jól vagy?

TOM: Pompásan, testvér.

BRIAN: Azért ne hívj testvérnek!

TOM: Bocsánat. De olyan közel érezlek magamhoz.

STELLA: Hát, csak beszélgetsetek! Addig én felteszem az ételt.

BRIAN: (Zavartan.) A sziget oldalán, ott északra... vagy talán észak-nyugatra... van egy bozótos.

TOM: Ott vadásztál?

BRIAN: Hallom, hogy a bozótban megzörren valami. Aztán surrog. És amikor kidugta a fejét...

TOM: Ez az állat volt? Patkány?

BRIAN: Nem tudom, mi. Patkányféle, de nem olyan, mint amilyenek Angliában vannak.

TOM: Hogy ütötted le?

BRIAN: Egy gallyal. Vagy husánggal. Oda ledobtam valahova.

TOM: Ügyes voltál.

BRIAN: Legközelebb majd te mész vadászni. És én maradok az asszonnal.

TOM: (Elmosolyodik.) De nincs harag?

BRIAN: Nincs. Stellának igaza van. Nekem ugyan kifejezetten nem volt egy fene nagy lelkiismeret-furdalásom miattad, de megértem őt. Empatikus.

TOM: Te is megértheted. A magány már tényleg kezdett az agyamra menni.

BRIAN: Nos, ahol a szükség, ott a segítség. Ha lenne egy kerty viszkim, most innánk rá.

TOM: Nézd, én nem akarom ezt rendszeressé tenni.
Bízzuk Stellára, mikor könyörül meg újra rajtam!

STELLA: (Kilép a kunyhóból, odamegy Tomhoz.)
Mindjárt kész a vacsora! Te... te... vadember!

BRIAN: Stella, kérlek, ne! Legalább ne előttem!

STELLA: Jó, jó, mit vagy úgy oda? Tom igenis
nagyon remek pasi. Még nem tud mindent, de...
majd megtanulja. Belerázódik. Van időnk.

BRIAN: Ebből elég! (Feláll, és távolabb megy.)

STELLA: (Odamegy hozzá, megöleli.) Jaj, szvíthárt,
ne duzzogj! Te vagy az első számú férjem. És az is
maradsz.

BRIAN: Úgy érted, hogy Tom már szintén a férjed?

STELLA: Nézd, te voltál az első férfi az életemben. És
te lettél a férjem. Tom a második férfi az életemben.
Miért ne lehetne ő is a férjem?

BRIAN: (Megzavarodva.) Úgy érted, hogy el akarsz
válni?

STELLA: Jaj, dehogy! Nekem nagyon is jó így. A világ
előtt mindig te maradsz a férjem.

BRIAN: És Tom? Akkor is együtt fog velünk lakni,
amikor végre kiszabadulunk innen, erről az isten-
verte szigetről?

STELLA: Az nem holnap lesz. Addig pedig nyilván annyira meg fogom szokni ezt a dolgot, ezt az ízét, ezt a szerelmi háromszöveget, hogy már hiányozni fog. De nem fog hiányozni, mert megtartjuk. Tom, ugye, leszel a házibarátom?

TOM: (Határozatlanul bólint.)

BRIAN: Ezt nem hiszem el!

TOM: Nézzétek, én nem akarok semmi felfordulást. Talán jobb lett volna, ha el se kezdjük.

STELLA: (Szigorúan.) Az idő kerekét nem lehet visszaforgatni.

(Mindketten ránéznek. Stella egy vicces pukedli után visszamegy a kunyhóba.)

TOM: Én igazán...

BRIAN: Hagyd! Stellával nem lehet ellenkezni. Csak játsszuk tovább ezt a háromszögesdit! Meglátod, egyszer megunja.

TOM: És ha én unom meg őt?

BRIAN: Akkor agyonüt.

TOM: És ha Stella téged un meg?

BRIAN: Akkor én ütöm agyon őt. (Gondolkozik.)
Illetve mindkettőtöket.

STELLA: (Kiszól a konyhából.) Fiúk, férjecskeim! Gyertek be, kész az ünnepi vacsora!

(A két férfi feláll, bemennek a konyhába.)

2. szín.

(Ugyanott, de később. A két férfi kijön a konyhából.)

BRIAN: Egész jó volt. Stella még a patkányhússal is csodát művel. Gyere, megmutatom azt a bozótost! Amíg még lehet látni.

TOM: Jó, gyerünk! De ugye, nem akarsz eltenni láb alól?

BRIAN: Miért akarnálak? Te már családtag vagy. És én a családomért akár ölni is tudnék.

(A két férfi elmegy, de tovább halljuk a beszélgetésüket, tompán, hangszóróból. Stella azonban nem hallja. Pakolgat, mosogat, időnként kinéz a konyhából, tesz-vesz.)

TOM: Egyáltalán, mikor jöttetek össze Stellával?

BRIAN: Két éve. Egy bulin. Kiszúrt magának. Ahogy most téged is. Nagyon rámenős.

TOM: De azért neked is tetszett.

BRIAN: Persze. Mi az, hogy! És jól megvoltunk. A hajószerencsétlenségig.

TOM: De hát most semmi sem zavarna benneteket. Vagy én zavarok?

BRIAN: Óh, nem. Tudod, volt egy olyan érzésem, hogy volt valakije.

TOM: Aha. És azt gondolod, hogy az tett be neki, hogy most csak te vagy?

BRIAN: Nem lehetetlen. Érted már, hogy miért nem bánom, hogy te itt lettél harmadiknak? Most megint ketten vagyunk neki.

TOM: Ha ez segít, cimbora, én mindent megteszek a házasságodért.

BRIAN: Azért nem kell túlzásba vinni.

TOM: (Nevet. Aztán izgatottan:) Nézd, ott egy patkány, vagy mi!

BRIAN: Üsd agyon!

TOM: Várjuk meg, míg kijön a bozótból!

(A beszélgetésük elhalkul.)

(Egy ideig teljes csönd. Aztán a távolból evezés zaja hallatszik. Léptek. Stella kinéz a kunyhóból.)

CSÓNAKOS: (Jobbról bejön.) Á, maga az! Tudtam, hogy van itt valaki. A távolból megláttam a tüzet.

STELLA: (Előjön.) Óh! Vendég a háznál! Ennek nagyon örülök. Tudja, már két hete itt veszteglünk, amióta a hajónk elsüllyedt.

CSÓNAKOS: Hát nem egyedül van itt, asszonyom?

STELLA: Nem. Két férfi is van velem. Csak most elmentek vadászni. Várja meg őket! Üljön le, készíték egy kis teát.

CSÓNAKOS: (Óvatosan körülnéz.) Sajnos, nem várhatok, mert mindjárt jön a dagály, és nekem még az éjjel otthon kell lennem.

STELLA: De hova megy?

CSÓNAKOS: Egy másik szigeten lakom. Ott gazdálkodom.

STELLA: Akkor maga nem is tud bennünket kimenteni?

CSÓNAKOS: Végtelenül sajnálom, de kicsi a csónak. Legfeljebb egyenként. Naponta tudok fordulni. De magát szívesen elviszem még ma este.

STELLA: Az is jó. Csak várjon, írok néhány sort a fiúknak. Nehogy azt gondolják, hogy csak úgy eltűntem.

(A lábával karcol néhány szót a homokba. Nem látjuk, hogy mit, de hihető, hogy az ott írás.)

CSÓNAKOS: Jöjjön akkor! (A kezét nyújtja.)

STELLA: Várjon! (Odamegy hozzá, és hozzábújik.)
Mint a mesében!

(A Csónakos és Stella eltűnnek. Megint evezés zaja,
majd csönd lesz. Közben besötétedik.)

(Visszaérnek a fiúk.)

BRIAN: Stella! Megjöttünk! Hol vagy?

TOM: Lehet, hogy épp a tengerben fürdik.

BRIAN: Elképzelted, mi? Egy meztelen nő a habokban.
Más meztelen nője a habokban...

TOM: (Észreveszi a homokba írt üzenetet.) Te, ez mi?

BRIAN: (Odamegy, leguggol, megpróbálja kiolvasni.)

TOM: Egy üzenet.

BRIAN: A fenébe! „Tom, egy pasas volt itt, elvitt engem,
de értetek is visszajön. Viszlát holnap. Jó éjszakát!”

TOM: Tyűha! Valaki elvitte Stellát? Ez durva.

BRIAN: Úgy van. Durva. De van még egy másik dolog is.
Miért neked szól az üzenet?

TOM: (Vigyorog.) Nem tudom. Abból, amit te meséltél
nekem, talán az újdonság varázsa. Vagy könnyebb volt
leírni azt, hogy Tom, mint azt, hogy Brian.

BRIAN: Lehet, hogy Stellának már három férje van?
Egyre bővül a család.

TOM: Nagyon rámenős. Így mondtad, igaz?

BRIAN: Valami nem tetszik nekem ebben. Te hallottad, hogy bennünket hívott volna?

TOM: Nem.

BRIAN: Én sem. Te! Ez a nő nem is akar visszajönni.

TOM: Hülyeség. Három férj még mindig jobb, mint egy. Vagy kettő.

BRIAN: Igaz.

TOM: És ugye nem gondolod, hogy miattam nem vitt el téged?

BRIAN: Nem, nem. (Tűnődik.) Milyen szép nap volt ez a mai! És hogy elromlott a végére!

TOM: Volt nő, nincs nő. Feküdjünk le!

BRIAN: Első éjszakám a szigeten nő nélkül.

TOM: Nekem mondd? Én aztán tudom, hogy az milyen.

BRIAN: (Bemegy a konyhába.) Egyszer nem vagyunk itt, és már ellopják az asszonyt. Mert mi épp vadászni mentünk!

TOM: A te ötleted volt. (Ő is bemegy a konyhába.)

(Zárójelenet. Valamivel később.)

CSÓNAKOS: (Jön, maga után húzza Stellát.) Jó estét!

BRIAN: (Kijön a kunyhóból.) Jó estét! Mi van? Hát te, Stella?

CSÓNAKOS: Visszahoztam a hölgyet. Nem bírok vele. Most inkább az urakat vinném el.

STELLA: (Zokog.)

BRIAN: (Már indulna, de aztán meggondolja magát.) Nem hagyhatjuk itt. A feleségem.

CSÓNAKOS: (Sajnálkozva nézi. Tomhoz fordul.) Akkor jöjjön maga!

STELLA: (Hisztérikusan.) Tomot nem viheti el!

CSÓNAKOS: Akkor volt szerencsém. (Elsiet. Csobbanások. A csónak elmegy.)

(Brian és Tom csüggedten néznek utána.)

STELLA: (Átöleli a két férfit.) Feküdjünk le! Késő van. És két férjjel ez a ... nászéjszakám!

Finálé

(egy 5 felvonásos dráma befejező jelenete)

KIKAPÓS FELESEÉG: (Meztelen testére teríti az ágyról leráncigált lepedőt, és idegesen kirohan.)

FÉLTÉKENY FÉRJ: (Beletörli a véres kést az ágytakaróba, és a neje után siet.)

RAJTA KAPOTT SZERETŐ: (Kicsit vonaglik, majd meghal.)

MISA ÉS GRISA, UKRÁN BEVÁNDORLÓK, AKIK CSAK VENDÉGSÉGBEN VOLTAK ITT: (Kivontatják a hullát.)

HÁZMESTERNÉ: (Felkapja a földről a névtelen levelet, begyűri a zsebébe, és kicsoszog.)

14 ÉVEN ALULI KISLÁNY: (Sírva kiszalad, mert ezeket neki nem is lett volna szabad látnia.)

SZOMSZÉD BÁCSI: (Megérti, hogy nem folytatódhat a játszma, visszapakolja a sakkfigurákat a dobozba, és kitotyog.)

RAJTA NEM KAPOTT SZERETŐ: (Mikor kiürül a szoba, kilép a szekrényből, magára kapja a kezében tartott ruhadarabokat, és reszkető térdekkal el.)

BETÖRŐ: (Fogvacogva visszamerészkedik az erkélyről, körbenéz, zajt hall, és ő is elmenekül.)

SZÚ: (Tovább perceg az üres szekrényben. Ő az egyetlen, aki marad.)

A nagy csöndben a percegő zaj egyre erősödik, végül elviselhetetlenné válik.

Függöny: (Le.)

KÖZÖNSÉG: (El.)

SZÍNHÁZI DIREKTOR: (A kijáratnál mindenkitől elnézést kér, és megmagyarázza, hogy anyagi nehézségek miatt nem tudták bemutatni a teljes darabot.)

Plusz:

Művészettörténet és matematika (rövid áttekintés)

Primitív művészet: egyszer egy az egy, kétszer egy az kettő...

Egyiptomi művészet: egymillió láb meg egymillió kar az egy piramis.

Görög művészet: száz füllentés meg száz füllentés az egy eposz.

Római művészet: a párhuzamosok Rómában találkoznak.

Gótikus építészet: a párhuzamosok a mennyezetben találkoznak.

Reneszánsz: egy háromszög meg egy háromszög az egy rombusz. A falon.

(Meg kell még említeni a Boccaccio-tételt, mely szerint egy pap meg egy apáca, az jó esetben eggyel több kisbárány, rossz esetben eggyel több angyal.)

Barokk: tíz barokk díszítés meg tíz barokk díszítés az már-már rokokó.

Klasszicizmus: ha elveszünk két díszítésből két díszítést, még mindig megmarad az épület.

Népművészet: egy meg egy az három, kisangyalom!

Realizmus: kétszer kettő négy.

Romantika: kétszer kettő néha öt.

Naturalizmus: kettő meg kettő az gyakorlatilag három, mert egyet mindig ellopnak.

Impresszionizmus: kettő meg kettő az négynek tűnik.

Pointilizmus: egy pont meg egy pont meg egy pont meg egy pont... az még mindig csak csücske a képnek.

Expresszionizmus: kettő meg kettő az NEKEM nyolc!

Absztrakt művészet: kettő meg kettő az négyzetgyök tizenhat.

Szimbolizmus: 2 meg 2 az két kecses hattyú.

Szürrealizmus: 2 meg 2 az két döglött hattyú biciklin.

Szocialista realizmus: kettő meg kettő az egy határidő előtt teljesített öt éves terv.

Pop art: egy vécécsésze meg egy vécécsésze az 5 millió dollár.

Naív művészet: kétszer kettő az ... mittedén, sose tanultam.

Posztmodernizmus: kétszer kettő? Milyen jelrendszerben?

* * *

És végül az ázsiai művészetről kell szót ejtenünk, amely egészen más úton fejlődött, ezért nem illeszthető be a nyugati művészet korszakolásába. A zen irodalom nem adott definíciókat, de fennmaradt egy matematika-tárgyú tanmese:

„Mennyi kettő meg kettő?” – kérdezte a tanítvány.

A mester szó nélkül adott neki két pofont.

A tanítvány meghökkent, majd ő is kétszer gyorsan pofonvágta magát.

„Ma is tanultál valamit” – mondta a mester.

Tartalom

Előszó 5

FELNŐTTMESEK

Mese az emberről, aki nem tudott hazudni 6

Az aranyhal 9

Kajamese 11

A Farkas üzlete Piroskával 13

Csipkerózsika felébred 16

Világszép Bodroghalvi Klára 24

HIHETETLEN TÖRTÉNETEK

Mócsingos hús 27

Antidepresszáns 28

Karácsonyi történet 40

A hullarabló 44

Szuperfilm 51

Civilizációk 52

GONDOLATKÍSÉRLETEK

Tükör előtt 56

Az utolsó férfi 59

Esetem a zsarolóval 63

VALLÁSOK

Vallásháború 69

A boszorkány 71

Az Antikrisztus rövid története 78

SCIENCE FICTION

Egy igazi fantasztikus történet 82

Visszatérés a majmok bolygójára 86

Utolér a múlt 93

FÉRFIAK ÉS NŐK

- Húsevő virág, diétán 99
- Hátulról 100
- Egy hűtlen férj vallomása 103
- Hűtlenségem története 104
- Egy mámoros éjszaka 122
- Feleségcsere 125

A KORMORÁN-TÖRTÉNETEKBŐL

- A pásztoróra 137
- Állásinterjú 140
- Az elveszett tárgy 141
- Valószínűségek 145
- Ülőhely 145
- A parkban 145
- Első találkozás 146
- Beteg ötlet 149
- Három feleség 155
- Mi lesz Mariska nénivel? 157
- Visszafelé az időben 159

SZÍNPADI JELENETEK

- Az ember komédiája: A paradicsomi szín 162
- Az ember komédiája: Az utazás vége 169
- Hajótöröttek 176
- Finálé 191

Plusz: Művészettörténet és matematika 192

